SAS
DRAGONUL ROȘU 1
Pe urmele căpitanului Zhao,
de la Beijing
la Shanghai, Manila şi Tokio !
GERARD DE VILLIERS
METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 188
Son Altesse Sérénissime
Dragonul Roşu Vol.1
Rouge Dragon: 1, 2011
V 1.0

Capitolul I

Taxiul se opri brusc în faţa scării rulante încadrate de patru lifturi enorme, transparente, care duceau la sala de aşteptare a Terminalului 3 al Aeroportului Internaţional din Beijing.

— 100 de yuani cu taxă cu tot, spuse şoferul.

O luase pe Lou Zhao din faţa apartamentului de la „Sun City”, aflat în cartierul Chao Yang Men, la intersecţia dintre Xin Zhong Lu şi şoseaua nordică a Stadionului Muncitorilor. Era o reşedinţă luxoasă, păzită de gardieni, unde se adunau chinezii cu salarii mari şi gusturi scumpe. Chinezi ca Lou Zhao, de pildă. Căpitan în Armata Populară de Eliberare, campioană de tir cu diplomă de inginer, ea îşi abandonase gradul şi uniforma atunci când societatea britanică Rolls Royce, care vindea în China o mulţime de motoare şi de turbine şi ale cărei birouri se aflau în spatele hotelului Kempinski, imediat după un mic canal, aproape de a treia şosea de centură, îi oferise şansa de a deveni consultant şi de a facilita raporturile dintre firmă şi clienţii săi chinezi, cei mai mulţi provenind din industria militară.

De asemenea, o dată pe lună, Lou Zhao se ducea la Tokio, unde se afla centrul nervos al firmei Rolls Royce pentru Asia. Datora această şansă englezei perfecte pe care o vorbea şi dorinţei sale de îmbogăţire, aşa cum preconizase, cu câţiva ani înainte, preşedintele Deng Xiaoping.

După ce scotoci în geantă, îi întinse şoferului o bancnotă de o sută de yuani şi una de zece.

— Mulţumesc, zise ea, ai fost rapid.

Se grăbea să iasă din taxiul care duhnea a fum de ţigară răcit. Şoferii de taxi nu aveau voie să fumeze în timpul curselor, dar îşi puteau satisface patima în timpul staţionărilor. La Beijing, erau regi. Nu ezitau să încalce codul rutier, rulând pe banda pentru oprire de urgenţă, şi nu erau supuşi niciodată testului de alcoolemie, lucru care se întâmpla frecvent cu şoferii „obişnuiţi”, începând de la a treia şosea de centură spre centru.

Lou Zhao puse la loc clema de prins bancnotele. În China, nu mai existau monede de multă vreme. Împinse valiza pe rotile şi se îndreptă spre scara rulantă păzită de un *guobao.*[1] Valiza trecu pe covorul rulant, iar ea pe sub portalul magnetic, urcând apoi pe imensa scară rulantă.

Chinezii erau maniaci în materie de securitate. Scanau bagajele chiar şi la metrou…

Când intră în sala de îmbarcare a Terminalului 3, peste măsură de lung, femeia se minună din nou de trăsătura lui specifică: puteai să mănânci de pe jos! Inaugurat în 2008, cu ocazia Jocurilor Olimpice, terminalul era ultramodern, construit din sticlă şi oţel, cu un ciudat acoperiş roşu – culoarea fericirii în

1 Poliţist.

China – în formă de carapace de broască ţestoasă.

Chinezoaica se uită la ceas: 7 şi 30 de minute. Venise devreme, dar întotdeauna îi era frică să nu piardă avionul din cauza ambuteiajelor îngrozitoare din Beijing. De când devenise o femeie bogată, nu mai avea chef să meargă cu „Airport Express Train", un metrou automatizat care, de la staţia Sanuyanquao, nu făcea decât optsprezece minute până la aeroport.

Din prudenţă, verifică tabela cu afişajul plecărilor. Zborul 181 China Airline spre Tokio Narita era programat la 8 şi 40 de minute. Sala gemea de lume: tot mai mulţi chinezi călătoreau în străinătate.

Guobao, câinii de pază ai regimului, mişunau peste tot. Cu un walkie-talkie în mână şi privirea mereu ageră, îmbrăcaţi în întregime în negru, vânau orice urmă de comportament suspect.

Lou Zhao ezită: nu prea avea chef să picotească în sala de aşteptare. După ce stătu pe gânduri, încercând să aleagă între un restaurant chinezesc destul de şic, ale cărui mese erau delimitate de un cordon roşu, şi „Sturbuck Coffee", se hotărî pentru cel din urmă şi comandă un „Latte".

Era ultima modă, deşi avea un preţ exorbitant pentru China: 31 de yuani[2].

Coada se lungise deja în faţa casei 3 E. Toate zborurile erau pline.

Chinezoaica se destinse: se grăbea să ajungă la Tokio, dar de data aceasta din alt motiv decât obişnuitele conferinţe de marketing.

*

2 Aproximativ 3 euro.

Chen Boda, agent Guoambu de şaisprezece ani, lucra în sediul celui de-al patrulea birou, situat în Lumington Hontong, în estul oraşului. Acest birou de „Suport Tehnic” era însărcinat cu ascultările în Beijing Intramuros.

În mod normal, rolul acesta îi revenea serviciului de securitate internă, Gongambu, dar, cum era vorba de contraspionaj, sarcina a fost preluată de Guoambu.

La Beijing, mii de persoane erau ascultate în permanenţă, şi nu numai străini: erau vizaţi toţi cei care care ar fi putut devia în vreun fel de la linia partidului. O pânză de păianjen invizibilă şi eficace. Când se construia o nouă clădire, se instala *întotdeauna* şi un sistem de ascultare ce putea fi activat la cerere.

Pe lângă Guoambu, KGB-ul era mic copil.

Chen Boda sosise la birou la ora şapte şi se apucase de decriptare. În ajun, rămăsese în urmă. Norma fiecărui agent era de cinci „clienţi”. O muncă anostă. Cele mai multe dintre conversaţiile ascultate nu prezentau niciun fel de interes.

Chinezul puse pe magnetofon banda pe care se înregistrase conversaţia „clientului” nr. 278. Habar n-avea pe cine asculta. Doar şeful său, Wang Jun, responsabilul centrului, putea identifica persoanele pe baza unei liste secrete.

Cu stiloul în mână, Chen Boda îşi aprinse o ţigară şi porni banda. Sunetul era înregistrat prin intermediul microfoanelor ascunse în sistemul de aer condiţionat din apartamentul „ţintei”.

Recunoscu o voce de femeie şi una de bărbat. Era

clar că bărbatul se afla în vizită.

„Clienţii” cinau, punctând conversaţia cu remarci banale. Apoi, discuţia căpătă un ton mai intim. Schimbaseră încăperea.

Curând, nu mai auzi decât suspine, ţipete uşoare, exclamaţii de plăcere: făceau dragoste, era limpede.

Era unul dintre rarele momente agreabile ale acestei meserii anoste. Uneori, vorbeau în timp ce făceau amor, iar asta îi provoca lui Chen Boda o erecţie.

Din păcate, de data aceasta, „clienţii” erau muţi, în afară de câteva ţipete şi suspine.

În plus, nu dură prea mult...

Apoi, se întoarseră în camera alăturată, iar Chen Boda îl auzi pe bărbat întrebând:

— Ai coniac?

Băutura de lux a chinezilor.

Femeia avea, aşa că începură să bea. Era evident că bărbatul bău mai mult decât ea. După un timp, destul de lung, dicţia sa deveni din ce în ce mai împleticită.

Chen Boda asculta distrat, dar o frază îl făcu să tresară. Bărbatul spusese:

— O să-ţi încredinţez un secret, dar nu trebuie să spui *nimănui.*

Accentuase cuvântul „nimănui” şi, în ciuda vocii sale cleioase, era perfect inteligibil.

— Dacă vrei! răspunse femeia pe un ton lejer.

Bărbatul coborî vocea.

— China o să-şi recapete onoarea!

— Onoarea?

— Da. Marele Cârmaci ajurat să recupereze teritoriile chineze. A murit înainte de a reuşi acest

lucru.

— Dar toată China e unită, obiectă femeia.

— Fără Taiwan! Există oameni care nu vor să moară înainte de a vedea drapelul nostru fluturând la Taipei[3].

— Preşedintele Hu Jintao nu pare preocupat de aşa ceva, remarcă femeia pe un ton neutru.

— Din cauza asta, au preluat alţii problema. Curând, o să auzi vorbindu-se de operaţiunea *Dragonul Roşu.* Este prevăzută pentru octombrie. O să invadăm Taiwan-ul.

Urmă o tăcere lungă, apoi bărbatul râgâi şi oftă.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun. Păstrezi secretul?

— Da, bineînţeles.

— Bun, mă duc să mă culc. Ajută-mă.

Restul conversaţiei nu mai prezentă niciun interes.

Chen Boda ascultă dialogul de patru ori, apoi îl imprimă şi îl duse la etajul trei, unde se afla Wang Jun, şeful Centrului.

— Trebuie să ne ocupăm imediat de această interceptare, rosti el, calm. Mi se pare interesant.

Ieşi fără să mai adauge nimic, lăsând transcrierea pe birou.

Wang Jun o citi şi simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Era dinamită! Un atentat deliberat la linia Partidului. Chiar dacă nu era altceva decât propunerea unui beţiv, trebuia verificată. Căută febril în computer numele căruia îi corespundea dosarul 278.

Femeia era un fost căpitan din APE, Lou Zhao, trecută în rezervă, după ce urmase un traseu impecabil în cadrul armatei. El nu dispunea însă de

3 Capitala Taiwan-ului.

mijloacele necesare pentru a-l identifica pe bărbat. Oricum, exploatarea ascultărilor nu făcea parte din misiunea sa.

Reflectă multă vreme. În mod normal, trebuia să urmeze calea ierarhică, dar importanţa acestei conversaţii merita o măsură specială.

Exista o persoană indicată pentru astfel de cazuri: Zhou Yong Kang, al treilea om ca importanţă în stat şi coordonatorul serviciilor secrete, care conducese mai întâi Gongambu. Evident, Wang Jun nu-l întâlnise niciodată. Căută în anuarul Guoambu numărul direct al demnitarului şi sună. Îi răspunse vocea impersonală a secretarei.

Wang Jun se prezentă şi spuse:

— Vă trimit prin fax un document care trebuie să rămână secret.

Pentru astfel de comunicări, avea la îndemână un fax criptat. Secretara îi mulţumi cu răceală, iar Wang Jun închise, spunându-şi că, poate, dacă era într-adevăr o afacere importantă, Zhou Yong Kang îşi va aminti de el.

*

După ce termină paharul de „Latte”, Lou Zhao se ridică. Văzu mişcându-se literele tabelei cu afişajul plecărilor. Zborul China Airline spre Tokio avea întârziere o jumătate de oră!

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte în linişte.

Pe masa vecină zări un ziar gratuit. Îl luă, dar lectura presei nu era deloc atrăgătoare. Toate ştirile „interesante” erau cenzurate la sânge. Trebuia să

intre pe internet.

*

Zhou Yong Kang citise transcrierea şi-i înţelesese imediat importanţa. Înainte de a merge mai departe, tastă numele locatarei apartamentului, Lou Zhao.

Avea fişă la Guoambu, ca toţi chinezii care lucrau pentru străini, iar dosarul ei era adus la zi. Astfel, descoperi că bărbatul care menţionase operaţiunea *Dragonul Roşu* trebuia să fie amantul lui Lou Zhao, generalul Li Xiao Peng, fiul fostului prim-ministru, Li Peng.

Situaţia era şi mai delicată: Li Xiao Peng era un „prinţ roşu”, adică descendentul unuia dintre fondatorii Chinei. „Prinţii roşii” acaparau posturile importante din armată şi afaceri.

Şi, în plus, erau intangibili…

Dar nu şi Lou Zhao.

Îl sună imediat pe şeful intervenţiilor, care supraveghea mai îndeaproape ca el acţiunile „suspecţilor”.

— Trebuie verificată persoana cu dosarul 278, anunţă el. Când aţi terminat, anunţaţi-mă.

Închise şi se cufundă în dosarul cu acte de semnat.

Zece minute mai târziu, sună linia roşie. Era interlocutorul de mai devreme, care îl anunţă respectuos:

— Nr. 278 nu este acasă. A plecat la Tokio în dimineaţa asta, zborul China Airline 181.

Zhou Yong Kang simţi un fior rece pe şira spinării. Această plecare schimba totul. Persoana care

deţinea un asemenea secret nu putea fi lăsată să plece din China.

— Trimite imediat oameni la aeroport, ordonă el, şi arestaţi-o.

— Şi dacă avionul a decolat?

— Duceţi-vă în turnul de control şi întoarceţi-l. Dacă ai probleme, sună-mă.

În China, Partidul era atotputernic atunci când venea vorba de securitatea naţională. Zhou Yong Kang îşi văzu liniştit de hârtii. Curând, această Lou Zhao se va afla într-o sală de interogatoriu şi vor afla întreaga poveste.

*

Lou Zhao se săturase să stea jos. Se ridică, se îndreptă spre mulţimea din faţa punctului de control pentru zborul spre Tokio şi se aşeză la coadă.

După zece minute, nu înaintase nici măcar cu un metru! îşi dădu seama brusc că putea trece în faţa tuturor folosindu-se de legitimaţia APE[4]. Ieşi din rând şi se duse direct la punctul de control.

Chinezii, obişnuiţi cu tot felul de legitimaţii, nici nu crâcniră. Cei doi funcţionari erau ocupaţi. Cu legitimaţia în mână, Lou Zhao aşteptă.

Măturând sala cu privirea, văzu deodată doi bărbaţi care ieşeau de pe scara rulantă. Două clone îmbrăcate în costume sobre, cu feţe inexpresive.

Lou Zhao îşi simţi inima bătând cu putere: nu puteau fi decât agenţi Guoambu. Îi simţea de la kilometri distanţă! Cei doi bărbaţi se opriră câteva momente în faţa afişajului plecărilor şi, tară să ezite,

4 Armata Populară de Eliberare.

se îndreptară spre punctul de control al zborului CA 181.

Lou Zhao rămase stană de piatră, încercând să se convingă că oamenii aceia n-o căutau pe ea. Apoi, îşi aminti de conversaţia avută cu amantul său. Bineînţeles că fuseseră singuri, dar chinezoaica ştia prea bine metodele folosite de Guoambu, care împânzise tot oraşul cu microfoane…

Agenţii înaintau încet de-a lungul cozii, scrutând atent chipurile tuturor femeilor.

Vocea funcţionarului de la China Airline întrebă:

— Ce doriţi?

Lou Zhao avu o inspiraţie de moment:

— Zborul spre Manila, vă rog?

— Poarta de îmbarcare 3 S.

În acelaşi timp, îi indică direcţia cu degetul. Lou Zhao se îndepărtă fără să-şi întoarcă privirea, aşteptându-se în fiecare clipă să fie strigată, dar nu se întâmplă nimic. Ajunse la poarta 3 S, stătu câteva secunde la coadă, apoi, fără grabă, stăpânindu-şi bătăile inimii, se îndreptă spre scara rulantă. Începu să respire mai bine de-abia pe la mijlocul scării. Când ajunse la nivelul 1, o luă la stânga, prin parcarea subterană poluată de gazul de eşapament al taxiurilor. După cinci minute, ajunse la capătul şirului. Un agent în uniformă, cu un baston portocaliu luminos în mână şi un petic galben fluorescent pe spate, îi făcea semn unui taxi să înainteze. În acel moment, se prezentă un client.

Lou Zhao se trezi într-un Hyundai cu partea de jos a caroseriei de culoare galbenă, ca toate taxiurile din Beijing, iar capota tărcată cu verde şi albastru.

— La Gara Centrală! îi zise Lou Zhao înainte de a

se aşeza năucită în spatele maşinii, aruncând o privire pierdută la reclama unui cabinet de chirurgie estetică, din care zâmbea o tânără occidentală, cu pieptul opulent şi un aer blazat, îmbrăcată cu o rochie de mătase roşie. Dedesubt, un număr scris cu cifre groase şi sloganul „Fii la fel de frumoasă ca un fluture”.

Chinezoaica era confuză. Din momentul în care acceptase să devină o „sursă” pentru CIA sub numele de cod „Rising Sun”, beneficiind de onorarii importante, a ştiut la ce se expunea. Doar că realitatea era acum brutală...

Încercă să-şi amintească consemnele date în caz de urgenţă şi îşi luă o primă precauţie.

Deschise capacul telefonului mobil, scoase bateria şi o puse deoparte, în geantă. Chiar dacă era închis, putea fi localizat în cazul în care bateria era activă.

Apoi încercă să se destindă. Ce să facă? Mai întâi, să plece din Beijing. Ştia că, eventual, putea primi ajutor la Shanghai.

După patruzeci de minute, şoferul opri în faţa Gării Centrale şi o anunţă:

— Optzeci de yuani.

Lou Zhao plăti şi coborî. Gara aceasta era rezervată „săracilor”. Aici nu existau trenuri rapide, ci doar unele vechi şi mai lente. Bineînţeles, mai ieftine.

Chinezoaica trecu valiza prin scannerul de la picioarele scării rulante, dar nu era nimeni care să manipuleze detectorul de metale. Intră în holul gării, pe urmă coborî imediat şi se îndreptă spre taxiuri. Urcă în primul care aştepta la rând.

— Beijing Nan Zhan[5], ceru ea.

Douăzeci de minute mai târziu, coborî în faţa gării nou-nouţe, toată numai oţel şi ciment, cu panouri solare pe acoperişul oval! Neostalinism modern pur. În sala imensă se aflau de toate: un McDonald’s, buticuri cu suvenire, magazine cu ceai şi alcool de orez, precum şi numeroase saloane VIP pentru posesorii de cârduri de credit.

Bizar, dar nu existau baruri.

Lou Zhao se grăbi să ajungă la tabela de afişaj. Aici, toate trenurile pentru Shanghai erau de tip TGV şi parcurgeau în nouă ore şi cincizeci şi patru de minute cei 1 450 de kilometri care separau cele două oraşe. Un progres evident: în 1933, acelaşi traseu dura patruzeci şi patru de ore. Începând din iunie, avea să fie pus în circulaţie un tren rapid CRM 80, reducându-se astfel călătoria la trei ore şi cincizeci şi opt de minute!

Primul tren, D 21, pleca la 11:05 şi ajungea la Shanghai la 21:23. Avea timp suficient. Cu condiţia să cumpere un bilet.

În faţa fiecărui ghişeu, o coadă interminabilă se lungea sub privirile impasibile ale casieriţelor în uniformă şi cu şapcă pe cap. Din fericire, existau şi automate de bilete, care nu solicitau cârduri de credit.

Lou Zhao încercă trei: defecte. Doar al patrulea acceptă să înghită bancnotele roz de 100 de yuani… în loc de un „pat moale”, cumpără bilet într-un compartiment de patru locuri. În situaţia în care se afla nu voia să fie remarcată. Având timp la dispoziţie, se instală într-o braserie aglomerată,

5 Gara de Sud.

ascunsă în mulţime.

Guoambu supraveghea în mod sigur gara, dar trebuia să rişte. Graţie ocolului făcut, îi pierduseră probabil urma. Singura persoană din Securitate care o văzuse fusese acel *guobao* care-i trecuse valiza prin scanner înainte de scara rulantă din aeroport, plimbând indiferent peste corpul ei un detector de metale.

Douăzeci de minute mai târziu, lunga garnitură de vagoane albe intră în gară.

Prudentă, Lou Zhao aşteptă până în ultimul moment să se urce în tren. Nu observă nimic suspect. În fine, aşezată pe scaunul său, se forţă să privească ecranul televizorului suspendat de plafon. O muzică stridentă se auzea în difuzoare. O voce cavernoasă anunţă plecarea trenului la ora fixată: trenurile chinezeşti erau de o punctualitate remarcabilă.

Privind lungile banderole roşii şi albe suspendate în hol, care le cereau călătorilor să fie civilizaţi, apoi peroanele cu numere de identificare pe pereţi, de trei metri înălţime, Lou se întrebă dacă va mai revedea vreodată Beijing-ul.

Începuse o cursă mortală contra cronometru între ea şi Securitatea Statului. Dacă pierdea, urma să petreacă mai mulţi ani în *Lao Gai*[6] sau, mai rău, avea să primească în ceafă glonţul rezervat trădătorilor.

Capitolul II

Malko aştepta de peste o oră la ieşirea metroului

6 Sistemul concentraţionar chinez.

aerian Shibuya, lângă statuia câinelui Hachiko, una dintre celebrităţile oraşului Tokio. Acest câine îşi însoţea în fiecare dimineaţă stăpânul, un profesor, iar seara îl aştepta la sosire. Într-o zi, bietul profesor a suferit un stop cardiac, iar câinele a continuat să vină în fiecare zi, timp de şapte ani, aşteptându-şi stăpânul să se întoarcă. Povestea a făcut înconjurul Japoniei, iar Hachiko a devenit celebru. Atât de celebru, încât municipalitatea oraşului Tokio a ridicat o statuie a câinelui în piaţa Shibuya, chiar în faţa ieşirii de la metrou.

Tocmai sosise o garnitură de vagoane, iar un val de călători dădu peste Malko, croindu-şi drum spre barurile din Shibuya. Cei mai puţin grăbiţi mângâiau în trecere botul câinelui, lucru care părea să aducă noroc.

Mulţimea se rări. Cea pe care o aştepta Malko, Lou Zhao, nu se afla printre ei. Începu să se întrebe ce se întâmplase. De fapt, avionul ei aterizase la Tokio cu două ore în urmă.

N-o întâlnise niciodată, dar avea o fotografie şi o descriere fizică trimise de Philip Burton, şeful staţiei CIA din Tokio.

Lou Zhao fusese recrutată de un agent NOC[7] al CIA, sub acoperire industrială, un britanic, Theo Stevens. Acesta oferea „consultanţă” industriaşilor care doreau să lucreze cu japonezii şi avea un mic birou lângă Turnul din Tokio. O cunoscuse pe Lou Zhao prin intermediul unei prietene japoneze, Maiko Nabu, şi înţelesese imediat interesul pe care îl prezenta aceasta pentru americani.

După ce o „contactase”, o lăsase în grija unui O.T.

7 Clandestin – Non Official Cover.

Al staţiei CIA. Nu intra în atribuţiile lui să „trateze” cu o sursă.

Dacă Malko se afla acolo, asta se datora faptului că, în SMS-ul care anunţa sosirea ei la Tokio cu avionul, femeia introdusese şi o formulă codificată. Aceasta însemna că deţinea o informaţie „top secret”.

Sătul să mai aştepte şi fiind şi foarte cald, Malko îl sună pe Philip Burton.

— Tot n-a ajuns, îl informă el. Mă întreb dacă nu cumva a pierdut avionul ori cursa are întârziere.

— O să verific, răspunse americanul, ca să ştim dacă avionul a plecat de la Beijing. Te sun mai târziu.

*

Malko sosise în ajun de la Bangkok, unde îşi petrecea vacanţa împreună cu Alexandra. Dar a fost nevoit să-şi întrerupă concediul atunci când şeful staţiei CIA din Bangkok l-a invitat să dejuneze la restaurantul Oriental şi i-a cerut să-i facă agenţiei „un mic serviciu”: să întâmpine o sursă chineză „prelucrată” la Tokio de CIA. Din prudenţă, staţia CIA nu voia ca sursa să se ducă la ambasada americană. Prin urmare, Malko urma să joace rolul de intermediar, îndrumând-o şi permiţându-i astfel să rămână „virgină”.

Imediat ce sosi, Malko se instală la hotelul Hyatt, în cartierul Roppongi, rece ca moartea, modern, confortabil, întru totul japonez. Nu-i plăcea Tokio. Era un oraş trepidant, fără alte spaţii verzi în afara celor 110 hectare ale Parcului Imperial, situat în plin

centru, unul dintre singurele petice de natură cruţate de frenezia construcţiilor ce transformaseră metropola într-o magmă de beton climatizată, irigată de pânza de păianjen a metrourilor aeriene şi a autostrăzilor urbane strecurate printre turnurile din ce în ce mai mari şi tot mai apropiate unele de altele. Datorită ultimei sale misiuni în Japonia, cunoştea bine ambasada SUA.

O dată cazat, Malko sări într-un taxi. Ambasada ocupa un bloc întreg din faţa hotelului Okura, unul dintre cele mai bune din Tokio, şi era păzită ca o comoară, deşi în Japonia nu exista terorism. Din prudenţă, circulaţia, inclusiv cea pietonală, era interzisă de-a lungul zidurilor clădirii. Lanţurile împiedicau staţionarea maşinilor, iar poliţiştii japonezi, foarte vigilenţi, îmbrăcaţi cu combinezoane de intervenţie G.K. negre, care-i făceau să semene cu Ţestoasele Ninja, vegheau ca nimeni să nu încalce consemnele de securitate. Cu toate acestea, americanii se simţeau la Tokio ca la ei acasă, şi asta încă din 1945, atunci când zdrobiseră Japonia cu ajutorul bombelor atomice. Numai că Japonia, deşi devenise un gigant economic, era un pigmeu din punct de vedere militar, şi se baza în întregime pe SUA în privinţa securităţii interne şi externe.

Acest lucru nu-i împiedica însă pe cei de la Naicho, Serviciul de Informaţii japonez, să-i supravegheze îndeaproape pe agenţii CIA, fotografiindu-i şi urmărindu-i.

Şeful staţiei CIA îl primise călduros pe Malko în biroul său de la etajul trei. Îi ajungea până la umăr, dar era parcă desprins dintr-o revistă de modă.

— Sper că ai călătorit bine şi că nu ţi-am dat peste cap vacanţa, se lansă el în conversaţie.

Malko se abţinu să răspundă. Vacanţa sa nu fusese numai dată peste cap, ci de-a dreptul distrusă. Alexandra, furioasă că o abandonase, luase imediat un avion spre Europa şi Dumnezeu ştie ce era în stare să facă. Politicos, Malko se mulţumi să spună:

— Şeful staţiei din Bangkok mi-a cerut să vă fac un mic serviciu. Despre ce este vorba?

Philip Burton se dusese până la canapeaua adâncă şi se afundase în ea, invitându-l pe Malko să se aşeze lângă el.

— Un whisky? întrebă el.

Malko refuzase politicos şi îşi lăsase gazda să-şi ia băutura. În primul rând, şeful staţiei îi întinse un telefon mobil.

— M-am gândit la tine. Telefonul ăsta nu poate fi depistat şi e criptat.

Oricum, niciun telefon din lume nu funcţiona la Tokio. Erai obligat să-ţi cumperi sau să închiriezi un telefon cât timp stăteai în Japonia.

După ce sorbise din paharul de whisky, americanul se întoarse spre Malko.

— Iată ce te aduce aici. Compania are de câţiva ani o sursă preţioasă. Este vorba de o anume Lou Zhao. Nume de cod „Rising Sun”. Este căpitan în Armata Populară Chineză.

Malko tresărise.

— Militar?

Philip Burton izbucnise în râs.

— A fost! în China, anumiţi militari ocupă şi alte funcţii. De exemplu, una dintre cele mai mari

cântăreţe chineze este şi ofiţer al Armatei Populare. Pe scurt, Lou Zhao lucrează de ceva timp pentru Agenţie, iar noi ne ocupăm de ea. În realitate, slujba sa oficială este la Roils Royce, sucursala din Beijing. Tipa vine aici regulat, pentru a se întâlni cu cei de la Rolls Royce care administrează Extremul Orient. Eu încerc să am cât mai puţine contacte cu ea, pentru că mă tem de chinezi, Guoambu este foarte prezent în Japonia şi ne supraveghează îndeaproape. Această sursă este preţioasă şi trebuie să facem totul pentru a evita deconspirarea ei.

Malko nu înţelegea un anumit lucru.

— Aparent, aveţi întâlniri regulate cu ea. Atunci, de ce m-aţi chemat acum pe mine?

Americanul zâmbise.

— Este o împrejurare excepţională. Lou Zhao i-a trimis un mesaj codificat celui care a recrutat-o, un britanic, Theo Stevens, comunicându-i că deţine o informaţie „top secret”. Slavă Domnului că venirea ei aici era prevăzută de ceva vreme, aşa că deplasarea în Japonia n-a părut suspectă în ochii serviciilor secrete chineze, care se tem de orice şi de toată lumea.

— Unde mă întâlnesc cu ea? întrebase Malko.

— În faţa staţiei de metrou aerian din piaţa Shibuya. Având în vedere ora de sosire a zborului Beijing-Tokio pe aeroportul Narita, ar trebui să fie acolo pe la două după-amiază. Uite şi fotografia ei.

Malko se uită şi văzu o chinezoaică de vreo patruzeci de ani, cu o faţă cam rotundă, machiată, destul de seducătoare, picioare lungi, taior decoltat, care-i lăsa la vedere pieptul generos. Pe scurt, o femeie foarte frumoasă.

— Asta e, concluzionase Philip Burton. Având fotografia, n-ai cum s-o ratezi. În plus, o să aibă precis şi un bagaj.

Malko pusese fotografia în buzunar şi întrebase:

— De ce aţi ales locul acesta?

Pentru că Lou Zhao o să se ducă direct la prietena ei, Maiko Nabu, care are un magazin în Shibuya. N-ai cum s-o ratezi.

Cu toate acestea, rataseră…

Telefonul mobil începu să sune. Era Philip Burton.

— Avionul a plecat la timp, dar am lista pasagerilor: Lou Zhao nu apare pe ea. Probabil că a reţinut-o ceva şi o să vină mâine. Trebuie să iei legătura cu Theo Stevens. El o s-o chestioneze pe Maiko Nabu, sunt foarte apropiaţi. O să-ţi dau telefonul lui. Sună-l.

Malko îşi notă, împins de pasagerii care ieşeau din staţia Shibuya. Îl sună apoi pe Theo Stevens. Probabil că acesta fusese prevenit de Philip Burton, pentru că se arătă extrem de amabil.

— Dacă puteţi, veniţi la mine pe la şapte. Când luaţi taxiul, daţi-mi telefon şi o să-i explic şoferului încotro s-o ia.

— Vorbiţi japoneza?

— Da, sunt aici de treizeci de ani. Pe curând.

*

Lou Zhao se trezi tresărind. Fără să-şi dea scama, aţipise, epuizată de emoţii şi legănată de mersul trenului.

Zgomotul se schimbase. Privi pe geam şi văzu că intraseră pe imensul pod peste Yangtze. Plecase de

la Beijing în urmă cu mai bine de şase ore. Într-o jumătate de oră va fi la Nanjing.

Brusc, o cuprinse neliniştea. Dacă Guoambu o aştepta la Shanghai să coboare din tren? Cunoştea spiritul metodic al acestor agenţi. Erau în stare să controleze din principiu toate trenurile care plecaseră din Beijing în intervalul orar în care Lou Zhao s-ar fi putut urca într-unul dintre ele. În plus, nici nu erau prea multe.

Când garnitura de vagoane intră în Nanjing, hotărârea ei era luată. Târând valiza pe rotile, sări pe peron şi se îndreptă spre ieşire, oprindu-se în faţa tabelei cu plecările. Reperă un tren către oraşul Wuhan, aflat ceva mai la vest. Numai Dumnezeu ştia când o să ajungă la Shanghai, dar Guoambu nu supraveghea trenurile care soseau de la Wuhan. Acolo, o să găsească în mod sigur o legătură pentru Shanghai.

Intră grăbită în pasajul subteran; trenul spre Wuhan pleca de la linia 7.

Exact la timp: după ce se instală într-un vagon deja aglomerat, trenul se puse în mişcare.

Nu mai avea parte de calmul şi de liniştea trenului rapid. Era mai curând un caravanserai vesel, în care se amestecau, fără pretenţii, toate categoriile sociale.

După ce trenul plecă din gară, o angajată începu să traverseze vagoanele cu un cărucior cu fructe, fistic, chipsuri, pui cu legume şi băuturi, chiar şi bere Budweiser.

Vecinul lui Lou Zhao scoase un termos şi vărsă apă fierbinte peste un pachet de tăiţei uscaţi, pe care începu să-i înghită lacom cu ajutorul

beţişoarelor…

Lui Lou Zhao nu îi era prea foame şi cumpără o bucată de pui şi un pliculeţ de condimente.

După ce mâncă, se duse la toaletă, dar mizeria o făcu să se întoarcă. Din fericire, până la Wuhan erau doar patru ore.

Măcar va coborî liniştită la Shanghai. Afară, se lăsa înserarea peste un peisaj monoton.

*

Taxiul lui Malko se opri în faţa unui zgârie-nori din cartierul Akasaka, nu departe de Turnul din Tokio. Biroul lui Theo Stevens se afla la etajul şaisprezece. Pe plăcuţă scria „All Nippon Business Advisor”.

Bărbatul care-i deschise uşa era într-adevăr enorm! Cu ţeasta aproape pleşuvă, ochii de batracian şi burta revărsată, nu semăna deloc cu un playboy.

Din fericire, ochii îi străluceau de inteligenţă.

Strânse viguros mâna lui Malko şi îl conduse până la o canapea. Atunci când mergea, aveai impresia că se rostogoleşte.

Se aşeză, se servi imediat cu un Chivas Ilegal şi zise:

— Am sunat-o pe Maiko. Nu are nicio veste. În orice caz, dacă Lou Zhao soseşte în seara asta, se va duce la prietena ei, care o să mă anunţe. Cât aşteptăm, vă invit la cină, să gustaţi din *adevărata* bucătărie japoneză. Am făcut o rezervare la restaurantul Meiji Kinnonkon. Foarte la modă. Preţurile sunt exorbitante, dar merită. E ceva obişnuit în Japonia. Să mergem.

Îşi puse un pardesiu, Malko îşi luă şi el haina şi coborâră.

În faţa uşii, aştepta lângă trotuar o limuzină neagră japoneză. Îndată ce ieşiră afară, tânăra de la volan se grăbi să le deschidă portierele.

Surprins, Malko întrebă:

— E şoferul dumneavoastră?

Izbucnind în râs, Theo Stevens răspunse:

— E şoferiţa mea! Ştie să facă de toate, e formidabilă şi mă adoră.

Se aplecă, rosti câteva cuvinte în japoneză, iar maşina demară.

Malko îl privi pieziş pe bărbatul enorm, întrebându-se cum de reuşeau femeile să-l adore. Era de-a dreptul respingător.

Maşina se strecură prin trafic şi frână în cele din urmă în faţa a ceea ce semăna cu un vechi palat vechi.

— Am ajuns, îi dădu de veste britanicul.

*

Restaurantul Meiji Kinnonkon era somptuos şi se afla aproape de Palatul Imperial. Imediat ce Theo Stevens şi Malko puseră piciorul în holul de la intrare, gazdele în costume tradiţionale, kimono şi obi, se repeziră să-i întâmpine, formând un şir de plecăciuni. Ciripind încântate, îi conduseră într-un salonaş rezervat. Tipic japonez. În acest restaurant de lux nu exista o sală comună, era prea vulgar. Doar salonaşe separate de pereţi culisanţi, astfel încât un salon de patru persoane putea fi transformat într-o cameră în care încăpeau între douăsprezece şi cincisprezece persoane.

În prezenţa gazdelor ciripitoare, Malko şi englezul se descălţară şi se instalară la o masă aflată la nivelul solului, în stil japonez, aşezată deasupra unei cavităţi care le permitea să-şi întindă normal picioarele. Două gazde se ocupară de fiecare bărbat în parte, asigurându-se că totul era în regulă.

Era destul de năucitor, pentru că totul amintea de gheişe, iar în Europa nu erai obişnuit cu aşa ceva.

Ca de obicei, antreurile se aflau deja pe masă, şi, imediat, Theo Stevens începu să scormonească prin farfurie.

Arătau superb şi semănau cu un curcubeu, dar, din păcate, nu aveau niciun gust. Era vorba de alge, de legume murate, de lucruri fără nume i are proveneau probabil de pe o altă planetă, prezentate meticulos, cu grijă şi artă.

Malko se refugie în saké-ul călduţ. Făcând eu schimbul, gazdele îi umpleau păhărelul ori de câte ori îl golea. Theo Stevens începu să se îndoape. Antreurile nu rezistară mult timp şi, ciripind în valuri, femeile veniră cu un peşte lung, aşezat pe un platou de argint. Îl depuseră cu respect în faţa celor doi bărbaţi.

— E *fugu,* îl avertiză britanicul, cel mai căutat fel de mâncare din Japonia. Este vorba de un peşte dotat cu o glandă plină de otravă, iar pentru pregătirea lui e nevoie de bucătari experimentaţi. Însă e foarte căutat. Sigur o să vă placă.

Malko primi în farfurie o bucăţică de carne albă şi gustă din *fugu.* Făcu eforturi să nu se strâmbe. Acel peşte miraculos nu avea practic niciun gust. Era o carne albă bine fiartă, dar care ar li putut aparţine oricărui alt locuitor al mării. Britanicul îl observă cu

colţul ochiului, apoi zise:

— Formidabil, nu? Aţi văzut, are un uşor gust dulce, e ceva rarisim.

Malko nu vru să comenteze şi încuviinţă în tăcere. Nu era rău, dar nici bun. Până când îşi goli el farfuria, Theo Stevens şi-o umplu pe a lui de trei ori. În cele din urmă, ajunseră la deserturi, foarte sofisticate, dar la fel de lipsite de gust ca şi antreurile.

Cei doi bărbaţi băură ceai şi continuară să se îmbuibe cu saké.

Theo Stevens nu părea grăbit. Se rezemă în coate ca pentru a-şi începe digestia. Malko era intrigat de ceva.

— Fără să dezvăluiţi secretul, întrebă el, aţi putea să-mi povestiţi cum aţi întâlnit-o pe această Lou Zhao?

O licărire lubrică se aprinse în ochii batracianului.

— Prin intermediul unei prietene, răspunse Stevens. O fată care locuieşte în Shibuya şi are un magazin cu haine de lux şi lenjerie: Maiko Nabu. Seamănă cu numele dumneavoastră.

Se aplecă spre Malko şi adăugă pe un ton confidenţial:

— Am avut o aventură de lungă durată cu ea şi era foarte plăcută. Chiar şi acum, din când în când, ne mai ducem prin baruri ca să ne distrăm.

Malko deschise gura să mai pună o întrebare, însă Theo Stevens se aplecă şi mai mult spre el şi îl întrebă:

— Vreţi să vedeţi fotografii cu Maiko?

Fără să aştepte răspuns, scoase din buzunarul interior al hainei un teanc de fotografii şi i le întinse.

Malko, mai întâi nedumerit de faptul că brii, nucul avea la el fotografiile unei foste iubite, le luă, se uită la ele şi avu un şoc. Era vorba de fotografii obscene. Un fel de extrase din filme de categoria X. Văzu în primul rând o japoneză bine făcută, goală, în poziţii agresiv provocatoare, zâmbitoare, vizibil încântată de ideea de a fi fotografiată. Alte două sau trei instantanee o reprezentau pe aceeaşi japoneză călărindu-l pe Theo, întins pe spate ca un paşă, cu sexul bine înfipt în pântecul femeii aparent extaziate.

Malko nu-şi revenea. Fata asta nu era o târfa, dar părea extaziată. Ghicindu-i gândurile, Theo Stevens îi spuse cu modestie:

— Am un mare succes la japoneze. Mai întâi, pentru că vorbesc destul de bine limba niponă şi sunt *gaijin*[8]*.* Iar visul unei japoneze este să se căsătorească cu un *gaijin.* Şi pe urmă, ele simt că-mi place sexul. Multe japoneze iubesc sexul, dar sunt obligate la o oarecare pasivitate din cauza constrângerilor sociale din ţară. Cu mine, evident că se simt libere.

Lui Malko nu-i mai rămase altceva decât să spună:

— Înţeleg. Se pare că vă împăcaţi foarte bine.

Theo Stevens râse din nou.

— Ne împăcăm pentru că avem aceleaşi gusturi. Şi mie, şi ei ne place să punem la treabă „tija de jad”[9]. Iar Maiko adoră ca eu s-o fotografiez în timp ce facem dragoste. Dacă doriţi, într-o zi o să vă arăt, am zeci de poze cu ea.

— Cum aţi ajuns de la Maiko la Lou Zhao? întrebă

8 Străin.
9 Organul sexual masculin.

Malko.

— A fost vorba de o coincidenţă. Când am întâlnit-o pe Maiko, nu ştiam că era foarte legată de Lou şi că aceasta venea s-o vadă de fiecare dată când trecea prin Tokio. Ieşeau amândouă, se distrau, îşi cumpărau haine, lenjerie etc... Într-o seară, Maiko m-a anunţat că venea Lou şi mi-a propus să cinăm toţi trei. Evident că mi s-a părut amuzant, mai ales că-mi spusese că Lou era divorţată şi liberă şi că-i plăcea mult sexul. Am mirosit imediat ocazia unei lovituri duble. Prin urmare, în seara aceea ne-am dus la restaurant împreună, dar am înţeles rapid că, din punct de vedere sexual, n-o interesam deloc pe Lou Zhao. În meseria ei, avea de-a face cu o mulţime de chinezi care-i cumpărau motoarele şi turbinele. O preţioasă sursă de informaţii. Am revăzut-o de câteva ori, iar într-o zi i-am propus „târgul”. Lucra în continuare pentru Rolls Royce, dar *şi* pentru noi. I-am explicat că nu era periculos şi că avea să câştige mulţi bani. S-a gândit şi a spus „da”. Atunci, am pasat-o unui OT[10] din cadrul staţiei. Ştiu că a strâns mereu informaţii foarte interesante despre potenţialul industrial al chinezilor.

Theo Stevens se uită la ceas.

— Să mergem. Mâine dimineaţă am o întâlnire la şapte şi jumătate.

Malko preferă să nu se uite pe nota de plată achitată cu un cârd Amex, extrem de răspândit în Japonia.

La ieşire, „şoferiţa” se afla deja în faţa uşii.

Theo Stevens îi întinse lui Malko o bucată de hârtie.

10 Ofiţer de caz.

— Asta e adresa magazinului lui Maiko Nabu. Duceţi-vă la ea mâine dimineaţă, pentru că eu sunt ocupat până spre prânz. În felul acesta, o recuperaţi pe Lou Zhao.

Întors la Hyatt, Malko se întrebă când o va întâlni pe faimoasa Lou Zhao şi ce secret ascundea ea.

Capitolul III

Un Audi 8 negru, cu o caroserie prelungă şi geamuri fumurii, ieşi din enormul imobil stalinist de la nr. 14 de pe bulevardul Dong Chang'an, care dădea în piaţa Tien An Men, la fel ca şi alte artere exterioare, precum Bulevardul Păcii Celeste. Maşina întoarse şi se depărtă în direcţia est.

Acest auster bunker cenuşiu era centrul nervos al Serviciului de Informaţii Chinez, cuprinzând aproape toate serviciile, deşi Guoambu deţinea şi alte clădiri din Beijing. În primul rând, cartierul general operaţional, care se află la Xiyiang, între Palatul de Vară şi Grădina Zoologică.

În faţa nr. 14 de pe bulevardul Dong Chang'an, câţiva trecători întoarseră capul pentru a nu fi bănuiţi că sunt interesaţi de vehiculul care tocmai ieşea pe poartă. Aici, secretomania era dusă la extrem: o parte a faţadei imobilului era ascunsă de pinii înalţi sau de o pânză verde sintetică.

În interior, grădinile şi clădirile de birouri erau dispuse în jurul curţii largi de lângă pista de aterizare pentru elicoptere. Zidurile de cărămidă cenuşie erau înţesate de camere de supraveghere.

De-a lungul faţadei, capetele poliţiştilor înarmaţi care stăteau de pază de-abia se zăreau din spatele

gardului verde.

Ca o precauţie suplimentară, trotuarul era împărţit în două printr-o linie trasată cu vopsea galbenă, care-i îndepărta pe trecători de zid. Ea nu trebuia depăşită sub niciun motiv, altfel, urma replica violentă a poliţiştilor care tăceau de gardă.

Aici se afla „Sfânta Sfintelor”, de pildă, cartierul în care locuiesc conducătorii actuali, Zhong Nan Hai, situat în vecinătatea pieţei Tien An Men.

Numele era atât de cunoscut, încât a fost dat celui mai popular şi mai scump sortiment de ţigări din China…

Maşina Audi neagră coti la dreapta şi pătrunse pe un bulevard extrem de aglomerat, în ciuda eforturilor poliţiştilor îmbrăcaţi în uniforme albastre, postaţi la fiecare intersecţie, care admonestau şoferii cu puternicele lor portavoce.

Şoferul maşinii Audi nu se sinchisea de circulaţie. Semnaliza sonor cu sirena şi ocupa mijlocul şoselei, îndepărtând spre margini vehiculele de pe cele două benzi. Poliţiştii îi facilitau înaintarea, deşi nu ştiau că în interiorul maşinii se afla unul dintre cele mai influente personaje din Republica Populară Chineză, Zhou Yong Kang, al treilea om în stat, fost ministru al Securităţii Publice, Gongambu. Acum coordona serviciile secrete şi era unul dintre cei nouă membri ai Biroului Permanent al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

Avea legătură directă cu preşedintele Hu Jintao, pe care-l putea suna folosind linia directă.

Era un om extrem de puternic.

*

Zhou Yong Kang se uita distrat la mulţimea de pe trotuare. Părea îngrijorat. Cu un gest maşinal, îşi trecu mâna prin părul negru. Asemenea celor mai mulţi conducători chinezi, avea un păr ca pana corbului, în ciuda vârstei de şaizeci şi doi de ani. Exista o regulă nescrisă: niciun conducător nu avea voie să aibă părul grizonant sau alb. Era un fel de uniformă care presupunea mulţi litri de vopsea.

Se uită, gânditor, la dosarul roşu pus pe locul de lângă el.

El fusese cel care îl anunţase pe premier despre interceptarea convorbirilor din apartamentul căpitanului Lou Zhao. Evident că ordonase imediat urmărirea tinerei femei, însă aceasta le scăpase agenţilor Guoambu; trebuia să găsească alte măsuri şi să analizeze situaţia.

Maşina Audi încetinise: se aflau acum într-unul dintre vechile cartiere ale Beijing-ului, cruţat de demolări, Lumintang Hutong, situat în estul oraşului, aproape de parcul Ritan.

În principiu, Biroul nr. 4, „Biroul de asistenţă tehnică din cadrul Guoambu”, avea ca sarcină contraspionajul în spaţiul interior al oraşului Beijing. Maşina se opri în faţa unei porţi de oţel păzite de două santinele.

Şoferul reglă radioul VHF şi se anunţă. După verificarea numărului maşinii, poarta glisă, dispărând în zid, iar ei pătrunseră într-o curte spaţioasă, mărginită de mai multe clădiri. Acest ansamblu fusese pe vremuri locuinţa lui Li Kenong, care a condus începând cu 1949 Shehuibu, fostul serviciu secret al lui Mao.

Între timp, nu-şi schimbase destinaţia…

În momentul în care maşina se opri, un bărbat apăru pe peron. Purta un costum albastru sobru şi o cravată roşie. Era Wang Jun, responsabilul centrului. Făcu o plecăciune în faţa noului sosit.

— Bun venit, *Tong-Zhi*[11] Yong Kang. Vă stau la dispoziţie.

Zhou Yong Kang nu încurajă anacronismul şi spuse simplu:

— Sper că ai pregătit un dosar complet. Nu prea am timp.

Dată fiind importanţa afacerii, ţinuse să verifice personal sursa informaţiilor şi modalitatea în care acestea fuseseră strânse.

Intrară într-o cămăruţă împodobită doar cu portretul lui Hu Jintao şi cu un tablou ce-l reprezenta pe Mao Zedong traversând înot fluviul Yangtze.

Un bărbat aşezat pe marginea scaunului se ridică vioi şi luă poziţia de drepţi.

— Este Chen Boda, îl prezentă Wang Jun. El a interceptat această convorbire. Dosarul lui e pe masă.

— Supraveghea în mod curent această persoană? întrebă Zhou Yong Kang.

— Bineînţeles, fiecare agent are în sarcină cinci „clienţi” de care se ocupă mai mulţi operatori, avem…

Zhou Yong Kang îi tăie avântul.

— Pot să văd dosarul?

— E pe masă.

A treilea om în stat se instală într-un fotoliu de lemn lustruit şi începu să citească povestea

11 Tovarăşe.

căpitanului Lou Zhao. Tăcerea era deplină.

Dosarul conţinea ascultările din ultimele trei luni. Zhou Yong Kang ridică ochii.

— Nimic altceva?

— Ba da, ba da, se precipită Wang Jun. Noi supraveghem persoana de când lucrează pentru Rolls Royce. Între timp, această parte a dosarului a fost arhivată. Am cerut să fie scoasă pentru dumneavoastră, deşi nu conţine niciun element care să vă intereseze.

— N-are importanţă, afirmă Zhou Yong Kang. Cine este amantul lui Lou Zhao?

— Un bărbat aflat deasupra oricărei bănuieli: Li Xiao Peng, fiul lui Li Peng, fostul prim-ministru.

— Cu ce se ocupă?

— Este general în Armata Populară de Eliberare şi inspector general al Armatei Aerului.

Zhou Yong Kang rămase tăcut câteva clipe. Li Xiao Peng era un „prinţ roşu”. Prin urmare, un privilegiat al regimului. În plus, 90 dintre gradele superioare din armată erau „prinţi roşii”.

— Unde locuieşte?

— Într-un imobil de lux, în est, pe cea de-a cincea şosea de centură.

— Este ascultat?

Wang Jun ezită imperceptibil.

— Nu.

Ascultarea unui „prinţ roşu” era o chestiune delicată.

— Este căsătorit?

— Da. Soţia lui ocupă un post important în Huaneng Power Internaţional.

Zhou Yong Kang luă dosarul şi se ridică în

picioare.

— Pune-l imediat sub ascultare, zise el. E un ordin. O să primeşti o confirmare scrisă.

Ieşi din încăpere, lăsându-i stană de piatră pe cei doi bărbaţi. Aceştia se rugară în gând să nu le fie pusă în cârcă vreo greşeală imaginară.

Zhou Yong Kang se urcă în Audi şi-i spuse şoferului:

— Mergem la Xiyiua.

Guoambu, sediul „operaţional”. Înainte de a-i relata preşedintelui Hu Jintao acest incident de o mare gravitate, era necesar să cunoască toate elementele şi, mai ales, nimic nu trebuia divulgat în afară.

Formă un număr pe telefonul mobil. Era cel al liniei secrete cu Guoambu privind operaţiunile urgente. După ce i se răspunse, se prezentă şi ordonă:

— Luaţi-i cât mai repede în primire pe doi membri ai Biroului 4, Wang Jun şi Chen Boda. Lucrează la Centrul Lumintong Hutong. Să fie duşi la Qincheng şi izolaţi.

Închisoarea Qincheng era singura care nu intra sub tutela Ministerului de Justiţie, ci a Ministerului Securităţii Publice.

Se afla la periferia nordică a Beijing-ului, la treizeci de kilometri de centru.

*

Sediul operaţional ocupat de Guoambu era o clădire masivă, asemănătoare construcţiilor din Germania de Est. Santinelele încremeniră lângă

maşina neagră Audi 8, oprită în faţa porţii. Cu un gest automat, puseră mâna pe patul pistolului de serviciu aflat într-o teacă de plastic mulată, care le permitea să-l scoată mai uşor.

Dintr-un difuzor, se auzi imediat o voce cavernoasă:

— *Bao Sao*![12]

Şoferul lui Zhou Yong Kang se conectă la frecvenţa postului de gardă şi declină identitatea ilustrului său pasager. Porţile glisară, iar maşina intră în curte.

Din punctul de vedere al securităţii, chinezii erau maniaci. Nimic nu le scăpa, nici cel mai mic detaliu. Totul era planificat. Un agent îl aştepta la intrare pe Zhou Yong Kang. După ce-l salută respectuos, îl conduse direct în biroul şefului „anchetelor speciale”.

Hua Kincheng era un bărbat slab ca un ţâr, cu ochelari cu ramă de oţel, ţinută sobră şi o faţă foarte palidă. Nici nu se ridică bine de la birou, că Zhou Yong Kang îl şi luă la întrebări:

— Ai găsit-o?

— Nu, încă nu, mărturisi funcţionarul. Totuşi, i-am trimis fotografia la toate posturile de frontieră, la aeroporturile internaţionale şi în porturi. După ce am fost anunţat, am trimis oameni la aeroportul internaţional, dar s-a volatilizat...

— Pe urmă?

— Am expediat agenţi în toate gările din Beijing. Fără niciun rezultat. Nu ştim decât că nu a cumpărat bilet de la ghişeu.

— Mai sunt şi automatele, remarcă sec Zhou Yong

12 Prezentaţi-vă!

Kang.

Interlocutorul său lăsă capul în jos.

— Da, aşa e.

Reţinerea unei persoane ca Lou Zhao era aproape imposibilă din cauza zecilor de mii de călători care se deplasează zilnic în China.

Sună telefonul, iar Hua Kincheng se duse să răspundă.

Conversaţia care urmă fu lungă, iar după ce închise, chipul lui Hua Kincheng era şi mai palid.

— Unitatea din Shanghai. De aseară, supraveghează ambele gări la sosirea tuturor trenurilor care vin de la Beijing. Fără niciun rezultat.

— I-aţi percheziţionat casa?

— Bineînţeles. N-am găsit nimic. Ancheta demonstrează faptul că această călătorie era programată. La două luni, se duce la Tokio, la sediul companiei Rolls Royce. Prin urmare, nu aveam motive să ne temem.

Zhou Yong Kang se gândi brusc la o ipoteză nebunească.

— Oare n-o fi la amantul ei?

Hua Kincheng clătină din cap.

— Imposibil, toată familia e acasă, dar, pentru orice eventualitate, am plasat câteva iscoade în jurul reşedinţei.

Lou Zhao nu dispăruse ca să rămână la Beijing.

— Are părinţi? Nu cumva s-a refugiat la ei?

— Are, dar nu e acolo. Continuăm cercetările.

Coborî vocea pentru a întreba respectuos:

— Nu aveţi nişte elemente care să ne ajute în desfăşurarea cercetărilor?

— Nu, replică sec Zhou Yong Kang.

Deocamdată, el şi Lou Zhao erau singurele persoane aflate în libertate care cunoşteau motivul acestei căutări. Cei care descoperiseră secretul erau de-acum închişi. Nici chiar Hua Kincheng nu ştia *de ce* trebuia să pună mâna pe căpitanul Lou Zhao.

Diviziunea muncii.

Zhou Yong Kang trebuia neapărat să descopere dacă operaţiunea *Dragonul Roşu* era fantasma unui beţiv sau o realitate.

În teorie, părea un lucru de-a dreptul imposibil, armata neavând autoritate politică şi fiind total supusă Partidului. Dar, datorită poziţiei pe care o ocupa, ştia foarte bine că o parte a armatei se afla în mâinile „prinţilor roşii”, descendenţii grangurilor din Partidul Comunist care nu erau întotdeauna de acord cu politica „economiei deschise” a lui Hu Jintao. Aceştia erau oameni politici puri, care luptaseră toată viaţa pentru a elibera China de străini şi de chinezii „răi”.

Întreaga Chină, din care, în concepţia lor, făcea parte şi Taiwan-ul. Sigur că, din punct de vedere oficial, aceşti oameni nu aveau nicio putere, dar erau respectaţi ca „părinţi ai Revoluţiei” şi dispuneau încă de numeroase reţele.

— Vreau să văd dosarul Li Xiao Peng, ceru Zhou Yong Kang.

— Da, l-am primit de la centru. Vreţi să-l cercetaţi?

— Sigur că da.

Dosarul verde se afla pe birou, iar Zhou Yong Kang îl deschise. Înainte de a se cufunda în lectură, ridică privirea şi întrebă brusc:

— Aţi încercat să aflaţi dacă Lou Zhao s-a dus la sediul firmei Rolls Royce din Tokio?

— Bineînţeles. Am început operaţiunea în această dimineaţă, dar a fost necesară o mică punere în scenă. Aştept răspunsul.

Zhou Yong Kang începu să citească dosarul generalului Li Xiao Peng. După zece minute, îl închise dezamăgit: era subţire ca pielea unui nou-născut. În afară de câteva abateri minore, cum ar fi vizitarea saloanelor de masaj cunoscute ca locuri de practicare a prostituţiei, nu exista nimic altceva în viaţa corectă din punct de vedere politic a generalului.

Nici măcar o bănuială de corupţie, lucru extrem de rar…

— Se ştie dacă Li Peng se întâlneşte des cu prietenii lui?

— Nu, mărturisi Hua Kincheng. Chiar şi nouă ne este greu să anchetăm un astfel de mediu. Primim anumite ordine.

Evident că „bătrânii conservatori” erau, prin definiţie, în afara oricărei bănuieli. Cu toate astea, unii evoluaseră…

Fostul secretar al lui Mao Li Rui publicase o scrisoare deschisă prin care cerea desfiinţarea cenzurii…

După lansarea unei astfel de enormităţi, orice alt chinez s-ar fi trezit în Laogai[13], unde ar fi urmat să petreacă mulţi ani. În cazul acestui om însă, toată lumea închisese ochii, scuzând un bătrân fără minte…

Zhou Yong Kang cunoştea deja parcursul lui Lou Zhao. Nici aici nu exista niciun fel de pată. Căpitanul Zhao câştigase mai multe concursuri de tir, apoi îşi

13 Sistemul lagărelor de muncă forţată din China, (n. red.).

dăduse demisia din Armata Populară. La fel procedaseră mulţi alţi ofiţeri care doreau să se îmbogăţească.

Cum acesta era sloganul fostului preşedinte Deng Xiaoping, nimeni nu se opusese.

Sună telefonul şi, după o plecăciune adâncă, Hua Kincheng răspunse. Conversaţia fu scurtă. După ce închise, responsabilul Guoambu anunţă cu o voce nesigură:

— Lou Zhao n-a fost văzută la sediul Rolls Royce din Tokio.

Asta confirma bănuiala lui Zhou Yong Kang. Era limpede că Lou Zhao nu se aştepta la un atac organizat de Guoambu. Se făcuse nevăzută dintr-un motiv pe care el nu-l cunoştea, dar cu siguranţă că nu avusese timp să pună la cale o plecare clandestină din China.

Ridică privirea spre interlocutorul său.

— Lou Zhao se află încă în China, zise el răspicat. Trebuie s-o găsim.

— Voi activa agenţii din toată ţara! promise Hua Kincheng.

— Inutil. Dacă ai vrea să pleci clandestin din China, unde te-ai duce?

— Nu ştiu, bolborosi agentul Guoambu.

— Imbecilule! Într-un loc unde există aeroport internaţional sau port. Shanghai le are pe amândouă. Concentrează-te asupra acestei zone.

Se ridică în picioare şi spuse cu o voce glacială:

— Te însărcinez cu această anchetă. *Trebuie* s-o găseşti pe Lou Zhao.

Ieşi din încăpere fără să dea mâna cu Hua Kincheng, care amuţise de groază.

Dacă nu reuşea s-o găsească pe fugară, Dumnezeu ştie ce avea să se întâmple cu el.

Unii fuseseră trimişi în lagăre şi pentru mai puţin de atât.

Se aruncă asupra telefonului şi sună la unitatea din Shanghai.

Capitolul IV

Taxiul îl lăsă pe Malko în faţa staţiei de metrou aerian Shibuya, acolo unde aşteptase în ajun. Neavând adresa exactă a magazinului lui Maiko Nabu, preferă să meargă pe jos din piaţa Shibuya, urmând indicaţiile lui Theo Stevens.

De data asta, deşi era frig, soarele strălucea deasupra oraşului Tokio.

Malko traversă piaţa prin pasajul pietonal marcat de benzi late de culoare roşie, trecu prin faţa clădirii pe care scria mare 109 şi pătrunse pe aleea Spasen Dări, unde se afla magazinul Takonako, deţinut de Maiko Nabu.

Cartierul era foarte animat, populat mai ales cu grupuri de fete îmbrăcate excentric, în stilul numit în Japonia „Gotic Lolita”, cu fuste până la genunchi, şosete sau minijupe. Malko trecu pe lângă o fată care-şi pusese un portjartier *pe deasupra* fustei! Toate păreau să se distreze de minune, oprindu-se în faţa restaurantelor care afişau meniurile în vitrine sub forma unor machete de farfurii multicolore. Ajunse în sfârşit la micul magazin Takonako şi se opri în faţa vitrinei.

La fel ca în multe alte magazine japoneze, o pisică instalată în vitrină, cu lăbuţa ridicată, avea ca misiune atragerea clienţilor. Era pisica *manekineko,*

simbolul comerţului.

Malko împinse uşa, dădu la o parte draperia şi se trezi într-un butic minuscul, înţesat de cutii de carton.

După câteva minute, din ceea ce părea a fi o încăpere din spatele magazinului, se ivi o japoneză care se înclină adânc, aşa cum e obiceiul în Japonia. Malko făcu la fel. Tânăra îl întrebă într-o engleză perfectă:

— Ce anume căutaţi, domnule? Ceva pentru logodnica dumneavoastră?

Aparent, nu-l considera pe Malko un bărbat însurat şi aşezat la casa lui.

Acesta zâmbi.

— Nu, n-am venit să cumpăr haine, ci s-o caut pe prietena dumneavoastră, Lou Zhao.

Japoneza scoase un strigăt slab de uimire, îl privi ceva mai atent şi răspunse:

— Trebuia să sosească ieri la Tokio şi să-mi telefoneze de pe aeroport. Nu m-a sunat. Cred că şi-a amânat călătoria.

— Şi eu aveam întâlnire cu ea, spuse Malko. Am aşteptat-o multă vreme, dar n-a venit. Sunt puţin uimit. Nu e genul care să-ţi tragă clapa.

Maiko Nabu îl examina cu colţul ochiului. Purta nişte haine ample, care-i ascundeau trupul magnific văzut în fotografiile arătate de Theo Stevens. Cu toate acestea, o strălucire din ochii săi negri îl făcu pe Malko să-şi închipuie că nu era indiferentă la sex.

Japoneza îl întrebă cu timiditate:

— Cum vă numiţi?

— Malko. Malko Linge.

Femeia pufni în râs şi remarcă:

— E amuzant. Pe mine mă cheamă Maiko, avem aproape acelaşi nume.

— Aţi putea încerca s-o sunaţi pe Lou? întrebă Malko.

— Sigur că da, răspunse ea prompt.

Ieşi de după mica tejghea, puse mâna pe telefonul mobil şi formă un număr. După câteva secunde, ridică privirea.

— Nu răspunde. Vreţi să vă sun dacă aflu ceva?

Neavând nimic special de făcut la Tokio, în afară de întâlnirea cu Lou Zhao, Malko profită de ocazie.

— La ce oră închideţi?

— La opt.

— Bine. Dacă doriţi, trec pe-aici înainte să închideţi magazinul şi reluăm discuţia.

După o scurtă ezitare, Maiko Nabu acceptă.

— De acord. Ne vedem mai târziu.

După ce ieşi din magazin, Malko hoinări puţin pe strada pietonală, trecând prin faţa buticurilor, unul mai extravagant decât altul, şi lăsându-se împins de diverse grupuri de fete. Deşi foarte japonez, era într-adevăr cel mai animat cartier din Tokio.

Plimbându-se fără ţintă, se hotărî până la urmă să se întoarcă la hotelul Hyatt ca să se odihnească. Mersul pe jos prin acest oraş nu era deloc o bagatelă.

*

Lou Zhao deschise ochii şi tresări. Trenul de la Wuhan încetinise şi parcurgea acum distanţa dintre două blocuri de locuinţe ieftine. Ajunsese în sfârşit la Shanghai!

Călătoria fusese înfiorătoare. Sosită la Wuhan în miezul nopţii, dormise într-o sală mizerabilă, printre ţăranii care aşteptau, ca şi ea, o legătură. Adesea, tolăniţi pe jos. Apoi, cele cinci ore petrecute într-un „bou-vagon” îi veniseră de hac. Privea cu un aer absent clădirile care defilau prin faţa ei tot mai încet. Zări în depărtare silueta impresionantă a turnului Jinmao, cel mai înalt din Shanghai, care domină cartierul Pudong, aflat chiar vizavi de „Bund”, fostul cartier general al europenilor de pe vremea concesiunilor. Totul se află pe malul celălalt al râului Huangpu, care traversează oraşul şi se varsă în Marea Chinei. Mai demult, aici nu existau decât terenuri virane. Acum, devenise un fel de Manhattan cu zgârie-nori, unul mai modern decât altul.

Nu existau locuinţe, ci numai birouri şi hoteluri. Trenul intră în gara din Shanghai. Lou Zhao se crispă. Se afla din nou într-o zonă periculoasă: era sigură că Guoambu nu renunţase la urmărire. Cu toate acestea, nu puteau supraveghea chiar *toate* trenurile. Shanghai era un nod feroviar important, trenurile sosind aici din toate direcţiile.

Lou Zhao avu grijă să se amestece printre ceilalţi călători, uitându-se după siluete suspecte sau oameni plantaţi la capătul peronului.

Nu văzu pe nimeni.

Ajunsă în sala de sosire, se îndreptă spre metrou, cel mai discret mijloc de deplasare. Nu era oră de vârf, aşa că găsi uşor un loc.

Luă metroul spre sud, pe linia 1, în direcţia Nanshin, vechiul oraş chinezesc rămas aproape neschimbat din vremuri imemoriale.

Lou Zhao coborî la staţia Huang Pi Nan şi continuă drumul pe jos. Se simţea relativ în siguranţă: Guoambu n-avea cum s-o caute aici…

După câteva sute de metri, intră pe o străduţă desprinsă parcă dintr-o ilustrată! O fetiţă cu părul împletit în codiţe sărea coarda în faţa porţii. Puţin mai încolo, un bărbat mânca aşezat pe un taburet.

Aici nu exista trotuar, iar maşini nu prea treceau. Rufele erau fie atârnate la ferestre, fie întinse de-a latul străzii. Casele vechi, din cărămidă roşiatică, păreau fără vârstă.

Hutong, aşa se numesc micile cartiere ale Chinei vechi, care au dispărut treptat pentru a lăsa locul clădirilor modeme.

Lou Zhao merse câţiva metri şi se opri în faţa unei porţi galbene, fără niciun însemn: locuinţa vărului ei, Chuen Ki. Erau originari din acelaşi sat, dar se vedeau rar. Atunci când venea la Beijing, vărul se simţea stingherit de „fastul” relativ al apartamentului ei şi de reuşita în viaţă a lui Lou Zhao. În plus, ea avea şi maşină, un Beetle nou-nouţ, în timp ce el nu reuşea să-şi cumpere nici măcar o motoretă…

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, pasionat de păsări: de altfel, din asta trăia. În curtea din spate avea o crescătorie de papagali, pe care îi vindea.

Chinezoaica ezită: nu se văzuseră de doi ani. Ştia că trăia singur, neavând mijloace suficiente pentru a întreţine o femeie. Însă beneficia de un avantaj enorm: Guoambu nu ştia de existenţa lui. De fapt, Lou Zhao nu-l raportase nicăieri. Nu avea telefon, iar adresa i-o cunoştea pe dinafară.

Luându-şi inima în dinţi, bătu de câteva ori în poarta galbenă. Se auziră zgomote în interior, apoi poarta se deschise şi-i veni în nas un damf greţos: papagalii miroseau urât...

Bărbatul rămase fără glas câteva clipe, apoi chipul i se lumină.

— Lou! Draga mea verişoară! Ce surpriză plăcută!

— Pot să intru? întrebă Lou Zhao cu timiditate.

Chuen Ki deschise larg uşa. Înăuntru, te întâmpina o încăpere în dezordine, cu o sobă de faianţă în fund şi, într-un alcov, un pat cu plasă contra ţânţarilor.

Lou Zhao intră, târând după ea valiza.

— Sunt în trecere prin Shanghai şi am vrut să te salut, afirmă ea.

— Stai mai mult timp?

— Două zile, poate trei.

— Bine, să fac nişte ceai.

Îşi făcu de lucru cu un reşou, iar Lou Zhao se aşeză stingherită în colţul mesei de lemn: atunci când se fixase asupra ei, privirea lui Chuen Ki avusese o strălucire ciudată. Pe când era doar o fetiţă, el încercase mereu s-o pipăie. Totuşi, la vremea aceea, disciplina sexuală comunistă era extrem de strictă, accentuând pudoarea înnăscută a chinezilor.

Chuen Ki se întoarse cu două ceşti ciobite şi un ceainic deformat.

Ceaiul era fierbinte, însă Lou Zhao îl bău cu plăcere. Începură să pălăvrăgească despre sat, despre părinţii care muriseră, iar în final ea întrebă:

— Şi tu ce faci, te descurci?

Chuen Ki se strâmbă.

— Câştig câte ceva, dar e greu. Acum, oamenii

preferă să se ducă la supermarket sau la cinema în loc să asculte păsările cântând. Pe de altă parte, ştiu că toate casele astea urmează să fie demolate. N-am idee unde o să ajung.

— O să-ţi dea o casă…

Chinezul ridică din umeri.

— Or să *spună* că-mi dau casă, dar puţin le pasă. Şi am nevoie de spaţiu pentru păsările mele. Dacă n-o să am încotro, o să mă întorc în sat.

— Poţi să-ţi găseşti de lucru aici, în Shanghai.

— Nu ştiu să fac nimic… Şi se plăteşte foarte prost.

În timp ce vorbea, Lou Zhao scoase pachetul de Zhong Nam Hai şi îşi aprinse cu un gest nervos o ţigară. Acum era momentul.

— Pot să iau şi eu o ţigară? întrebă Chuen Ki. N-am mai fumat din marca asta, e prea scumpă pentru mine…

Luă lacom o ţigară şi o aprinse. Lou Zhao lăsă să treacă mai multe secunde, apoi se uită la ceas.

— Te las, trebuie să caut un hotel.

Chuen Ki exclamă:

— Un hotel! Pentru două zile! Rămâi să dormi aici.

— Aici? N-ai loc, şi nici nu vreau să te deranjez…

Chuen Ki îi propuse imediat:

— Îţi dau patul meu, eu o să dorm pe jos. Nu-i mai rău decât în sat.

Lou Zhao păru să reflecteze câteva momente. Evident că nu-i putea spune vărului său că nu se punea problema să se ducă la hotel.

— Bine, zise ea, dacă asta îţi face plăcere… o să vorbim despre trecut. Pentru că m-ai invitat să stau la tine, o să fac cumpărături pentru prânz, iar

diseară te duc la restaurant.

Vărul o privi cu neîncredere.

— Te întorci?

Femeia îi arătă valiza pe rotile.

— O las aici.

După ce-şi termină ceaiul, se ridică şi ieşi. Avea inima un pic mai uşoară. Rezolvase *una* dintre probleme. Acum, trebuia să găsească o soluţie şi pentru cea de-a doua: să plece din China. Nu exista decât un singur mijloc. După ce fusese racolată şi devenise o „sursă" pentru CIA, o preveniseră în legătură cu acest gen de probleme.

I se comunicase numele de cod al unui bărbat, Max, un agent CIA clandestin care opera la Shanghai. Nu-i cunoştea decât pseudonimul şi adresa magazinului de antichităţi unde-l putea găsi.

Nu existau date despre el în carnetul sau în computerul său şi încă nu-l contactase. CIA îi dăduse doar un nume de cod, pentru ca el să ştie că ea făcea într-adevăr parte din organizaţie:

„Sun Rising". Din păcate, nu ştia dacă el se afla în Shanghai şi nici cum avea să fie primită.

După ce merse vreo trei sute de metri, opri un taxi.

— La intersecţia dintre Henan Lu şi Fang Bang Lu, ceru ea.

Magazinul unde putea fi găsit „Max" se afla pe Fang Bang Lu, aproape de intersecţia dintre cele două străzi.

*

Malko tocmai intra în hotelul Hyatt atunci când

sună telefonul mobil. Era Theo Stevens.

— Ai vreo veste despre Lou Zhao? întrebă britanicul.

— Niciuna, mărturisi Malko. M-am dus la Maiko Nabu, dar nici ea nu ştie nimic.

— Ieri s-a întâmplat ceva bizar, spuse Theo Stevens. M-au sunat cei de la Rolls Royce: cineva o căutase pe Lou Zhao pretinzând că avea întâlnire cu ea.

— Nu-i nimic extraordinar în asta, remarcă Malko.

— Nu, dar am verificat şi e vorba de o firmă de consultanţă care lucrează mult cu China.

Malko reflectă câteva clipe.

— E mai curând o veste bună. Dacă Lou Zhao este căutată de chinezi, asta înseamnă că încă nu au pus mâna pe ea.

— Exact, recunoscu Theo Stevens, dar tot nu ştim unde se află...

— OK, mai discutăm di seară.

Imediat după ce termină de vorbit, mobilul japonez scoase un sunet ascuţit. Un SMS.

Îl citi: Philip Burton voia să-l vadă urgent.

Slavă Domnului că la Tokio erau taxiuri gârlă. Malko nu stătu nici două minute pe trotuarul din faţa hotelului Hyatt. De pe scaunul său, un şofer cu mănuşi albe deschise portiera din spatele maşinii, iar Malko îi spuse:

— *Okura Hotelru*[14].

De la hotel, traversă piaţa şi ajunse la ambasadă. Santinela în uniforma puşcaşilor marini fusese prevenită. Îl conduse într-un sas unde o aşteptă pe secretara lui Philip Burton.

14 Hotel Okura.

Şeful staţiei CIA veni în întâmpinarea lui, vizibil îngrijorat, şi îl invită să se aşeze pe o canapea mare şi roşie.

— Nicio veste de la Lou Zhao?

— Niciuna, zise Malko. Nici prietena ei, Maiko Nabu, nu ştie mai mult. Dar voi?

— Nimic. Staţia din Beijing n-a auzit vorbindu-se despre ea. În loc să ia avionul spre Tokio, Lou Zhao a dispărut.

— Prin urmare, e încă în China…

— Probabil. Dar nu pentru asta am vrut să te văd. Am primit un mesaj lung de la Langley. NSA a interceptat numeroase comunicaţii radio în care se repetă numele lui Lou Zhao. Aparent, Guoambu s-a angajat activ, şi la nivel înalt, în căutarea ei. Ceea ce înseamnă că femeia deţine într-adevăr informaţii *foarte* importante. Din nefericire, continuă americanul, deocamdată nu putem face nimic ca s-o găsim. I-am alertat pe toţi, inclusiv un NOC din Shanghai, căruia i-am comunicat pseudonimul lui Lou Zhao. Sper să-l contacteze. O să fiu anunţat imediat.

— Are posibilitatea s-o scoată din ţară?

— Nu ştiu, dar, la nevoie, o putem interoga şi acolo.

Urmând ca după aceea s-o lase în voia sorţii. Faimoasa delicateţe în stil CIA. Malko nu comentă.

— Ce aştepţi de la mine?

— Să păstrezi o legătură strânsă cu această Maiko Nabu. Dacă pleacă din China, Lou Zhao o s-o contacteze în mod sigur. Când vine la Tokio, la ea stă de cele mai multe ori.

— Asta-i tot?

— Deocamdată, da.

Malko fu cât pe-aci să-i spună că asta era partea cea mai puţin dezagreabilă a misiunii, dar se abţinu.

— O să trec în seara asta pe la magazinul lui Maiko, însă pentru moment rolul meu e mai mult unul pasiv…

— N-o să fie mereu aşa. Dacă reapare Lou Zhao, se lasă cu rock and roii. Guoambu are aici un post important şi o să facă tot posibilul s-o recupereze. Dar nu ştiu dacă au cunoştinţă de existenţa lui Maiko. Fii prudent şi încearcă să afli dacă e supravegheată.

— N-o să vină la ambasadă?

— Habar n-am. Sună-mă imediat ce afli ceva.

Şeful staţiei îl conduse pe Malko până la lift şi preciză cu o voce gravă:

— Afacerea asta a primit clasificarea A^{+++}. Cu alte cuvinte, e interesată Casa Albă.

*

Magazinul de antichităţi de pe Fang Bang Lu era închis: Lou Zhao nu îndrăzni să-i întrebe pe negustorii din jur, aşa că-şi văzu de drum, înnebunită de spaimă.

Era blocată la Shanghai, cu toţi agenţii Guoambu pe urmele ei.

Capitolul V

Împingând pentru a doua oară în ziua aceea uşa magazinului lui Maiko Nabu, Malko se aştepta s-o găsească acolo şi pe Lou Zhao.

Din nefericire, Maiko Nabu era singură la casă şi se pregătea să facă socotelile. Ridică ochii spre el şi zise repede:

— N-am nicio veste de la Lou. Trebuie să aşteptăm până mâine.

Malko îşi spuse că era o prostie să cineze singur, aşa că riscă o întrebare:

— Maiko, nu vrei să mergem împreună la masă? Sunt singur, am putea sta de vorbă, îmi arăţi oraşul...

Femeia păru surprinsă, apoi încântată.

— Bună idee! îl aprobă ea. N-am nimic de făcut. Dacă mă aşteptţi câteva minute, mă duc să mă schimb.

Lăsându-l să aştepte, Maiko dispăru pe o mică scară în spirală care ducea probabil într-un fel de debara. După zece minute, coborî îmbrăcată mult mai sexy. Ciorapi negri, o fustă foarte scurtă, bluză mulată şi un machiaj ceva mai intens.

— Eşti minunată! nu se putu abţine Malko să exclame.

Maiko izbucni în râs, dar nu spuse nimic. După ce ieşiră în stradă, îl întrebă:

— Unde mergem să mâncăm?

— Dacă vrei, răspunse Malko, te duc la un restaurant foarte bun, unde am fost cu prietenul tău, Theo, lângă Palatul Imperial.

— O, nu! făcu Maiko, îl ştiu. E mult prea şic. Există un restaurant simpatic în apropiere, mai puţin sofisticat, Wanaziya.

— Atunci, să mergem la Wanaziya!

Malko se lăsă condus pe străduţele din Shibuya, descoperind în cele din urmă un restaurant plin ochi,

zgomotos, cu un fond muzical asurzitor. Un chelner îi primi, îi aşteptă să se descalţe şi îi conduse într-un mic separeu aflat vizavi de o enormă masă dreptunghiulară. Era o căldură insuportabilă. Maiko îşi scoase vesta, iar Malko avu în faţa ochilor o imagine mai completă asupra magnificului ei piept. Toate japonezele îşi remodelau sânii, era o necesitate chiar mai mare decât refacerea conturului ochilor.

— Ce vrei să mănânci? întrebă ea.

— Nu prea sunt familiarizat cu bucătăria japoneză, mărturisi Malko. Îmi place sashimi.

Maiko pufni în râs şi zise:

— Sashimi se mănâncă la bar! O să comandăm ceva mai bun.

Ceru în japoneză, apoi traduse pentru Malko.

— Frigărui de yakitori şi unagi.

— Ce înseamnă unagi?

— Anghilă la grătar cu orez. E foarte bun, o să vezi.

După ce gustă din cele două feluri de mâncare japoneze, Malko fu nevoit să admită că nu erau rele deloc. Se aflau la al doilea pahar de saké călduţ, iar Maiko începuse să fie mai comunicativă. Malko îi distingea sfârcurile sânilor prin jerseul portocaliu al puloverului, iar asta începu să-l tulbure.

Ca mai tuturor japonezelor, lui Maiko nu-i plăcea să stea mult timp la masă, mai ales într-o braserie. După ce-şi bău ceaiul verde, Malko ceru nota de plată, apoi ieşiră în stradă.

— Nu prea sunt taxiuri, remarcă el. Unde găsim unul?

Maiko Nabu îi aruncă o ocheadă.

— Te grăbeşti să te întorci?

— Nu, deloc.

— Bun, atunci vino la mine să bem nişte saké. Putem aştepta împreună telefonul lui Lou Zhao.

Vocea ei suna perfect natural, însă Malko simţi vibraţiile care nu-l înşelau niciodată. Frumoasa Maiko avea chef să facă dragoste. După ce-i văzuse fotografiile, nu fu deloc surprins.

— Bine, te urmez! spuse el.

Femeia îl luă imediat de braţ şi se îndepărtară pe străzile întunecate. Malko se întreba dacă nu era posibil ca acasă la ea s-o găsească pe cea pe care o căuta: Lou Zhao. La urma urmei, dacă sosise între momentul închiderii magazinului şi finalul cinei, n-avea de unde să ştie unde se află prietena ei. Sigur că aveau telefoane mobile, dar nu se ştie niciodată.

Maiko Nabu opri un taxi şi îi zâmbi lui Malko. Părea un pic jenată.

— E destul de departe, în cartierul Dogenzaka. Pe o stradă „fierbinte”: numai „love hotels” şi restaurante. Te deranjează?

— Pentru nimic în lume, o asigură Malko.

*

Simţind o plăcere senzuală, Jeffrey Fox crăpă între dinţi pielea caramelizată a raţei învelite într-o foaie de clătită.

Restaurantul Da-Dong era într-adevăr cel mai bun din Beijing.

Vizavi de el, Wang Quingsin, unul dintre cei mai bogaţi negustori de antichităţi din capitala chineză, nu se lăsa mai prejos: chinezii adoră mâncarea. Îi

ceruse unei chelneriţe să-i prepare rapid foile de clătită, pe care le stropi cu vin chinezesc. Cu toate astea, era slab ca un ţâr… Purta ochelari cu rame de baga, avea părul negru ca pana corbului, era îmbrăcat cu un costum sobru şi semăna cu înalţii funcţionari care se deplasau cu maşini Audi 8. De altfel, asta şi fusese. Director adjunct al Muzeului din Beijing. Fiind membru de partid, demisionase pentru a lucra pe cont propriu: negustor de antichităţi. Nu avea magazin, ci un apartament mare, înţesat cu diverse comori. Graţie legăturilor sale din lumea artei, putea găsi cele mai rare piese, care, *teoretic,* nu trebuiau să părăsească teritoriul chinez.

Jeffrey Fox era unul dintre cei mai buni clienţi ai săi. De fapt, reprezenta o mare firmă de antichităţi newyorkeză, Bames&Thomson, care activa pe o piaţă americană avidă de chinezării, de opere de artă şi de preţuri fabuloase.

Evident că principala problemă consta în scoaterea lor din China. Wang Quingsin era în relaţii prieteneşti cu vama şi ştia cum să treacă, discret, dintr-o mână în alta, teancurile de bancnote. Calitatea de membru de partid îi asigurase unele avantaje. În ce-l priveşte pe Jeffrey Fox, acesta avea la dispoziţie alte filiere, graţie triadei „Sun Yee On”, specializată în contrabanda de carne vie şi obiecte de artă.

Chinezul râgâi satisfăcut: nu mai rămăsese nimic pe oasele raţei. Sau, cel puţin, din pielea ei. Li se aduse o carne delicat condimentată, cu tăiţei crocanţi. Anticarul se aruncă din nou asupra mâncării.

În fine, terminară cu o supă din cuiburi de

rândunică. Anticarul o bău aproape dintr-o sorbitură. În China, masa se încheie cu o supă.

Prudent, Jeffrey Fox nu vorbise încă despre afaceri. Nu trebuia să amestece utilul cu plăcutul.

După ce li se aduse ceaiul, spuse pe un ton indiferent:

— Cred că am un cumpărător pentru vaza Wei Gong.

— Cât?

— 200.000 de dolari. O persoană foarte serioasă.

— Nu e prea mult pentru o astfel de piesă, remarcă Wang Quingsing. Era destinată Muzeului din Beijing.

În realitate, pentru 150.000 de dolari l-ar fi pupat pe Jeffrey Fox pe gură. Vaza din jad verde, datată 1785, nu avea în China o valoare ieşită din comun.

Fox zâmbi.

— Bănuiesc că există şi nişte cheltuieli de expediţie.

Era o manieră elegantă de evaluare a bacşişurilor plătite funcţionarilor care facilitau exportul clandestin al operelor de artă.

Chinezul rămase impasibil.

— Aproximativ 80.000 de dolari, zise el.

— O să-i transmit proprietarului oferta dumneavoastră. Iar plata se va face unde?

— Unde doriţi, la primirea piesei.

— Bine, fu de acord Wang Quingsin. Vă sun peste patruzeci şi opt de ore.

Jeffrey Fox ceruse deja nota de plată atunci când îi piui telefonul mobil. Primise un SMS. Îl citi şi ridică ochii.

— Este asociatul meu din New York, spuse el. Un

client caută o pereche de vaze Ming, în nuanţe de roz. E pregătit să plătească o sumă considerabilă.

Negustorul de antichităţi clătină din cap.

— Aşa ceva e de negăsit. Şi chiar dacă faci rost, poţi fi împuşcat.

Jeffrey Fox zâmbi şi strecură sub nota de plată un teanc gros de bancnote. Beijing-ul era o piaţă ieftină, cu excepţia restaurantelor de lux.

— Sunt sigur că le veţi găsi, îl încurajă el, dumneavoastră faceţi minuni. Trebuie să mă duc din nou la Shanghai, dar mă întorc în două-trei zile.

Se despărţiră la ieşirea din restaurant. Aşezat în taxiul care-l ducea la hotel, Jeffrey Fox reciti perplex mesajul. Era pentru prima dată când primea un astfel de SMS, iar situaţia putea deveni problematică. De fapt, nu era vorba de o comandă reală pentru un obiect de artă, ci de un SOS care însemna că un agent CIA clandestin din China se afla în primejdie şi avea nevoie de serviciile lui.

*

Jeffrey Fox fusese recrutat de CIA după ce a absolvit cursurile de filologie de la Columbia University. Cu multă delicateţe şi o propunere tentantă.

Studiase istoria artei şi vorbea puţin mandarina. Visul lui era să deschidă o galerie de artă la Beijing, dar nu avea banii necesari.

I se propunea un lucru simplu: să se alăture „oficial” unei mari firme de artă: Bames&Thomson. Aceasta urma să-l trimită în China pentru o perioadă îndelungată, timp în care i se finanţa un magazin de

artă ca acoperire. În acelaşi timp, avea să se dedice în mod real comerţului cu opere de artă chinezeşti, foarte căutate în SUA.

Chinezii nu aveau de ce să-l suspecteze, pentru că activitatea urma să fie reală. În plus, Jeffrey Fox, cu părul său lung legat în coadă, figura fină şi ochii albaştri şi naivi, nu avea deloc înfăţişarea unui agent secret.

Cum spun chinezii, devenise un „peşte de apă adâncă”. Rolul său consta în stabilirea unor contacte cu oameni din lumea politică şi financiară şi de a culege informaţii pe teren.

După cincisprezece ani, angajatorii lui erau pe deplin satisfăcuţi. Jeffrey Fox câştigase mulţi bani şi vorbea chineza la perfecţie. În plus, cumpărând *realmente* obiecte de artă, crease o importantă reţea de negustori de antichităţi chinezi care erau şi informatori involuntari; aproape toţi erau membri de partid. Se uită la ceas. Cu puţin noroc, putea ajunge la Shanghai la sfârşitul după-amiezii. Apoi nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte, neştiind cine urma să-l contacteze.

*

Maiko opri taxiul într-o zonă luminată puternic de neoane. Era lumină ca ziua, şi Malko simţi că-l dor ochii când coborî din maşină. Fiecare restaurant, fiecare „love hotel” arbora propria sa ghirlandă de neoane multicolore.

Japoneza deschise uşa de lemn negru şi se întoarse spre el.

— Stau la etajul doi, dar nu există lift. Este o

clădire veche.

Apartamentul era mic: un living şi un alcov cu un pat foarte jos.

— Aşează-te! îi spuse ea lui Malko, mă duc să caut saké-ul.

Dispăru şi reveni imediat cu o sticlă şi două pahare pe care le puse pe masa joasă din faţa canapelei galbene.

— Scuză-mă un minut, zise ea, mă duc să mă schimb.

Rămas singur, Malko se uită la colecţia de cutiuţe din fildeş şi piatră de pe masă şi luă una în mână.

Se miră: o scenă de un erotism intens era gravată în fildeş. Îşi continuă cercetarea: toate cutiile făceau parte din aceeaşi familie.

Kama-Sutra.

Maiko se întoarse atunci când el aşeza ultima cutiuţă pe masă. Era înfăşurată într-un capot albastru prin care i se vedeau ciorapii negri. În plus, era cocoţată pe pantofi cu toc.

Nu era deloc o ţinută lejeră.

Se aşeză pe canapea lângă Malko şi bău puţin saké, păstrând tăcerea.

Îl fixa pe Malko insistent, aruncându-i ocheade seducătoare. Se întoarse puţin spre el, iar pulpanele chimonoului se desfăcură, dezvelindu-i coapsa. Atât de sus, încât Malko zări marginea ciorapului, iar dedesubt o porţiune de piele. Instantaneu, în arterele sale se descărcă un şuvoi de adrenalină... Aşteptă, însă Maiko nu-şi strânse chimonoul la loc, privindu-l în continuare cu un surâs nostim.

Era prea tentant. Puse mâna pe ciorap şi urcă, urmând linia coapsei, până ajunse între picioare.

Maiko nu şi le strânse, ci le desfăcu larg, lăsându-se pe spate. Malko o mângâia deja pe sub chilot.

Cu cealaltă mână îi desfăcu cordonul chimonoului, care se deschise larg, dezvelindu-i superbul corsaj alb din care răsăreau sânii ascuţiţi.

În acelaşi moment, o mână începu să-l maseze prin pantalonii de alpaca, întărindu-i mădularul deja erect.

— Mângâie-mă! îi şopti Maiko.

Malko începuse deja s-o facă, strecurându-şi mâna pe sub nailon. Îi simţi sexul desfăcându-se şi respiraţia accelerându-i-se. Femeia se ridică şi-şi trase chiloţii de-a lungul picioarelor.

Vestimentaţia ei era minunată: corsajul alb, portjartierul fin şi superbii ciorapi negri.

Brusc, îşi puse mâna peste cea a lui Malko, accelerând masajul. După câteva clipe, corpul ei se încordă şi scoase un geamăt scurt, rămânând întinsă pe divan, cu picioarele desfăcute.

Apoi se scutură, se ridică şi îl trase pe Malko spre alcov. Stând în genunchi pe pat, îl dezbrăcă la fel de abilă ca o infirmieră, apoi se aplecă şi îi cuprinse sexul cu gura. Mai curând pentru a-i verifica duritatea decât pentru a-i dărui plăcere.

Cu ochii strălucind de excitare, se ridică şi gâfâi:

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Te deranjează dacă păstrez o amintire?

— Deloc.

Maiko surâse larg şi sări din pat, apucând un obiect ascuns sub un voal negru pe care-l dădu la o parte. Dezveli o cameră video montată pe un suport şi îndreptată spre ei!

Se întoarse şi îl mângâie uşor pe Malko. Acesta era stupefiat de lipsa ei de complexe.

— Ia-mă pe la spate, îi ceru japoneza, răsucindu-se pe genunchi. Tare.

Cu ambele mâini, îşi depărtă uşor fesele. După treizeci de secunde, Malko se înfipse în vintrele ei dintr-o singură opintire, ţinând-o cu mâinile de şolduri. Începu s-o penetreze ca un nebun, hotărât să se descarce în pântecul primitor. Ceea ce avea să se întâmple îi exacerba dorinţa.

Dar n-avu timp să ejaculeze.

Maiko îşi strecurase o mână în spate şi îi apucă sexul, smulgându-l din teaca mătăsoasă. Cu un gest precis, îl plasă în deschizătura anusului şi zise simplu:

— Acolo. Tare.

Anticipase gusturile lui Malko. Acesta nu se lăsă rugat. La început, sfincterul rezistă, apoi cedă brusc. Lui Malko îi venea să strige de fericire, prins şi strâns bine în teaca strâmtă. Atât de strâmtă, încât întrebă:

— Nu te doare?

— Nu, nu, îl asigură femeia, continuă.

Nu ştia că se dăduse mai devreme cu un gel cu xilocaină care desensibiliza sfincterul dilatat la maximum.

Împăcat, se dezlănţui. Treptat, Maiko începu să se onduleze sub el, gâfâind ascultătoare. Malko se abţinu cât putu, apoi explodă cu un strigăt sălbatic.

*

Purtând în continuare corsajul, Maiko îşi trase

ciorapii şi îi zâmbi lui Malko.

— Îmi place să păstrez o amintire a celor mai bune momente erotice. Pentru mine, a face dragoste este o sărbătoare. Când îmi pun desuurile, mă simt în al nouălea cer…

— Ţi se întâmplă la fel cu toţi bărbaţii? întrebă Malko.

— Nu, bineînţeles că nu. Doar cu cei care-mi plac.

Prin urmare, Theo Stevens îi plăcea. Stranii mai sunt gusturile femeilor! Japoneza se întinse.

— Trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineaţă. Am treabă la magazin.

— Atunci, o să plec, zise Malko.

Se simţea satisfăcut.

Maiko îmbrăcă chimonoul şi îl conduse până la uşă. Ridică ochii spre el şi îl sărută uşor pe gură.

— Mă bucur că ai venit în seara asta… O să găseşti repede un taxi. Spune-i şoferului *Hyatt Hotelru. Roppongi.*

— Te sun mâine dimineaţă ca să ştiu dacă ai veşti de la Lou Zhao, promise Malko.

Capitolul VI

Lou Zhao arborase un zâmbet maşinal. Nu era deloc o zi fastă: singura persoană care ar fi putut s-o scoată din China nu era de găsit, iar atunci când revenise în Hutong, vărul ei avea vocea cleioasă şi privirea strălucitoare.

Exagerase vizibil cu vinul chinezesc.

Nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să se culce şi să doarmă, rugându-se ca ziua următoare să fie mai bună. Se gândi că erau în 4 mai, iar cifra 4 este

considerată de chinezi ca fiind malefică... Mâine va fi mai bine. Mâncaseră o supă chinezească groasă şi câteva fructe... Lui Lou Zhao nu-i era foame. Căscă ostentativ şi zise:

— Cred că mă duc să mă culc. Sunt obosită.

Chuen Ki nu se clinti, arătându-i într-un colţ al camerei un teanc de cuverturi şi de cearşafuri.

— Nicio problemă. Te culci în patul meu, iar eu dorm aici.

Lou Zhao se întoarse pudică cu spatele, se dezbrăcă şi rămase în chiloţi şi sutien. Apoi se culcă pe o parte.

Adormi greu, dar căzu într-un somn adânc.

La un moment dat, se trezi tresărind şi avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza ce anume o smulsese din somn. Simţi, lipit de spatele ei, corpul fierbinte şi musculos al vărului său. La început, avu o reacţie de oroare şi fu cât pe-aci să-l împingă cu brutalitate. Dar raţiunea fu mai puternică: bruscarea n-ar fi servit la nimic, era de două ori mai puternic decât ea...

Se freca uşor de ea, iar Lou putea să simtă sexul întărit al lui Chuen Ki. În ciuda dezgustului, îşi spuse că era mai bine dacă ajungea să se simtă satisfăcut în acest fel. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o să încerce să facă dragoste cu ea, dar nu avusese de ales: un viol era de preferat unei celule dintr-o închisoare administrată de Guoambu.

Mişcările se accelerară. Deodată, Lou avu o idee care i se păru bună. Pentru a-l ajuta să ejaculeze, începu să-şi onduleze bazinul.

Dar *nu* a fost deloc o idee bună...

Chuen Ki tresări, se depărtă şi îi şopti la ureche cu

un damf de vin chinezesc:

— Aşa, deci vrei tija mea de jad! O să ţi-o înfig peste tot.

Lou Zhao scoase un ţipăt. O întoarse cu brutalitate pe burtă, cu faţa în cearşaf. În ciuda împotrivirii lui Lou Zhao, bărbatul îi smulse fără dificultate slipul, trăgându-i-l de-a lungul picioarelor, în timp ce o ţinea imobilizată cu o mână înfiptă în scobitura mijlocului.

Apoi slăbi presiunea, îi ridică cu ambele mâini coapsele şi, dintr-o singură mişcare, se înfipse în ea ca o bielă, suspinând mulţumit. Probabil că aşa le viola pe fetele din sat.

Lou ţipă: era complet uscată, iar sexul vărului ei destul de mare.

Dezlănţuit, acesta o prinse de şolduri cu ambele mâini şi începu s-o penetreze cu furie. Treptat, durerea deveni mai suportabilă. Peste măsură de excitat, lui Chuen Ki nu-i trebui mult ca să ejaculeze. Apoi se lăsă să cadă pe o parte, suspinând încântat. Lou Zhao rămase câteva clipe în aceeaşi poziţie, amuţită de dezgust. La ce bun să protesteze, vărului ei nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie! Puţin câte puţin, se linişti şi se întoarse pe spate, cuprinsă de ameţeală.

Singurul zgomot care o linişti: sforăitul lui Chuen Ki. Răpus de sex, adormise.

Lou adormi şi ea, în cele din urmă. Când deschise ochii, tocmai se lumina de ziuă. Chuen Ki nu mai sforăia. Lucru care o nelinişti. Trezită de-a binelea, încercă să rămână imobilă. Brusc, se întâmplă exact ce spera să nu se întâmple: ca un somnambul, Chuen Ki se ridică mai întâi într-un cot, cercetând-o

cu privirea. Stătea neclintit, dar nu pentru mult timp. Dintr-odată, se lăsă peste ea, strivind-o cu greutatea sa.

Cu o lovitură de genunchi, îi depărtă picioarele: femeia era complet neputincioasă.

— Nu, Chuen Ki, nu vreau, strigă ea.

După câteva secunde, bărbatul se înfipse în sexul ei cu aceeaşi brutalitate ca mai devreme.

Cu picioarele desfăcute, Lou se supuse. Înfundându-şi capul în gâtul ei, Chuen Ki gâfâia şi rostea tot felul de obscenităţi.

Brusc, se lăsă puţin mai jos, iar Lou Zhao simţi cum mâinile lui puternice îi cuprind sânii şi încep să-i frământe aşa cum frământi ugerul unei vaci. Era vizibil excitat la culme. Continuă până când, în cele din urmă, explodă în ea.

Lou rămase împietrită: violată de două ori în aceeaşi noapte, asta era prea mult…

Fără un cuvânt, se ridică din pat, trecu peste Chuen Ki şi se prăbuşi pe locul unde el îşi începuse seara. Dar nu reuşi să mai adoarmă.

Se mijea de ziuă, iar ea rămase cu ochii deschişi, ca o bufniţă…

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Chuen Ki se ridică şi zise:

— Surioară, mă duc să fac nişte ceai.

Lou Zhao îşi dădu seama că, într-un fel sau altul, vărul ei era că convins că ea consimţise…

Sigur că ar fi putut să se îmbrace, să-şi ia valiza şi să plece. Dar unde să se ducă? Nu cunoştea pe nimeni la Shanghai, iar la hotel nu se putea duce din cauza supravegherii organizate de Guoambu.

În cele din urmă se ridică, rugându-se din toate

puterile ca bărbatul de la galeria de artă să se afle acolo. Altfel, era condamnată să rămână jucăria sexuală a vărului ei.

*

Jeffrey Fox ridică oblonul metalic al magazinului, aprinse lumina şi dezactivă alarma. Shanghai era un oraş sigur, dar, din când în când, mai avea loc câte un furt... Imediat ce deschise, un grup de turişti japonezi se năpusti în magazin. Pentru că vorbea puţin japoneza, îi întrebă ce doreau. Era simplu: ceva frumos şi ieftin. Americanul îşi reţinu un zâmbet. Asta şi vindea: copii după obiecte vechi, fabricate în serie de întreprinderile de stat, care aduceau profituri însemnate.

Calculase că faimosul cal Tang fusese reprodus într-un milion de exemplare.

Japonezii dădură iama în magazin, iar Jeffrey Fox îi încredinţă ambalarea obiectelor cumpărate unei studente care îl mai ajuta la vânzare şi îşi perfecţiona mandarina. După aceea, urmă o perioadă de acalmie.

Era nedumerit: pentru prima dată în cincisprezece ani, CIA îi cerea să scoată din ţară un agent, o sarcină aproape imposibilă. Probabil că era vorba de o persoană importantă. Dar nu trebuia să se expună pericolului de a-şi dezvălui acoperirea: dacă nu găsea o soluţie, urma să anunţe Agenţia.

După o jumătate de oră, o femeie împinse uşa magazinului. Avea părul scurt, era machiată discret şi destui de drăguţă. Şi timidă. Se apropie de Jeffrey Fox şi îi spuse cu o voce nesigură:

— Plec în Statele Unite şi aş vrea să-i duc unei prietene o pereche de vaze liliachii din secolul al XVIII-lea. Nu am prea mulţi bani. Se pare că ar trebui să vorbesc cu un anume Max.

Jeffrey Fox nu se clinti. Ea era, persoana pe care trebuia s-o scoată din ţară. Cu toate acestea, părea destul de ştearsă. Însă nu putea fi vorba de o eroare: femeia îi dăduse codul, identificându-se ca agent CIA aflat în pericol. Îi răspunse pe un ton sec:

— Nu am aşa ceva în magazin, dar cu siguranţă că pot găsi. Lăsaţi-mi numărul de telefon.

— Nu, o să mai trec eu, zise femeia.

Era prudentă. Jeffrey Fox îi aprecie atitudinea. Cum femeia tocmai deschidea uşa să plece, îi strigă angajatei sale:

— Mă duc să beau un ceai, mă întorc repede.

Plecă pe urmele „clientei” şi îi şopti la ureche:

— Mergem să bem un ceai într-un loc sigur.

Se temea de Guoambu. Fiind străin, nu era exclus să aibă microfoane instalate în magazin. Securitatea de la Beijing perfecţionase şi cizelase sistemul sovietic, adăugându-i meticulozitatea chineză. O incredibilă pânză de păianjen, îmbunătăţită fără încetare.

Merseră până la o ceainărie prăpădită, aflată la vreo cincizeci de metri depărtare. Vara, erau aşezate câteva mese pe trotuar, însă iarna se servea numai înăuntru. Se înghesuiră într-un colţ. Nu exista decât un meniu în chineză. Doi clienţi solitari citeau *Remmin Ribao*[15].

Jeffrey Fox se uită fix la vizitatoarea sa.

— Cum vă numiţi?

15 Cotidianul Poporului.

— Zhao. Lou.

— Îmi puteţi spune de ce trebuie să plecaţi clandestin din China?

— Nu, mărturisi ea pe un ton plat. În plus, v-aş pune în pericol.

— Guoambu ştie unde sunteţi?

— Nu, altfel n-aş mai fi aici. Ei cred că mă aflu în China, dar nu ştiu unde.

— Chiar vor să vă găsească?

— Da, trebuie să plec neapărat din China. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Unde locuiţi la Shanghai?

— La un văr din acelaşi sat cu mine, într-un flutong. Nu are telefon şi nu-l cunoaşte nimeni.

Jeffrey Fox clătină din cap aprobator.

— Şi telefonul mobil?

— L-am deconectat, ca să nu fiu reperată.

Americanul era din ce în ce mai liniştit. Dar prudent.

— OK, zise el, o să văd ce pot face. Cunoaşteţi bine oraşul?

— Nu.

— Aţi auzit vorbindu-se de Burid?

— Da, desigur.

— Ne întâlnim mâine la ora şapte la Barul Roşu de pe Zhang Shang Dongli. Toţi şoferii de taxi îl cunosc.

— De-abia mâine?

Prin urmare, încă o noapte petrecută alături de oribilul său văr. Jeffrey Fox zâmbi.

— Nu pot face minuni.

Plăti consumaţia şi se despărţiră pe trotuar, înainte de a pleca, americanul adăugă:

— Mâine, îmbrăcaţi-vă mai sexy... Barul Roşu e

plin de chinezoaice care îşi caută un soţ străin. Astfel, o să treceţi neobservată. Iar dacă vă abordează vreun bărbat, nu-l trimiteţi la plimbare. Barmanilor o să fi se pară suspect şi cel puţin unul este un informator racolat de Guoambu.

— O să mă port cum trebuie, promise Lou Zhao.

Hotărât lucru, era obligată să înghită totul, până la capăt. După dublul viol din noaptea precedentă, acum trebuia să se şi deghizeze în prostituată. Din fericire, avea la îndemână tot ce era necesar.

*

Atunci când Malko o sună pe Maiko Nabu la magazin, aceasta îi răspunse cu acelaşi ciripit liniştitor, dar nu avea noutăţi despre Lou Zhao.

— Cred că şi-a amânat călătoria, trase ea o concluzie. Sau poate că şi-a pierdut telefonul mobil…

— Poate! fu de acord Malko.

Dar nu credea nici el ce spunea. Tocmai se pregătea să închidă, când Maiko adăugă:

— Dacă vrei, sunt liberă în seara asta…

Seara din ajun îi făcuse cu siguranţă o impresie bună. Însă Malko nu voia să fie văzut prea des în compania ei. Filiala Guoambu din Tokio îl considera încă „virgin”, şi aşa voia să rămână.

— Cu plăcere, spuse el. Nu ştiu dacă am timp să vin până în Shibuya. Ne putem întâlni la hotelul Hyatt, în Roppongi? La barul de la etajul întâi.

— Sigur că da.

După cinci minute, sună telefonul fix. Era Theo Stevens.

— Ne putem vedea câteva clipe? întrebă acesta.

— Urcă, îi propuse Malko.

Intrând în apartamentul lui Malko, ochii de batracian ai supraponderalului Stevens scăpărau de agitaţie.

— Tocmai am fost în Shibuya cu şoferiţa mea, spuse el. E plin de chinezi...

Malko simţi un fior rece pe şira spinării.

— Cum aşa?

— Aici, în Japonia, sunt uşor de recunoscut. Am numărat vreo şase, dintre care două femei deghizate în turiste. Patrulează pe străzi, intră în magazine şi îşi bagă nasul peste tot.

Prin urmare, Guoambu descoperise legătura dintre Lou Zhao şi Maiko Nabu.

— Crezi că Maiko a fost remarcată?

— Nu ştiu. Ce-i de făcut?

— Aşteptăm, zise Malko. Împreună cu Staţia, rămâi retras. Crezi că serviciile japoneze i-au reperat pe chinezii ăştia?

— Greu de crezut. Sunt atât de împrăştiaţi, încât nu se preocupă decât de afacerile importante: cea de faţă e sino-americană. Prin urmare, n-o să se amestece.

— Trebuie să iau masa cu Maiko, spuse Malko. Sper că n-o să fiu reperat.

— Ba o să fii, doar că nu trebuie să te asocieze cu această afacere.

*

Reuniunea avea loc la nr. 14, pe bulevardul Dongchang'an, la doi paşi de piaţa Tien An Men, în sediul ocupat de Sougambu şi Guoambu.

Şedinţa era prezidată de Zhou Yong Kang, al treilea om din aparatul politic chinez, care avea în faţa lui o mapă groasă, însemnată cu inscripţia *NEIBU*[16].

La celălalt capăt al mesei se afla un bărbat cu ochelari şi cu riduri adânci pe faţă: Geng Hiricheng, şeful Guoambu. Între cei doi, Ming Bujong, responsabilul Guoambu la Beijing, Biroul 1. Urmau Dong Shungle, directorul Biroului 2, care se ocupa de Shanghai, şi Li Kenyun, şeful Biroului 4, echivalentul Diviziei Tehnice din cadrul CIA.

Mai era acolo şi un reprezentant al Biroului 7, care organiza „operaţiunile speciale”. Clandestine şi sângeroase.

Zhou Yong Kang deschise discuţia.

— Ştie cineva unde se află acum căpitanul Lou Zhao?

O tăcere de moarte îi oferi răspunsul.

Geng Hiricheng, şeful Guoambu, rupse tăcerea.

— Nu, mărturisi el, în ciuda eforturilor noastre. Credem însă că e în China.

— Credeţi! făcu pe un ton ironic Zhou Yong Kang. Am nevoie de certitudini şi de o metodă prin care s-o găsim...

Dong Shungle, şeful Biroului 2, însărcinat cu străinătatea, deschise şi el gura.

— Prin intermediul telefoanelor date de pe mobilul lui Lou Zhao, am luat urma unei prietene de-a ei din Tokio. O anume Maiko Nabu, care deţine un magazin în cartierul Shibuya. Aceasta a apelat de mai multe ori telefonul lui Lou Zhao.

El era cel care împăna ambasadele chineze din

16 Secret.

străinătate cu agenţi Guoambu, precum şi birourile din cadrul *Xinhua*[17]. Adăugă:

— Avem o mulţime de oameni la Tokio. Bineînţeles că au fost alertaţi.

— Şi ce fac?

— O supraveghează pe Maiko Nabu. La magazin şi acasă. Pentru moment, nu putem face altceva.

Zhou Yong Kang mătură masa cu privirea şi rosti răspicat, pe un ton rece:

— Trebuie s-o găsim pe Lou Zhao. Este un ordin de partid!

Minunat era faptul că niciunul dintre participanţii la această reuniune nu cunoştea *motivul* pentru care Guoambu îl căuta cu atâta îndârjire şi mijloace pe fostul căpitan din APE.

Şi nimeni nu pusese această întrebare.

— Ţineţi-mă la curent, încheie al treilea om din partid. Concentraţi-vă asupra oraşului Tokio. *Naicho* vă cunoaşte agenţii?

— Probabil, pe unii dintre ei, nu pe toţi. Ridicându-se în picioare, Zhou Yong Kang adăugă pe un ton sec:

— Bineînţeles că, după localizarea acestei persoane, ea trebuie eliminată imediat.

Capitolul VII

Jeffrey Fox intră în restaurantul Perla din Bond, care, la ora prânzului, era înţesat de lume. Era localul unui francez şi făcea furori de vreo zece ani.

Traversă sala şi se duse pe terasa care oferea o privelişte largă asupra Pudong-ului.

17 Agenţia de Presă „China Nouă”.

Bond, care simbolizase vreme de un secol dominaţia străinilor asupra Chinei, cunoscuse o lungă perioadă de decădere. Apoi, de prin anii 1990, cartierul revenise la viaţă. Toată activitatea Shanghai-ului era concentrată pe o mică fâşie de pământ nu cu mult mai mare decât Manhattan-ul: cele mai mari bănci chineze, băncile străine, concesionarii de maşini de lux, marile magazine, finanţele.

Cu toate acestea, comuniştii puri continuau să deteste cartierul Bond, simbolul unei Chine învinse şi ocupate.

Persoana cu care avea întâlnire era deja acolo. Un chinez şters, bine îmbrăcat, care avea în faţă un suc de fructe şi stătea la o masă ceva mai retrasă. Jeffrey Fox se aşează pe locul de vizavi şi cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte lipsite de importanţă, aşteptând să vină chelnerul să-i ia comanda americanului.

Heung Ying ocupa modestul post de funcţionar într-un mare cabinet de avocatură. O înfăţişare şi o viaţă cenuşie.

Doar că, în cealaltă viaţă a sa, Heung Ying era „Capul de Şarpe” din Shanghai al triadei Sun Yee On, una dintre cele mai puternice organizaţii criminale din China, specializată în trafic de carne vie, opere de artă, prostituţie, jocuri de noroc şi medicamente contrafăcute.

Foarte puţini oameni cunoşteau adevărul. Poliţia din Shanghai ar fi dat orice să poată aresta „Capul de Şarpe” al triadei, dar nu-i cunoştea identitatea.

Jeffrey Fox nu pierdu timpul cu formule de politeţe.

— Am o vază frumoasă Wei Gong, din secolul al XVII-lea, zise el, trebuie s-o scot din China. Cât o să mă coste?

Chinezul rămase impasibil.

— A fost furată?

— Nu, dar era destinată unui muzeu.

— Între 40 şi 50 de mii…

De dolari, bineînţeles. Însemna mai puţin decât cei 80.000 de la Beijing.

— E rezonabil, aprobă americanul. Când pot să v-o trimit?

— Peste o săptămână. Vă sun eu.

Se împlineau cinci ani de când cei doi lucrau împreună. Nu avuseseră niciodată probleme. Jefffey Fox nu ştia nimic despre filiere, dar, după trimiterea obiectelor şi a banilor, operele de artă erau livrate oriunde în lume.

— Asta-i tot? întrebă membrul organizaţiei Sun Yee On.

Cei doi bărbaţi vorbeau chineza, iar acest lucru îi ajuta în afaceri. De altfel, engleza lui Heung Ying era cam din topor.

— Nu. Mai am ceva de scos.

— Mare?

— O femeie.

Interlocutorul nici nu clipi.

— Ce naţionalitate? Chineză?

— Da.

— Opozantă?

Jeffrey Fox schiţă un zâmbet. Era o capcană. Sun Yee On ştia că nu era filantrop. Disidenţii erau trimişi în Laogai.

— Nu. E ceva politic.

— E căutată?

— Da. De Guoambu. Au desfăşurat o grămadă de forţe ca s-o găsească.

— E la Shanghai?

— Da.

— Cât sunteţi dispus să plătiţi?

— Cât e nevoie.

În cazurile grave, nu se târguiau. Chinezul aprecie atitudinea şi zise prudent:

— Cred că se poate. O să vă dau mâine un răspuns.

— Şi încă ceva, preciză Jefffey Fox. Această persoană nu trebuie să plece din Shanghai. Cu siguranţă, Guoambu i-a transmis la aeroport semnalmentele şi numărul paşaportului. Trebuie să ajungă pe un alt aeroport internaţional.

— Are sânge rece?

— Cred că da.

— O să fie nevoie.

Se ridică şi îşi luă rămas-bun. Nici măcar nu se atinsese de oranjadă.

Jefârey Fox nu se clinti de pe scaun: Heung Ying era mereu protejat de membri invizibili ai organizaţiei Sun Yee On. Dacă aveau senzaţia că intenţiona să-i spioneze, rupeau orice legătură cu el.

Chinezul era singurul care putea să rezolve problema. Sun Yee On avea mâini lungi şi mituia înalţi funcţionari, membri de partid, militari. Era aproape la fel de puternică precum Partidul.

Americanul se ridică şi se duse în sala de mese: murea de poftă să guste dintr-o raţă cu opt arome.

*

Lou Zhao ieşi din cinematograf cu mintea înceţoşată de imagini. Încă nu reuşise să-şi spele creierul. Ideea de a se întoarce la vărul ei o îmbolnăvea. Se ţâra pe cea mai comercială stradă din Shanghai, Nanjing, privind distrată vitrinele magazinelor. Pierdută în mulţimea compactă, se simţea în siguranţă, chiar dacă printre numeroşii gură-cască se aflau cu siguranţă şi poliţişti în civil.

Se hotărî, în fine, să se întoarcă în Hutong.

Vărul părea să fie bine dispus, iar locuinţa duhnea groaznic.

— Am făcut kumshi! o anunţă el. E foarte bun.

Varză acră cu usturoi. O oroare…

Mâncare nord-coreeană ieftină.

Lou Zhao se aşează pe pat. Imediat, Chuen Ki o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Mă bucur că mai rămâi puţin, zise el cu o voce dulceagă.

În acelaşi timp, mâna îi alunecă şi începu să-i mângâie sfârcul unui sân.

Lou Zhao se încordă, dar nu zise nimic. Probabil că noaptea avea să fie încinsă, dar ea nu putea spune nimic nimănui.

*

Maiko se opri la intrarea în barul hotelului Hyatt, apoi, zărindu-l pe Malko, se strecură printre mese şi ajunse la el.

Era îmbrăcată cu un taior sobru, ciorapi negri şi se machiase.

Cu un gest natural, îşi descheie haina taiorului,

dezvelind un corsaj de un roşu aprins. Îşi pusese ţinuta de atac.

Maiko se uită spre intrare pentru a vedea dacă fusese urmărită, dar nu remarcă nimic suspect.

— Ce bei? întrebă el.

— Ce vrei tu.

— Şampanie?

Ochii japonezei se luminară.

— Ah, da, bună idee!

E ceva universal: toată lumea adoră şampania, mai ales femeile.

Malko chemă chelnerul şi comandă o sticlă de Taittinger Blanc de Blanes 1999. Măcar să trăiască bine. Malko mai avea puţin şi bătea din palme.

În jurul lor erau tot felul de oameni de afaceri însoţiţi de japoneze mult mai puţin sexy decât Maiko. Aceasta începu să bea cu delicateţea unei pisici, degustând fiecare bulă.

— Ce zici, mâncăm aici? propuse Maiko. Există un restaurant franţuzesc foarte bun.

— Bună idee, aprobă japoneza, care era la a treia cupă de şampanie.

Restaurantul era pe jumătate gol. Sticla le fu adusă la masă. Malko se cufundă în citirea meniului.

— Putem lua paté de fois gras? N-am mâncat niciodată.

O dorinţă uşor de satisfăcut. După ce comandă, Malko o întrebă:

— Nu ai nicio veste de la Lou Zhao?

— Nu, mărturisi japoneza. Probabil că a avut probleme. Dar o să aflu, pentru că suntem foarte apropiate.

Maiko bău puţină şampanie şi întrebă brusc:

— O cunoşti *bine* pe Lou? Nu mi-a vorbit niciodată de tine.

Malko se aştepta la întrebare. Insistenţa lui o nedumerea, evident.

— E normal, recunoscu el, n-am întâlnit-o decât de puţine ori. Prima dată la Beijing, în barul hotelului Kempinski, la un cocteil. Mi-a plăcut foarte mult, dar a trebuit să plec din China. Am revăzut-o de două ori. Ultima dată, am invitat-o la cină, dar *ea* a fost cea care a trebuit să plece la Tokio. Asta se întâmpla acum patru zile. Pentru că am insistat, mi-a dat întâlnire în faţa statuii câinelui Hachiko, la gara Shibuya, şi mi-a vorbit de tine, spunându-mi că pot da de ea prin intermediul tău.

Maiko zâmbi.

— Te-ai îndrăgostit de ea?

Malko o linişti.

— Încă nu…

— Nu mi-ai spus cu ce te ocupi, continuă femeia.

Malko se aştepta *şi* la întrebarea asta.

— Sunt consultant pentru Bayerisch Motor Werkher. Avem clienţi în China şi în Japonia.

Maiko îl fixă cu privirea şi surâse.

— Mănâncă puţin paté de fois gras. O să-i spui lui Lou că am făcut dragoste?

— Nu e neapărată nevoie, făcu Malko.

Îşi continuară masa. Când li se aduse inevitabilul ceai verde, Malko o întrebă:

— Pentru mine ţi-ai pus acest superb corsaj?

Maiko se revoltă.

— Pentru *mine* l-am pus. Îmi place lenjeria. Coborî vocea: uneori, când sunt singură acasă, mă îmbrac foarte sexy şi mă mângâi.

— Tu trăieşti doar pentru sex! remarcă Malko glumind.

— E cel mai plăcut lucru din viaţă, mărturisi japoneza. Dar vreau să fie sofisticat.

Ajunseră la finalul mesei. Încheiate cu litehi, deserturile japoneze erau de-a dreptul respingătoare. Şeful de sală vărsă în paharul lui Maiko ultimele picături de Taittinger Comtes de Champagne 1999. După ce le bău, Malko îi propuse:

— Vrei să bem puţină şampanie în apartamentul meu?

Maiko clătină delicat din cap.

— Nu, în seara asta nu pot face nimic. Din cauza asta am fost mulţumită că ai venit aseară. Eşti dezamăgit?

— Puţin, mărturisi Malko, dar înţeleg. O să ne revedem curând.

— Rămâne pe altădată, îl asigură Maiko. Îmi placi mult. Ai mult*, „Iki”.*

— Ce înseamnă asta?

— Un amestec de erotism, energie şi rafinament. Nu sunt mulţi bărbaţi înzestraţi cu aşa ceva…

Japoneza se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plec, mă cam doare burta. Nu trebuia să ies, dar ţi-am promis.

— Te conduc.

Maiko era deja în picioare.

— Nu, nu, o să iau un taxi.

O însoţi până la lift.

Înainte de a intra în cabină, Maiko se înclină uşor, de la distanţă.

— La revedere, Malko-san.

În Japonia, nu sunt agreate săruturile în public.

Malko urcă în cameră, simţindu-se puţin frustrat. Se dezbrăcă, apoi telefonul mobil sună. Era Philip Burton, şeful staţiei CIA.

— Prietena ta, Maiko, trage toată China după ea! anunţă el. Am pus pe urmele ei doi ofiţeri de caz. Au identificat patru chinezi, doi bărbaţi şi un cuplu. Sper că nu te-au reperat considerându-te adversar. Mi-e teamă să n-o atace.

— Cum?

— Atrăgând-o într-o capcană. Îi pot planta microfoane în apartament, chiar şi în magazin.

— Aveţi „exterminatori" la staţie?

— Da, dar nu putem trimite străini: chinezii care o supraveghează pe Maiko Nabu o vor considera şi pe ea agent american. Trebuie să găsesc o soluţie. În orice caz, ne zbatem ca peştele pe uscat: nici măcar nu e sigur că Lou Zhao a reuşit să ajungă la Tokio. Poate că a fost arestată. N-o să ştim asta decât mai târziu. *Dacă* o să ştim.

*

În unica încăpere a lui Chuen Ki, atmosfera era încordată. Amândoi mâncaseră din kumshi în tăcere. Chuen Ki era în maiou şi pantaloni de pânză, iar privirea lui se îndrepta fără încetare asupra verişoarei sale.

— Hai să ne culcăm, propuse Lou.

— Bună idee.

Ea întoarse capul şi văzu că patul improvizat, aşezat pe podea, dispăruse! Vărul era pe cale să se întindă pe patul adevărat!

— Vii? întrebă el.

— Nu vreau să fac nimic, replică sec Lou Zhao. Mă dezguști.

Chuen Ki izbucni în râs.

— Ipocrito! Atunci, de ce ai rămas? Vino.

Își dădu jos pantalonii, scoțând la iveală sexul sfrijit. Pentru că Lou Zhao rămăsese neclintită, împietrită, el se ridică pe jumătate, o apucă de păr și o trase spre pântecul lui. Femeia se zbătu, dar mâna bărbatului o ținea aplecată.

— Suge-mă! îi ordonă el.

În China, felația se practica rar, chiar și în cazul prostituatelor, motivele obscure fiind de natură culturală. În orice caz, Chuen Ki era ultimul bărbat căruia Lou i-ar fi făcut un astfel de cadou.

Vărul ei se enervă. Lou simți cum mâna se strânge în jurul gâtului și auzi mârâitul acestuia:

— Dacă n-o faci, te omor! Te strâng de gât.

Deja se sufoca. Înțelese că nu erau vorbe aruncate-n vânt. Gândurile i se învălmășeau în minte: dezgustul, frica, furia. Ura.

Când fu obligată să-și descleștеze fălcile și simți cum carnea flască a vărului ei îi invadează gura, îi veni să vomite. El o ghida cu o mână înfiptă în ceafa ei și trebui să se supună.

Foarte repede, membrul tare, gros și fierbinte o invadă. Lou Zhao se aștepta ca Chuen Ki să ejaculeze, dar, în mod bizar, acesta se smulse din gura ei.

— Știi de ce am vrut să se facă așa de tare? întrebă el. Pentru că vreau să ți-o înfig în fund…

Cum femeia nu se mișcă, încercă s-o așeze pe burtă. Însă Lou Zhao se zbătu și reuși să-i scape.

— Lasă-mă! țipă ea. Plec.

Înnebunise. Fără să se îmbrace, se năpusti la uşă: era închisă cu cheia. Vărul ei o privea rânjind.

— Faci mofturi! Sunt sigur că-ţi place. Vino.

Lou Zhao se întoarse spre el. Frica lăsase locul unei un reci, irezistibile. Fără un cuvânt, veni până la pat, sub privirea aprobatoare a lui Chuen Ki. Acesta îi puse mâna pe şold, dar Lou apucă un Buddha de bronz de pe masă şi îl lovi din toate puterile în moalele capului.

Chuen Ki căzu pe spate cu un strigăt de durere şi gura larg deschisă. Lou Zhao îl lovi cu statueta peste gură, spărgându-i dinţii şi crăpându-i buzele. Apoi continuă să-l lovească de nenumărate ori, fără să-şi dea seama ce face. Când se opri, capul lui Chuen Ki nu mai era decât o masă însângerată.

Lou Zhao se lăsă să cadă pe pat, cu capul în mâini, prostită.

Conştientiză situaţia abia după câteva minute lungi: îşi omorâse vărul! Nu putea părăsi acest apartament mai înainte ca „Max” să-i fi organizat plecarea. Prin urmare, trebuia să stea alături de cadavrul omului pe care-l asasinase.

Capitolul VIII

Philip Burton opri Fordul în faţa imobilului auster din piatră cenuşie care adăpostea birourile prim-ministrului din cartierul Nagatacho. La recepţie, anunţă că se ducea la etajul şase şi îşi dădu numele. Japoneza de serviciu îi înmână un ecuson şi îi indică liftul din stânga.

La etajul şase se găsea Naicho[18], Serviciul de

18 Prescurtare de la Nikaku Juho Chase Shitsu.

Informaţii Externe al Japoniei. Una dintre fetele care primeau oaspeţii îl aştepta la ieşirea din lift şi îl conduse în biroul lui Kamakura Sadana, responsabilul serviciului.

Japonezul, afabil şi proamerican, îl primi pe şeful staţiei CIA cu obişnuitele plecăciuni. Îl invită apoi să ia loc în faţa unei mese joase pe care fumegau deja ceştile de ceai verde.

Câteva minute, cei doi bărbaţi se concentrară asupra ceaiului, conform inevitabilei ceremonii. După ce puse ceaşca pe masă, japonezul întrebă:

— Philip-san, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Kamakura-san, am venit să vă cer un serviciu, răspunse americanul.

Japonezul dădu din cap zâmbind.

— Dacă pot să vi-l fac, o să fie o imensă onoare pentru mine.

— E vorba de o afacere cu microfoane.

Zâmbetul dispăru.

— Philip-san, *ştiţi* că nu pot să subcontractez pentru Agenţie, cu toată prietenia pe care o am pentru dumneavoastră. De altfel, Constituţia îmi interzice să operez pe teritoriul japonez.

Philip Burton nu se impacientă şi preciză:

— Kamakura-san, ştiu care sunt interdicţiile, dar e vorba de un caz special. Nu se urmăreşte *instalarea* microfoanelor, ci verificarea existenţei lor într-un anumit apartament. Cel al unei cetăţene japoneze.

Şeful Naicho nu-şi ascunse surpriza.

— Şi nu aveţi tehnicieni care să se ocupe de aşa ceva?

— Ba da, sigur că da, replică Philip Burton, dar nu-i putem folosi. Această cetăţeană japoneză este

implicată involuntar în scoaterea din ţară a unei disidente chineze care trebuie să sosească în apartamentul ei. Însă noi am descoperit că oamenii trimişi de Guoambu mişună în jurul ei. Cunoscându-i, vreau să fiu sigur că nu au „sonorizat” casa. Lucru care ar putea avea consecinţe foarte grave. Chinezii nu ştiu că noi avem legături cu această persoană care locuieşte în Shibuya. Dacă văd că nişte străini se interesează de apartamentul ei, îşi vor da seama imediat...

Japonezul luă o înghiţitură din ceaiul verde şi zise:

— Înţeleg, dar nu am oameni pentru aşa ceva, nici chiar dacă aş vrea.

— Kamakura-san, nu aveţi nicio sugestie? stărui americanul. E important.

Insistând astfel, contrar uzanţelor din această ţară, ştia încotro se îndreaptă...

Impresionat de dârzenia lui, Kamakura Sadana rămase tăcut, sorbi din ceai şi spuse cu o voce ezitantă:

— Ar trebui să încercaţi la Koancho[19]. Ei deţin echipamentul necesar.

Philip Burton clătină din cap.

— Kamakura-san, ştiţi bine că dacă *eu* le cer asta, mă trimit la plimbare... Dacă o faceţi dumneavoastră, va fi cu totul altceva.

Japonezul se ghemui pe locul lui. Era strâns cu uşa. Prietenia care-l lega de Philip Burton îl împiedica să-l expedieze. În acelaşi timp, nu agrea ideea de a-i cere un serviciu şefului de la Koancho.

Philip Burton îi respectă tăcerea, lăsându-i timp să

19 Echivalentul japonez al Direcţiei de Supraveghere a Teritoriului din Franţa.

soarbă din ceai... Până când Kamakura Sadana spuse cu o voce nesigură:

— Philip-san, în numele marii noastre prietenii, o să încerc, dar nu vă garantez nimic.

— Sunteţi un adevărat prieten, exclamă americanul cu căldură. E formidabil. Îmi faceţi un mare serviciu.

— Nu vă garantez nimic, repetă japonezul, dar o să încerc. Vă ţin la curent.

*

Lou Zhao intră cu timiditate în Barul Roşu, simţindu-se extrem de stingherită. Fu asurzită imediat de orchestra filipineză a cărei muzică electronică le oferea cuplurilor dezlănţuite cadrul potrivit.

Ziua fusese oribilă. Încercase să scape de cadavrul vărului său, dar nu reuşise: era prea greu. Mirosul fad al sângelui începuse s-o dezguste, aşa că-l acoperise cu o pânză.

Din fericire, nu era cald...

Ideea de a împărţi locuinţa cu un mort o îngheţa.

Un chelner veni spre ea, o cântări din ochi şi o conduse la o măsuţă rotundă cu vedere spre turnul Jinmao, care se înălţa pe celălalt mal al râului, în Pudong, fiind cel mai înalt edificiu din Shanghai.

Chinezoaica îmbrăcase o rochie despicată, mulată pe corp şi foarte strânsă în talie, ciorapi negri şi pantofi cu toc. Văzu că mai multe mese erau ocupate de femei mai tinere decât ea, machiate excesiv şi îmbrăcate strident, care-i aruncară priviri neprietenoase...

Lou Zhao comandă o Tsing-Tao[20] şi se uită prin barul imens în care se adunaseră câţiva bărbaţi singuri, deloc de lepădat, şi mai multe cupluri.

Deodată, văzu cum un client – un *gaijin* – coborî de pe taburetul său şi se duse la masa uneia dintre fetele singure. Aceasta îl întâmpină cu un zâmbet de animal carnivor. După o conversaţie de câteva secunde, îl urmă la bar.

Lou Zhao nu se atinse de Tsing-Tao, deşi avea gura uscată. „Max” nu era acolo. Timpul trecea. Când se uită la ceas, realiză că era şase şi jumătate. Începu să se neliniştească. Fără el, Shanghai-ul era o fundătură periculoasă. Apoi, un sfert de oră mai târziu, îi văzu silueta longilină şi părul lung. Americanul mătură sala cu privirea şi se instală la o masă de lângă bar. Nu-i aruncă nicio privire lui Lou Zhao, deşi era imposibil să n-o fi văzut.

Simţind un nod în gât, femeia aşteptă.

Cinci minute, zece minute.

În fine, pulsul i se acceleră: „Max” se ridică şi se îndreptă spre mesele fetelor singure. Păru să cerceteze cu privirea două sau trei dintre ele, apoi se opri asupra lui Lou Zhao.

Aceasta era deja în picioare.

— Calm! zise americanul cu voce scăzută. Controlează-te.

Lou Zhao nu respiră decât după ce americanul se aşeză în faţa ei.

— Ce bei? întrebă el.

— O cupă de şampanie.

Asta comanda la hotelul Kempinski din Beijing atunci când stătea cu prietenii la bar. „Max” luă un

20 Bere chinezească.

whisky.

— Vreo noutate? întrebă ea cu voce tremurătoare după ce bău un pic de şampanie pentru a-şi face curaj.

— Da.

— Pot pleca? Când?

Ochii de un albastru deschis ai americanului luciră ironic.

— Nu-i chiar atât de uşor. Am o legătură care a acceptat în principiu să vă scoată din ţară. Însă acum trebuie să organizăm logistica. Acesta este cel mai dificil lucru de făcut.

— O să ia mult timp?

— Nu ştiu. Nu depinde de mine. Câteva zile.

Observând dezamăgirea de pe faţa lui Lou Zhao, o întrebă:

— E vreo problemă? Credeam că ai unde să stai…

Obrajii chinezoaicei începură să se umple de lacrimi şi, fără să se poată stăpâni, aceasta îi povesti ce se întâmplase cu vărul ei.

„Max” o ascultă impasibil, iar la sfârşit spuse:

— E supărător, dar mă tem că va trebui să mai rămâi o vreme la vărul tău.

— Nu mă puteţi adăposti undeva?

Americanul îi aruncă o privire glacială.

— Lou, nu ştiu de ce Casa Albă te vrea plecată din China şi cred că e ceva *foarte* important, dar există riscuri pe care nu mi le pot asuma. Până acum, am scăpat de Guoambu şi vreau să rămână aşa; plecarea ta este deja o operaţiune aproape imposibilă. Nu cere mai mult.

Chinezoaica rămase tăcută şi puse mâna pe cupa de Taittinger Brut.

— Când o să ştiţi? îl întrebă ea.

— O să fiu contactat. Ai telefon?

— Nu, mi-am demontat mobilul.

— Atunci, vino din nou aici peste patruzeci şi opt de ore. La aceeaşi oră. Nu vreau să fii văzută prea des la magazin.

Chemă chelnerul şi se întoarse spre Lou Zhao.

— Ai nevoie de bani?

— Mai am ceva.

— OK, o să-ţi mai dau. Plecăm împreună, ca şi cum te-aş fi agăţat.

Femeia îl urmă. După ce ieşiră pe Zhongehang Dong Li, „Max” scoase din buzunar un teanc de bancnote de 100 de yuani şi îl îndesă în mâna lui Lou Zhao.

— Ieşi din casă cât mai puţin posibil, îi recomandă el; trebuie evitate coincidenţele nefericite.

Urcă într-un taxi, iar Lou Zhao rămase pe loc, neştiind ce să facă. Următoarele zile aveau să fie un coşmar.

*

Ki Chuwen, al doilea om ca importanţă din Guoambu-Tokio, reciti raportul pe care urma să-l trimită prin faxul criptat la Beijing. Nu avea nimic să-şi reproşeze. Prin grija lui, fusese organizată o supraveghere strictă şi permanentă a lui Maiko Nabu. Nimic din ce făcea ea nu putea să le scape oamenilor din Guoambu. De altfel, viaţa ei era simplă: de acasă la magazin şi câteva ieşiri în oraş. În seara din ajun cinase la Hyatt cu un necunoscut, probabil un turist, şi se întorsese acasă. Bărbatul nu

fusese încă identificat, dar nu părea să prezinte vreo importanţă.

Nu mai lipsea decât un singur element: Lou Zhao. Toată această capcană sofisticată nu servea la nimic dacă ea nu-şi făcea apariţia.

*

Un puşcaş marin care făcea de gardă la ambasada americană îi anunţă lui Philip Burton sosirea lui Malko. Cu o jumătate de oră în urmă, şeful staţiei CIA îl chemase să dejuneze la ambasadă.

Secretara cu piept impozant, care purta ochelari cu lentile groase, ca nişte hublouri de submarin, veni să-l ia şi să-l conducă la etajul patru.

Americanul îl primi cu un zâmbet.

— Am rezervat o mică sală de mese. O să avem linişte.

În realitate, era o încăpere mică şi dreptunghiulară, cu o masă rotundă şi un chelner tăcut, îmbrăcat în alb. Meniul se afla pe masă: salată Caesar şi *New York steak.* În cel mai pur stil american... Philip Burton gustă vinul, puse paharul în faţa lui şi-i zise lui Malko:

— Apartamentul lui Maiko Nabu a fost „sonorizat” de Guoambu. Două microfoane în living, două în cameră şi unul în baie.

Povesti cum primise informaţia. Prietenul lui, Kamakura Sadana, îi telefonase cu o oră înainte.

— Şi ce au făcut „instalatorii tăi japonezi”? întrebă imediat Malko. Le-au dezactivat?

— Sigur că nu. Chinezii ar şti imediat că un alt serviciu a trecut pe acolo. Nu, funcţionează perfect

şi redau toate discuţiile din apartament. Există chiar şi o piesă electronică în telefon pentru înregistrarea numerelor apelanţilor. O treabă ingenioasă.

— Şi ce ai de gând să faci?

— M-am tot gândit şi avem de ales între mai multe soluţii, toate proaste. Dacă nu întreprindem nimic şi Guoambu interceptează orice informaţie despre Lou Zhao, va fi o catastrofa. Nu există decât o singură alternativă: să vorbim cu Maiko Nabu şi să-i spunem o parte din adevăr. Faptul că faci parte din CIA şi că lucrezi la o operaţiune de scoatere din ţară a lui Lou Zhao, care a trecut în tabăra disidenţilor. *De asemenea,* că în apartamentul ei au fost instalate microfoane!

— Există un risc, remarcă Malko. Oare cum o să reacţioneze?

— E adevărat, dar e riscul *cel mai mic.*

— Sper că o să primească bine vestea, oftă Malko, atacând salata Caesar. Este riscant şi faptul că mă văd prea des cu ea.

— Păşim pe cărbuni încinşi, recunoscu americanul, dar trebuie evitate catastrofele. Imaginează-ţi că Lou Zhao ajunge la Tokio şi o sună pe prietena ei. Şi că Guoambu ştie imediat unde se află... înaintea noastră.

Un înger trecu, ascunzându-şi faţa.

— Crezi că magazinul este „sonorizat” şi el? întrebă Malko.

— E foarte posibil. Trebuie să vorbeşti cu Maiko Nabu.

— Hotelul mi-a dat o invitaţie pentru un vernisaj la Galeria Suntori. O să-i propun lui Maiko să mă însoţească.

*

Malko luă o maşină de la Hyatt, cu şofer, şi se duse la Maiko Nabu. Ca un turist veritabil. O sună din maşină, iar femeia răspunse imediat.

— Cobor acum.

Când îşi făcu apariţia, Malko avu un şoc. Japoneza purta un chimono superb, cu *obi,* şosete albe şi saboţi de lemn.

Urcându-se în limuzină lângă Malko, îl întrebă cu un aer copilăros:

— Îţi plac aşa?

Malko se strâmbă. Pieptul îi era strivit de chimono şi, în afara mâinilor, nu se vedea nimic din ea...

— Prefer celelalte ţinute! recunoscu el.

Japoneza păru dezamăgită.

— Am pierdut o mulţime de timp pregătindu-mă, zise ea. Am avut nevoie de o cameristă. Nu mă pot îmbrăca aşa singură.

Unde mai puneai că coafura ei semăna cu un veritabil tort de nuntă.

— O să mergem la o serată mondenă, vreau să mă revanşez.

După zece minute, coborâră la Galeria Suntori, în Akasaka. În mod excepţional, era deschisă până la unsprezece, pentru o expoziţie de artă abstractă. Era multă lume, foarte cald şi, în ce-l privea pe Maiko, tablourile nu prezentau niciun interes. Rămaseră totuşi o oră. La plecare, spuse:

— Am făcut o rezervare la Meiji Kinnonkon.

— E cel mai bun restaurant din Tokio, aprobă Maiko.

I se păru bizar, dar detectă o urmă de reticenţă în vocea ei.

— Vrei să mergem în altă parte? întrebă el.

Femeia se întoarse spre el şi zise şoptit:

— Îmi place mult bucătăria europeană.

— Bine, atunci mergem la Atelierul lui Joel Robuchon, propuse Malko.

Cel mai bun restaurant franţuzesc din Tokio.

De data asta, Maiko aproape că bătu din palme.

— Ah, da, am auzit vorbindu-se de el, dar e prea scump pentru mine.

Maiko îi dădu indicaţii şoferului şi, după o jumătate de oră, urcau colina Roppongi, dominată de cele cincizeci de etaje ale turnului Mori. Restaurantul de la ultimul etaj oferea o privelişte extraordinară asupra oraşului. Din păcate, Atelierul lui Joel Robuchon nu era decât la etajul doi…

Era un local deosebit, cu un bar imens, echipat cu taburete confortabile, unde puteai gusta specialităţile casei, preparate pe măsură ce le comandai.

Un fel de bar cu *tapas*[21].

Dar nişte *tapas* de lux… Maiko era în al nouălea cer. Malko comandă discret şampanie. Când ciocniră, îi spuse:

— Maiko, trebuie să-ţi fac o mărturisire. Te-am pus într-o situaţie dificilă.

Japoneza puse deoparte cupa de Taittinger Brut, vizibil neliniştită, şi întrebă:

— O să mă omoare?

21 O varietate de antreuri şi gustări specifice bucătăriei spaniole, (n. red.).

Capitolul IX

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească: Maiko Nabu vedea lucrurile în negru. Îi luă mâna şi i-o sărută, un gest neobişnuit în Japonia.

— Maiko, spuse el, nu-ţi rişti viaţa, dar te afli, fără să vrei, în miezul unei afaceri de stat. Trebuie să-ţi spun adevărul. În realitate, lucrez pentru CIA şi am venit la Tokio pentru a coordona scoaterea din China a prietenei tale, Lou Zhao. Ea a contactat ambasada americană din Beijing şi şi-a exprimat dorinţa să primească azil politic.

— Dar venea tot timpul la Tokio! obiectă Maiko. Era uşor pentru ea să…

Acolo era buba. Malko nu descurajă.

— Cred că autorităţile chineze au aflat de proiectul ei. Este motivul pentru care nu a putut ajunge la Tokio.

— Unde e acum?

— Nu ştim. Poate este arestată, deşi nu-mi vine să cred. De câteva zile, agenţii Guoambu îţi supraveghează casa şi magazinul. În plus, au pus microfoane peste tot.

— Dumnezeule!

Maiko îşi astupă gura cu mâinile, îngrozită, ignorând farfuria cu paté de foie gras aşezată în faţa ei. Revenindu-şi, îl întrebă:

— Dar cum de mă cunosc?

— Bănuim că au luat urma contactelor tale cu Lou Zhao. În orice caz, probabil că Lou se ascunde undeva în China. Dacă a fost arestată, nu te vor mai supraveghea.

Cu faţa crispată, japoneza întrebă:

— Dar ce pot face? Să mă duc la poliţie?

— În niciun caz! Chinezii nu ştiu că noi suntem la curent. Graţie serviciilor japoneze, am descoperit microfoanele. Acesta este motivul pentru care nu le-am neutralizat. Doar că, trebuie să fi atentă la *toate* conversaţiile tale. Mai ales dacă te sună Lou Zhao. Nu e cazul să pui Guoambu pe urmele ei…

— Asta-i tot?

— Nu. Cu siguranţă că au înregistrat toate convorbirile noastre. Cred că pentru ei nu sunt decât un turist care te-a agăţat. Trebuie să-i facem să creadă asta şi în continuare. Dacă ar afla că ai legături cu un agent CIA, situaţia ta ar deveni delicată. Ca urmare, o să stabilim împreună o tematică a discuţiilor noastre viitoare, iar asta ne va permite să păstrăm legătura fără să trezim interesul oamenilor din Guoambu.

— Şi cât o să dureze povestea asta?

— Nu multă vreme, aşa cred. Lou Zhao o să reuşească să plece din China ori o să i se înfunde definitiv.

Ceva mai liniştită, Maiko Nabu se aruncă asupra gustărilor cu paté de foie gras.

Malko îi turnă puţină şampanie Taittinger pentru a-i ridica moralul, dar nu reuşi să-i smulgă niciun zâmbet.

— Ce o să se aleagă de Lou? întrebă ea.

— Habar n-am. Cred că n-o să rămână la Tokio, unde agenţii Guoambu acţionează cu uşurinţă. Probabil că o să se ducă în Statele Unite.

Gânditoare, Maiko aşează pe masă tacâmurile.

— Îmi vine să mă ciupesc singură! Am văzut poveşti asemănătoare prin filme, dar nu m-am

gândit niciodată că o să fiu amestecată în aşa ceva.

— E împotriva firii tale, sublinie Malko. Din fericire, nu ai mare lucru de făcut.

Japoneza împinse farfuria goală şi întrebă:

— Americanii mă vor proteja?

Malko schiţă un surâs.

— Dacă va fi cazul, cu siguranţă. Pot să-ţi spun că lucrează mână-n mână cu serviciile din ţara ta…

Maiko părea puţin mai liniştită şi comandă carne de pasăre în aspic. Îi aruncă lui Malko o privire încărcată de reproş.

— De fapt, nici n-ai vrut să te culci cu mine…

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi Malko, nici măcar nu ştiam cum arăţi. Dar a fost cu siguranţă cea mai plăcută parte a misiunii mele.

— Ce curios, exclamă Maiko, nu te pot detesta. *Iki* e de vină.

— Vezi? încheie Malko. O să te conduc acum şi te sun poimâine.

Îşi terminară *tapas*-urile, iar Malko achită o notă de plată uriaşă: 20.000 de yeni!

Luxul era scump şi în Japonia.

Conducând-o pe Maiko, nici măcar nu verifică dacă erau urmăriţi: nu mai avea nicio importanţă.

*

Ghemuită într-un colţ al unicei încăperi din locuinţa lui Chuen Ki, aşezată pe un maldăr de cearşafuri şi de cuverturi, Lou Zhao încerca în zadar să adoarmă. Se întorsese cu greu de la întâlnirea cu „Max”, iar atunci când deschisese uşa şi simţise mirosul fad al morţii şi al sângelui, fusese cât pe-aci

să vomite.

Se aşezase cât mai departe posibil de pat, însă privirea îi era atrasă fără încetare de masa întunecată a cadavrului.

Epuizată, reuşi în cele din urmă să adoarmă, dar se trezi tresărind dintr-un vis în care auzea strigăte ascuţite. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ciuli urechile şi auzi într-adevăr zgomote ascuţite: îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă că era vorba de păsările vărului ei, care, în curte, începuseră să sufere de foame şi de sete.

Fără a fi insensibilă, nu reuşi să se urnească şi să se ducă să le hrănească.

Îşi acoperi urechile, mai întâi cu mâinile, apoi cu vată, temându-se să se trezească lângă cadavru.

*

Generalul Li Xiao Peng era uimit că încă nu primise veşti de la amanta lui, Lou Zhao. Era la curent cu voiajul ei în Japonia, dar, atunci când pleca undeva, ea îi telefona întotdeauna.

Tăcerea ei îi provoca o stare de rău. La cincizeci şi şase de ani, Li Xiao Peng era îndrăgostit de căpitanul din Armata Populară de Eliberare. Nu se putea desprinde de ea. Cum spun chinezii, Lou „îl ţinea de tija de jad”…

Coborî din apartament pentru a se duce la biroul său din Ministerul Apărării. Şoferul îl aştepta în faţa uşii, la volanul unui Pajero negru, cu geamuri fumurii şi cu o plăcuţă de înmatriculare militară de culoare albă.

Şoferul claxonă de câteva ori, apoi se postă pe

mijlocul şoselei. La intersecţiile mari, poliţiştii cu cască pe cap, uniformă albastră şi walkie-talkie agăţat pe piept îl salutau cu respect. Chiar şi ei purtau pe sub uniformă o vestă antiglonţ G.K. din aramidă, importată din Franţa – echivalentului chinezesc îi lipsea fiabilitatea.

Generalul verifică pentru a suta oară dacă nu cumva primise un SMS. Nimic. Nu voia s-o sune el în străinătate.

Era prea periculos.

Pentru a-şi schimba şirul gândurilor, îşi aminti de ultima seară. Fusese minunat. Când făcea dragoste cu Lou, avea impresia că întinereşte cu douăzeci de ani. Nu-şi amintea decât vag ce se întâmplase după aceea, ştiind doar că băuse mult coniac.

Maşina se opri. Era în curtea Ministerului Apărării.

*

Toyota bej care-l urmărise pe generalul Li Xiao Peng începând de acasă trecu prin faţa ministerului fără să încetinească. Sistemul organizat în jurul fiului lui Li Peng era de-acum rodat.

Cinci maşini şi cincisprezece oameni, plus tehnicienii care-i „sonorizaseră” domiciliul, biroul şi chiar colţul de restaurant unde se ducea adesea.

Pentru autorizarea supravegherii stricte a unui „prinţ roşu” fusese necesară semnătura lui Zhou Yong Kang, însoţită de cea a unui membru al Comitetului Central Permanent al Partidului Comunist.

Bineînţeles că, în afară de Zhou Yong Kang, nimeni nu cunoştea motivul acestei anchete.

În fiecare seară, se făcea o sinteză a activităţilor generalului, cuprinzând toate întâlnirile sale şi oamenii cărora le telefonase. Era prins într-o pânză de păianjen invizibilă, prin care îi erau supravegheate cele mai mici fapte şi gesturi. Consemnul absolut: să nu-şi dea seama că e urmărit.

*

Malko nu-şi găsea locul. După seara petrecută în compania lui Maiko, acum era prea multă linişte. Bineînţeles că-i dăduse raportul şefului staţiei. Chinezii erau încă prezenţi în jurul lui Maiko Nabu, ceea ce însemna că Lou Zhao se afla în libertate.

În ziua în care vor dispărea, va putea lua avionul spre Austria, unde Alexandra se întorsese de multă vreme. Pentru a-şi omorî timpul, hoinărise prin nenumăratele centre comerciale şi prin magazinele de lux răspândite prin Tokio. Magazinul Vuitton din aeroport era mai mare decât cel din Paris! Japonezii erau literalmente înnebuniţi după aceste produse.

Refuzase invitaţia la cină a lui Theo Stevens, urmată de o raită prin barurile cu gheişe. Nu avea rost să atragă atenţia asupra lui.

Aşa cum se înţeleseseră, o sunase pe Maiko s-o invite la masă, iar ea reacţionase perfect: refuzase invitaţia, dar îl încurajase s-o mai sune.

Se uită curios la fotografia lui Lou Zhao, întrebându-se dacă o va vedea vreodată în carne şi oase. Totuşi, avea impresia că o cunoştea deja foarte bine.

Sună telefonul mobil: era Philip Burton.

— Te invit la cină, îl anunţă şeful staţiei. Îţi trimit o maşină. O să fim mai mulţi, inclusiv una dintre corespondentele noastre. O japoneză încântătoare. Pe urmă, am ceva să-ţi spun.

*

Ayoka Tamagata era splendidă. Mare, cu ochi expresivi, un piept generos având în vedere silueta ei subţire, picioare lungi, dezgolite parţial de o fustă crăpată până sus, era analistă strategică şi lucra clandestin pentru CIA.

Privirea ei se fixă şi întârzie puţin asupra lui Maiko.

Ca prin miracol, se treziră aşezaţi alături la masa de opt persoane. Conversaţia începu şi deveni rapid mai intimă decât era normal.

— Sunteţi în trecere prin Tokio? întrebă japoneza.

— Da, şi dumneavoastră?

— Eu locuiesc aici, dar călătoresc destul demult.

— Sunteţi măritată?

Femeia zâmbi.

— Da, dar nu-l văd prea des pe soţul meu. Este un mare avocat şi lucrează de multe ori şi până la zece seara. Aşa că ne trăim viaţa separat.

Acesta putea fi un avans mascat. Fusta vecinei lui Maiko se ridicase, iar el zări pielea pe sub ciorapul stay-up, care se oprise la mijlocul coapsei.

Cina se consumă ca fulgerul. În afară de sashimi, pe Malko nu-l interesaseră nici tofu, nici amestecurile suspecte pe care chelneriţele zâmbitoare le aduseseră la masă.

Philip Burton dădu semnalul de plecare.

— Dacă vreţi, mergem să bem ceva într-un bar,

propuse el.

Toată lumea refuză. Malko se întoarse spre Ayoka Tamagata.

— Ce ziceţi?

— De ce nu?

Nu ezitase nicio secundă.

— Vă urmez, spuse ea, am venit cu maşina.

— Vreţi să vă ţin companie?

— Cu plăcere, o să urmăresc maşina lui Philip-san.

Acesta tocmai se apropia de Maiko.

— Am ceva să-ţi spun, zise cu voce joasă americanul. Am primit un mesaj de la Langley. Aparent, operaţiunea de scoatere din ţară a lui Lou Zhao decurge bine.

*

Barul Roşu era plin. Lou Zhao trebui să aştepte la intrare aproape zece minute până când obţinu o măsuţă rotundă în spatele barului. Asta o neliniştea. Era aproape invizibilă pentru restul sălii. În plus, fugise practic din apartament de la zece dimineaţa, pentru că nu mai putea suporta mirosul acru-dulceag de cadavru. Chuen Ki începuse să degaje o duhoare greţoasă. Lou Zhao luase autobuze, metroul, se pierduse pe bulevardul Nanjing, în mijlocul obişnuitei mulţimi formate din turişti. Se rugă în tăcere ca răspunsul lui „Max” să sosească repede.

Altfel, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să moară. Cunoştea îndeajuns de bine ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mâinile oamenilor din Guoambu. Între două autobuze, mersese mult pe

jos, iar acum o dureau picioarele din cauza pantofilor negri cu toc. Îmbrăcase aceleaşi haine sexy ca la întâlnirea precedentă.

După ce comandă un ceai, se uită la ceas: şapte şi un sfert.

La opt fără un sfert o apucă disperarea. N-o să vină! Cu toate acestea, nu îndrăznea să plece, neavând o întâlnire de rezervă. În fine, chiar înainte de opt, îşi făcură apariţia părul lung şi faţa îngustă a americanului. Lou Zhao îşi răsuci gâtul ca să poată fi văzută. Pentru că nu avea masă, bărbatul se aşeză la bar, dar ea nu avu curajul să se ducă imediat lângă el... Trebui să mai aştepte încă douăzeci de minute până când „Max” se îndreptă spre ea cu mersul său nepăsător şi se aşeză la masă.

— Ce faci? întrebă el.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Lou Zhao încuviinţă din cap, fixând ochii de un albastru deschis ai comeseanului, care rămase la fel de impasibil. După ce comandă un whisky, acesta zise brusc:

— Cred că o să poţi pleca în curând din Shanghai.

Capitolul X

Lou Zhao îşi ţinu respiraţia, iar „Max” continuă:

— Pleci mâine dimineaţă la 7 şi 40 de minute din Gara de Sud, cu Old Humin Lou, spre Guangzhou şi Hong Kong. O să ajungi la 6 şi 10 minute. Acolo...

Îngrozită, Lou Zhao îl întrerupse:

— Dar e imposibil! Hong Kong se află în zona specială. Se fac controale, o să mă aresteze.

Jeffrey Fox nu se impacientă.

— Nu se fac controale în tren, precizează el, doar în aeroporturi: nu rişti *nimic.* Oricum, este singurul itinerar posibil.

— Dar n-am bilet, obiectă femeia.

Americanul scoase un plic din buzunar şi i-l întinse.

— Poftim biletul. Un pat „moale”.

Indispensabil: călătoria dura 16 ore!

— Şi pe urmă? întrebă ea, moartă de frică.

— După ce ajungi la Kowloon, nu te duci până la Gara Centrală din Hong Kong, pe insulă, ci cobori la staţia Jordan Street.

— Ce fac după aceea?

— O să te aştepte cineva. Un bărbat masiv, cu dinţi de aur şi un buchet de garoafe în mână. O să fie îmbrăcat cu un costum închis la culoare. N-ai cum să-l ratezi. O să aştepte până când coboară din tren toţi pasagerii. Când îl abordezi, îl întrebi simplu dacă este domnul Wu Ho. Asta e parola.

— Şi pe urmă?

„Max” făcu un gest evaziv, zâmbind cu jumătate de gură.

— Chiar dacă cineva mi-ar smulge unghiile, tot n-aş putea spune ce va urma, dar vei pleca din China fără probleme.

— Sunteţi sigur?

Americanul se aplecă spre ea.

— E vorba de oameni cu care lucrez de mulţi ani. Sunt extrem de pricepuţi. Niciodată nu mi-au înşelat aşteptările.

— Dar toate aeroporturile au semnalmentele mele, obiectă chinezoaica. Cu siguranţă şi cel din Hong Kong.

— Prietenii mei ştiu asta, se mulţumi să răspundă „Max”.

Fără să precizeze că vorbea despre ramura din Hong Kong a triadei Sun Yee On. Americanul se uită la ceas.

— Asta e, n-o să ne mai întâlnim, aşa că îţi urez noroc.

Puse o bancnotă de 100 de yuani pe masă, se ridică şi se depărtă.

*

Ayoka Tamagata părea că se distrează bine. Cafeneaua El Latino era extrem de animată. O mulţime compactă se înghesuia pe ringul de dans, agitându-se pe ritmuri sud-americane. Se aflau acolo de o jumătate de oră, iar Philip Burton, şeful staţiei, părea să se plictisească.

În momentul în care orchestra atacă o melodie cubaneză îndrăcită, „Me gusta la gasolina”[22], se aplecă la urechea lui Malko şi strigă:

— Cred că vă las. Mă doare capul şi trebuie să mă trezesc devreme. *Have fun.*

Îi adresă un semn amical lui Ayoka Tamagata şi se pierdu în mulţime. Imediat, japoneza sări în picioare.

— Hai să dansăm, ador muzica asta!

Care era, evident, foarte departe de stridenţele triste ale muzicii japoneze…

Se strecură până la ringul de dans, iar Ayoka începu să-şi unduiască şoldurile. Câteva cupluri dansau în manieră cubaneză, partenerii stând departe unul de altul, în timp ce alte perechi erau

22 „Îmi place benzina”.

de-a dreptul lipite. Asta alese şi Ayoka. Atunci când Malko îi simţi trupul suplu lipindu-se de el, i se trezi libidoul. Ayoka era mult mai frumoasă şi mai rasată decât Maiko. Salsa care urmă o făcu pe japoneză să se topească de plăcere. Malko îi simţea pubisul care se freca de al lui într-un ritm promiţător.

Prinzând curaj, îşi strecură mâna între trupurile lor, atingându-i coapsa şi începând să-i deschidă crăpătura lungă a fustei. Ayoka se crispă imediat şi se retrase.

— Nu aici! îi şopti ea, suntem în Japonia.

Mai dansară puţin, apoi reveniră la masă.

*

— Mergem? propuse Malko.

Plăti sticla de Taittinger Brut şi se îndreptară spre ieşire.

După câteva clipe, un valet aduse maşina Toyota, Ayoka se urcă la volan şi demară ca la cursa de 24 de ore de la Le Mans, năpustindu-se pe străzile întunecate şi pustii. Era ora unu, iar cei mai mulţi locuitori ai oraşului Tokio se retrăseseră la periferie sau dormeau într-un „love hotel”. Malko puse mâna pe coapsa parţial dezgolită a femeii şi, de data aceasta, ea nu-l mai respinse. Fluxul de adrenalină crescu: era ameţitor, dar urma să facă dragoste cu o femeie pe care o cunoscuse cu mai puţin de două ore în urmă.

— Unde mergem? întrebă el.

Ayoka zâmbi, fără să răspundă. Zece minute mai târziu, Toyota intră în parcarea subterană a unui imobil modern.

În lift, Ayoka Tamagata apăsă pe butonul cu numărul 45!

— Unde suntem? întrebă Malko.

— În turnul Mori, pe Roppongi Hills. Cunoşti zona?

— Da, puţin.

La etajul 45, Ayoka vârî cheia în broască, iar Malko descoperi un apartament mic, mai curând rece, cu pereţii de un gri foarte deschis, lumină discretă şi un pat mare şi jos. Decorul se rezuma la o oglindă foarte mare şi uşor înclinată, plasată de-a lungul patului, care reflecta priveliştea ameţitoare oferită de geamurile ce dădeau afară.

— Asta e garsoniera mea, îl îmbie veselă japoneza.

— Priveliştea e magnifică, remarcă Malko.

Masa de lumină care se pierdea la orizont era fascinantă. Aşteptând în faţa ferestrei, o simţi pe Ayoka lipindu-se de spatele lui şi împingându-şi pubisul în fesele lui.

— Ai venit să admiri priveliştea? îl întrebă ea ironic. În restaurantul de la etajul 50 e şi mai frumoasă...

Avea tupeu, nu glumă. Malko se întoarse şi o prinse în braţe. Corpul ei suplu se lipi imediat de al lui. De data aceasta, în timp ce mâna lui urca de-a lungul coapsei, Ayoka se mulţumi să desfacă puţin picioarele ca pentru a-l îmboldi. Se lăsă mângâiată, suspinând încet, apoi, cu un zâmbet de vampir, apucă prin pantalonul de alpaca membrul întărit al lui Malko.

— Nu prea fac des amor cu *gaijini*[23], spuse ea râzând. Ai noroc!

23 Străini.

— De ce eşti rasistă? întrebă Malko, frecând în continuare sexul japonezei.

— Pentru că sunt foarte strâmtă, iar unii albi au penisuri enorme. O dată, am fost rănită de un american care avea o adevărată trompă de elefant...

Cu delicateţe, deschise fermoarul pantalonilor lui Malko, dădu puţin slipul la o parte şi îi apucă sexul.

— O să intri încet când o să mă violezi? îi ceru ea.

Continuară să se mângâie reciproc, în picioare, pe urmă Ayoka se culcă pe pat, marea oglindă reflectând siluetele înlănţuite... Rapid, femeia desfăcu fermoarul rochiei, dezgolindu-se. Nu purta sutien, sânii ei erau suficient de tari...

Încet, Malko îi trase slipul mov de-a lungul picioarelor. Ayoka se aplecă şi-i cuprinse scurt sexul cu gura. Mai mult pentru a-l explora decât pentru a-l mângâia. Îşi ridică ochii spre el şi zise cu blândeţe:

— Îmi place să ştiu ce o să intre în corpul meu. *Fuck me, now!*

Era pentru prima dată când pronunţa un cuvânt vulgar *„fuck!"* în engleză. Cu genunchii îndoiţi, întinsă pe spate, îi oferi lui Malko imaginea apetisantă a sexului ei roz bombon.

Îl trase spre ea, ţinându-l de mădular. Dar nu era cazul să-l încurajeze: această superbă femeie îl excita la maximum.

Când îl simţi apropiindu-se de deschizătura sexului ei, murmură:

— Da, aşa, dă-i drumul!

Malko se împinse din toate puterile în pântecul care i se oferea. Pătrunse câţiva centimetri şi se opri, blocat de o rezistenţă neaşteptată. Sexul ei nu

era strâmt, ci închis de un spasm al mucoasei.

Vru să insiste, dar Ayoka ţipă de durere.

— Stai, mă doare. Mai întâi, mângâie-mă.

O ascultă, fără să-şi piardă erecţia, şi se întinse lângă ea. Mâna lui o mângâia uşor, iar Ayoka îşi îndoi pântecul înainte şi începu să respire din ce în ce mai repede.

Scoase un strigăt, urmă un spasm, iar Malko îşi dădu seama că avusese orgasm.

Imediat, se urcă din nou pe ea, atacând-o de data asta fără menajamente.

Rezultatul fii acelaşi.

Ayoka se răsucea sub el, gemea, dar sexul ei rămânea ferecat ca un seif...

Descurajat, Malko abandonă. Era frustrant. Pentru că începea să-şi piardă erecţia, Ayoka se aplecă şi-l cuprinse într-o felaţie la fel de sofisticată ca un tablou japonez... Părea sincer dornică să fie posedată.

Când Malko îşi simţi iar penisul erect, făcu o nouă încercare.

Cu acelaşi rezultat.

Furios, o apucă de şolduri, o întoarse cu spatele şi încercă s-o penetreze. Nu pătrunse decât câţiva milimetri în plus... înnebunit de frustrare, se retrase şi se fixă în dreptul micului inel de culoare brun-închis aflat ceva mai sus.

Ayoka scoase un alt ţipăt.

— Nu acolo! Mă omori.

Ca să ucizi o femeie, trebuia să faci ceva mai mult decât s-o sodomizezi, dar, galant, Malko nu insistă şi se lăsă să cadă pe spate.

— Cred că nu eşti în formă în seara asta, remarcă

el. Nu e grav.

— Asta se întâmplă pentru că nu te cunosc, îl asigură Ayoka. Ne odihnim şi mai bem puţin…

Malko avea chef să se întoarcă la hotel. Jocul acesta începea să fie frustrant.

*

Băuseră o carafa de saké, ronţăind nişte biscuiţi cu aspect ciudat: erau preparaţi din alge şi fasole roşie…

Ayoka începu să-l maseze din nou pe Malko, apoi îi cuprinse mădularul cu gura. Până când deveni tare ca jadul. De data asta, avea intenţia să ajungă la final. O mângâie îndelung, se jucă cu sânii ei, îngenunche între coapsele ei şi i le ridică aducându-i genunchii aproape de nivelul umerilor, în poziţia asta, sexul roz i se oferea în întregime.

Îşi luă avânt şi o penetră uşor. Nu mai mult decât înainte. Ayoka se privea în oglindă.

— Continuă, îi ceru ea, te doresc.

Dar sexul îi era la fel de zăvorât. Brusc, Malko se simţi cuprins de o furie nebună. Fără să-şi schimbe poziţia, prinse în mâini sânii japonezei şi începu să le răsucească sfârcurile.

Cu răutate.

Ayoka ţipă.

— Dă-mi drumul. Nu vreau.

Malko îşi pierdu galanteria şi mormăi:

— Târfa ce eşti, o să te violez de-a binelea!

Îi abandonă sânii pentru a-i depărta coapsele, îşi prinse baza sexului cu mâna stângă şi, apăsând cu cele optzeci de kilograme ale sale, împinse din toate

puterile.

Rezistenţa dură câteva fracţiuni de secundă, timp în care japoneza scheună ascuţit. Tocmai se pregătea să se retragă, de data asta definitiv, când simţi cum mucoasa se umezeşte, iar sexul său alunecă fără efort.

Nu era strâmtă, ci perfect lubrifiată.

Cu o voce răguşită, greu de recunoscut, Ayoka îi ceru:

— Violează-mă! Rupe-mă!

Malko nu se lăsă rugat, înfigându-se cu mişcări tot mai puternice în această femeie care sălta ca un ied sub el. Înfipt în ea, îşi dădu drumul cu un strigăt sălbatic.

Căzu lângă ea şi simţi cum Ayoka îi ia mâna şi i-o strânge.

— E minunat! exclamă ea. Cei mai mulţi bărbaţi nu sunt la fel de insistenţi ca tine.

Malko se întoarse spre ea.

— De ce m-ai minţit? Nu eşti strâmtă deloc.

— Cum n-o să ne mai vedem niciodată şi tu nu ştii nimic despre mine, o să-ţi spun adevărul, răspunse japoneza. La treisprezece ani, am fost violată de unul dintre unchii mei. El m-a dezvirginat şi a fost oribil. Cu toate acestea, după ce s-a retras, am avut primul orgasm din viaţa mea… De atunci, viaţa mea sexuală e bizară: am chef să fac dragoste, dar atunci când un bărbat încearcă să se culce cu mine, sexul meu se închide complet. E ceva independent de voinţa mea. Uneori, partenerul meu are suficientă răbdare şi ajunge să împingă lucrurile mai departe, aşa cum ai făcut tu. Atunci, e minunat.

— Pe scurt, concluzionă Malko, alergi după viol…

Ayoka zâmbi.

— Poate. M-am destins atunci când mi-ai spus că vrei să mă violezi.

Sări din pat.

— Te duc la hotel şi mă întorc acasă. Soţului meu nu-i place să dorm în altă parte.

— Dar el, nu se putu abţine Malko să nu întrebe, el reuşeşte?

Ayoka schiţă un surâs încărcat de tristeţe.

— A renunţat de multă vreme.

*

Holul deja îngheţat de la Hyatt era de-a dreptul sinistru, gol ca o cochilie de stridie. Funcţionarii de la recepţie îl priviră pe Malko cu reproş. *Gaijinii* care se întorceau târziu îşi petreceau de obicei serile în compania prostituatelor japoneze, în ochii localnicilor, străinii erau întotdeauna nişte barbari.

Căsătoriile se încheiau numai între japonezi.

Malko coborî la etajul 23 şi, în momentul în care ieşi pe palier, se intersectă cu un bărbat care se depărtă. Probabil vreun petrecăreţ ca şi el. Introduse cartela magnetică şi împinse uşa. Aprinzând lumina, îl învălui o senzaţie ciudată, dar nu avu timp să-i cerceteze cauza.

Imediat ce se lumină încăperea, o siluetă se ivi din baie: un bărbat îndesat, tuns scurt şi îmbrăcat cu o bluză.

Malko nu avu timp să ajungă la telefon. Bărbatul se aruncă asupra lui cu un pumnal lung, cu lama foarte ascuţită. Încercă să evite lovitura, însă simţi o durere violentă în partea dreaptă, sub coaste.

Atacatorul se retrase, îşi luă avânt şi se năpusti încă o dată spre el. Ca să-l termine.

Capitolul XI

Lipit de perete, Malko se uită în jur şi zări o lampă chinezească grea, aşezată pe un gheridon. Învingându-şi durerea, o apucă şi mătură cu ea aerul din faţa lui.

Abajurul lămpii lovi agresorul în cap, deviindu-i atacul. Acesta se clătină pe picioare, cu faţa plină de sânge. Totuşi, se dovedi la fel de hotărât şi se năpusti iarăşi asupra lui Malko. Acesta îi aruncă gheridonul între picioare, bărbatul îşi pierdu echilibrul, iar el alergă spre uşă, dar alunecă pe mochetă şi se prăbuşi pe podea. Când redeschise ochii, adversarul său se afla deasupra, gata de atac.

Brusc, în loc să-l lovească, bărbatul se precipită spre uşă şi ieşi în fugă pe culoar!

Malko era deja în picioare şi înşfacă telefonul. Apăsă pe 0 şi-i spuse repede operatoarei:

— Am fost atacat în camera mea. 2232. Agresorul încearcă să fugă. Opriţi-l.

De pe mobil, îl sună pe Philip Burton, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Trenul tocmai trecea de Nonchang. Lou Zhao nu reuşise să se destindă. Încă nu ajunseseră la „zona specială” din Hong Kong. Prin urmare, în orice moment putea surveni un control inopinat, în ciuda asigurărilor lui „Max”.

Vânzătoarele treceau din vagon în vagon, oferind ceai, prăjituri şi supă. În gara din Shanghai, nu întâmpină nicio problemă când se urcă în tren. Biletul de 5.800 de yuani nu era nominal, conţinând doar numărul vagonului şi locul.

Lou Zhao ar fi dat orice să se afle la adăpostul „sanctuarului" din Hong Kong. În orice caz, era mai bine decât să stea în compania unui cadavru... Cineva îl va descoperi cu siguranţă într-o zi, dar atunci ea va fi departe. Nici măcar nu reuşea să regrete că-l omorâse. Prea multe întâmplări îi bulversaseră viaţa.

Încă şapte ore de călătorie înainte de a intra în „zona liberă".

*

Era ora patru dimineaţa şi mai mulţi oameni se agitau în holul hotelului Hyatt. Poliţiştii şi angajaţii stăteau în jurul unui cadavru acoperit cu o prelată: bărbatul curajos care încercase să-l aresteze pe agresorul lui Malko. Lovit cu pumnalul în ficat, murise în câteva minute.

Malko scoase un ţipăt de durere: i se tăiau hainele pentru a-i fi tratată rana. Întins pe o targă şi înconjurat de un medic şi mai mulţi paramedici, avea impresia că i se înfige în corp un fier încins. Medicul se întoarse.

— Morfină.

Malko simţi o înţepătură în coapsă în timp ce-i era dezvelită rana: o tăietură adâncă în partea dreaptă a corpului, care sângera abundent.

Graţie morfinei, treptat, durerea scăzu în

intensitate. Philip Burton se aplecă deasupra lui.

— *You are OK?*

— Aproape, răspunse Malko, reţinându-şi un ţipăt de durere: rana îi era dezinfectată cu un antiseptic. Medicul se aplecă spre el.

Aţi scăpat. N-a fost atins niciun organ vital, dar aţi pierdut mult sânge. Vă ducem la spital, la Tokyo Medical Clinic, în turnul Mori. E foarte aproape de aici.

— Nu vreau să merg la spital, protestă Malko.

Philip Burton interveni.

— Hai! îl cunosc bine pe doctorul Marshall, lucrează la ambasadă. Din prudenţă, trebuie să fii ţinut sub observaţie. O să vin să te văd mâine dimineaţă.

Targa pe care se afla Malko ajunse rapid la ambulanţa oprită în faţa hotelului. Uşile se închiseră, iar el căzu în amorţeala provocată de morfină.

*

Lou Zhao se uita la numele gărilor care defilau prin faţa ochilor ei cu viteză. Până la Hong Kong, trenul urma să mai oprească de două ori. De-acum, cobora spre sud, în direcţia mării.

Din difuzor se auzi o voce: următoarea oprire, Guangzhou.

Chinezoaica simţi că-i plesneşte inima de bucurie. Guangzhou se afla în „zona specială”. Era deja în paradis. „Max” avusese dreptate, nu venise niciun control. Brusc, fu cuprinsă de o foame mistuitoare şi începu s-o caute pe vânzătoare.

I se părea că făcuse un pas uriaş spre libertate.

*

Malko era încă semiconştient atunci când îl zări pe Philip Burton, care stătea în picioare lângă patul lui. Se uită la ceas şi văzu că era ora două după-amiaza. Cu ajutorul morfinei, dormise peste opt ore. Îşi palpă partea dreaptă a corpului şi simţi sub degete un pansament lung. Aproape că nu-l mai durea deloc.

Şeful staţiei CIA trase un scaun şi se aşeză.

— Ai avut mare noroc, spuse el. Indivizii veniseră să-ţi cerceteze camera, iar tu i-ai surprins asupra faptului: credeau probabil că n-o să te întorci.

— Au fost identificaţi?

— Nu, dar nu pot fi decât chinezi. De altfel, avem şi dovada: am trimis o echipă de „deratizare” în camera ta. Au descoperit trei microfoane. Cel care a încercat să te omoare tocmai instala unul în baie…

— Prin urmare, şi-au dat seama că sunt membru al Agenţiei…

Americanul clătină din cap.

— Nu e sigur. Poate că nu au vrut decât să „securizeze” împrejurimile, aşa cum au procedat cu Maiko Nabu. Nici măcar acum nu ştiu cine eşti în realitate.

— Mi se pare curios că au ucis un angajat al hotelului.

— Nu vor să fie identificaţi. Poţi fi sigur că individul care te-a agresat se află deja într-un avion care zboară spre China. Dacă japonezii ar fi descoperit că Guoambu a asasinat un cetăţean japonez, ar fi fost capabili să închidă staţia locală. În orice caz, ar fi făcut mare circ.

— O să stau mult timp aici? întrebă Malko.

— Doctorul Marshall mi-a spus că poţi pleca mâine dacă nu faci febră, adică infecţie. Ţi-au injectat în disperare antibiotice.

— Nicio veste de la Lou Zhao?

— Nimic. Cred că ar trebui s-o suni pe Maiko Nabu şi să-i spui că ai fost agresat de nişte hoţi. Asta o să-i inducă în eroare pe cei din Guoambu. Nu uita că ei nu ştiu că eşti spion. Dacă nu zici nimic, o să pară suspect. OK. Odihneşte-te. Apropo, am un cadou pentru tine.

Se aplecă şi scoase din servieta de piele un pachet pe care-l puse pe pat.

Malko îl deschise: un pistol automat Glock 28, cu un încărcător suplimentar lipit cu bandă adezivă de patul armei.

— Data viitoare, zise Philip Burton, n-o să mai fi nevoit să suni la recepţie.

— Chiar ţi se pare că e necesar? întrebă Malko. Chinezii n-au încercat să mă omoare *deliberat.*

— Dar le poate trece prin cap, îl asigură americanul. Arma asta este înregistrată ca aparţinând ambasadei americane. Japonezii sunt foarte stricţi atunci când este vorba de arme de foc. Cinci ani de închisoare pentru deţinere ilegală. OK. Odihneşte-te.

Imediat după ce plecă, Malko o sună pe Maiko la magazin.

— După ce te-am condus acasă, am fost atacat de hoţi, îi explică el.

Ascultându-i povestea, femeia păru extrem de surprinsă.

— Ai ghinion, remarcă ea, acest gen de lucruri nu

se întâmplă la noi aproape niciodată. La ce spital eşti internat?

— La Tokyo Medical Clinic, în turnul Mori.

— O să vin mâine să te văd, după ce închid magazinul. Sper să te faci bine cât mai repede.

După ce închise, Malko se gândi că Guoambu o să cadă în cursă, crezând că nu bănuise nimic, încercă să se mişte, dar o durere violentă îi smulse un ţipăt. Încă nu scăpase de necaz.

*

Trenul de la Shanghai intră în mica gară de pe Jordan Street. După Guangzhou, urmase doar o reţea urbană dezlânată. Lou Zhao se ridică şi puse mâna pe valiza cu rotile. Era ameţită de oboseală, dar răsuflă uşurată. Aici, se afla oarecum la adăpost de o probabilă intervenţie pusă la cale de Guoambu.

Fără să se grăbească, lăsă să treacă mulţimea de călători. Din fericire, nu erau foarte mulţi, majoritatea coborând la Gara Centrală din Hong Kong. Se afla pe peronul liniei 4, aşa că trebui să străbată un culoar subteran până la linia 1.

Acolo era ieşirea.

Cercetă peronul cu privirea, iar inima începu să-i bată cu putere: lângă ieşirea călătorilor stătea un bărbat. Masiv, îmbrăcat cu un costum închis la culoare, prost croit, şi ţinând în mână un buchet enorm de garoafe. Lou Zhao se îndreptă spre el, iar necunoscutul, zâmbitor, îşi dezveli un rând de dinţi de aur.

Ajunsă în dreptul lui, Lou Zhao îl întrebă timid:

— Sunteţi domnul Wu Ho?

Bărbatul aruncă buchetul de flori într-un coş de gunoi şi zise cu simplitate:

— Veniţi cu mine.

Ieşiră pe zgomotoasa arteră Jordan Road, iar chinezul chemă un taxi. Coborâră strada până la intersecţia cu Nathan Road, după care maşina coti la dreapta, de-a lungul unui parc întins. Opri în cele din urmă în faţa unui imobil albicios, cu douăzeci de etaje.

Pe firmă scria în engleză şi în chineză „New Garden Hostel”. Domnul Wu Ho plăti, coborî din taxi, apoi intrară în clădire şi se îndreptară spre recepţie, unde era coadă.

Lou Zhao îl văzu pe însoţitorul ei schimbând câteva cuvinte cu un funcţionar care-i întinse apoi o cartelă magnetică. Domnul Wu Ho se întoarse spre Lou Zhao şi-i dădu cartela:

— Poftim, etajul treisprezece, camera 1308. Puteţi ieşi la o plimbare, dar nu vorbiţi cu nimeni din hotel, e mai prudent.

— Dar nu sunt înregistrată! obiectă Lou Zhao.

— Ba da, pentru grupul nostru sunteţi. Nu vă îngrijoraţi.

— Când o să pot pleca mai departe?

— Nu ştiu. O să vă caut eu. Aveţi bani?

— Da.

— Foarte bine. Duceţi-vă bagajul sus. O să vin din nou atunci când totul va fi aranjat.

Se întoarse pe călcâie şi plecă fără să-i strângă măcar mâna. Lou Zhao rămase câteva secunde în mijlocul holului, printre „*back-packers*”[24] străini şi chinezii de condiţie modestă, apoi se hotărî să ia

24 Călători cu rucsacuri în spate.

liftul.

Camera era mică, dar confortabilă, cu o fereastră care dădea spre pădurea de acoperişuri. Kowloon era un furnicar şi mai mare decât Hong Kong. Epuizată şi moartă de foame, se lungi pe pat fără să se mai dezbrace şi căzu imediat într-un somn adânc.

*

În magazinul lui Jeffrey Fox intră un chinez îmbrăcat sărăcăcios, care începu să se uite la rafturi. Se apropie de el şi îl întrebă ce anume căuta. Bărbatul întoarse spre el o faţă indiferentă.

— Încă nu ştiu, dar n-aş vrea să depăşească 100.000 de dolari.

— Înţeleg, zise americanul. Aşteptaţi aici.

Se duse în biroul lui, luă de acolo un plic şi se întoarse la necunoscut. Acesta luă plicul şi îl strecură imediat în vesta sa matlasată.

— A ajuns la Hong Kong, spuse el. Totul a decurs bine. Se organizează plecarea ei în următoarele zile. Revin atunci când va fi în avionul de Manila.

Rămas singur, Jeffrey Fox ieşi din magazin şi se duse la un telefon public. Sună la un număr şi-i răspunse robotul. Lăsă un mesaj sibilinic şi se întoarse să bea un ceai în bomba din faţa magazinului său.

Era mulţumit de el însuşi.

*

Responsabilul Guoambu detaşat la Tokio era furios. De câteva ore, încerca să limiteze pierderile provocate de stupiditatea agentului său. Bineînţeles

că acesta fusese expediat în China la primele ore ale dimineţii. Fiind salariat al agenţiei China Nouă, plecase în concediu. Însă consecinţele nu dispăreau. Omorâseră un cetăţean japonez.

Era un lucru grav. Poliţia japoneză avea să descopere adevărul, iar suspiciunile urmau să planeze automat asupra serviciului Guoambu. Bineînţeles că nu exista nicio dovadă, dar nu-şi făcea iluzii, problemele puteau apărea oricând.

Redactă un mesaj lung pentru Beijing, în care, ca să-şi răscumpere greşeala, propuse o alternativă. Ei nu vorbiseră niciodată cu Maiko Nabu. Începu să se întrebe dacă nu cumva ea ştia unde se afla Lou Zhao. Dar, ca s-o facă să vorbească, nu existau treizeci şi şase de soluţii: trebuia pur şi simplu răpită. Or, chinezii nu semănau cu nord-coreenii: ei nu răpeau cetăţeni japonezi ca să-i trimită în ţara lor. Prin urmare, trebuia utilizată o casă conspirativă deţinută de Guoambu în Tokio. Asumându-şi riscurile pe care le presupunea această acţiune. De asemenea, era necesară o procedură sofisticată: nu era cazul s-o lichideze, ci s-o interogheze sub hipnoză, astfel încât să nu-şi amintească ce i se întâmplase. Graţie microfoanelor instalate în casa ei, era uşor de pus la cale o capcană.

Coborî să-şi cumpere ţigări şi să mănânce ceva într-un mic restaurant pe care-l frecventa des. Ghiftuit cu sushi, reveni în birou după o jumătate de oră. Răspunsul trimis de Beijing se afla pe biroul său, decriptat: era autorizat s-o răpească pe Maiko Nabu.

Capitolul XII

Lou Zhao era ameţită de atmosfera trepidantă din Kowloon. Pierdută în mulţime, coborî pe Nathan Road până la braţul marin care separa peninsula de insula Hong Kong.

Ajunsă în faţa hotelului Peninsula, perla oraşului Kowloon, se opri. Trei maşini Rolls Royce erau parcate în apropiere, fiind destinate transportului VIP-urilor de la aeroport. Chinezoaica fu cât pe-aci să intre, dar până la urmă nu îndrăzni s-o facă. În acest hotel de lux risca să cadă în mâinile agenţilor de securitate, şi nu era cazul.

Îşi continuă drumul pe Nathan Road, apoi o luă la dreapta, spre debarcaderul Star Ferry. Un feribot se pregătea să plece în cursă. Lou Zhao urcă la bord. După construirea tunelelor care legau Kowloon de insula Hong Kong, aceste ambarcaţiuni nu mai erau folosite decât de un număr mic de oameni care nu aveau maşină.

Lipită de bastingaj, cu faţa în bătaia vântului, se simţea mai bine, deşi tot neliniştită; nu avea nicio veste de la domnul Wu Ho. La hotel, avea impresia că era o umbră, un zombie. Nimeni nu-i ceruse nimic, nici măcar nu ştia sub ce nume fusese înregistrată la recepţie.

Se întrebă cât timp avea să mai stea în această paranteză riscantă: era încă în China şi cu siguranţă că Guoambu nu încetase s-o caute. Cum o vor îmbarca pentru un zbor internaţional noii ei „prieteni”? Chiar şi la Hong Kong existau controale, deşi mai puţin stricte decât în restul Chinei.

Feribotul încetini: ajunsese la Hong Kong.

*

Malko îşi mai revenise puţin atunci când Philip Burton intră în camera sa. Era aproape ora prânzului.

— Am veşti bune, îl anunţă şeful staţiei CIA.

— A plecat din China?

— Nu, încă nu, dar e pe cale. În momentul ăsta se află la Hong Kong.

— Trebuie neapărat să ies de aici, spuse Malko, aproape că nu mă mai doare.

— Doctorul Marshall mi-a zis că, dacă totul decurge bine, o să poţi pleca mâine. Doar că e bine să fii prudent, rana nu s-a cicatrizat încă.

— *Trebuie* să ies, insistă Malko. Vreau s-o întâmpin pe Lou Zhao.

Americanul se strâmbă.

— O să fie riscant, *şi* Guoambu vrea s-o întâmpine...

*

Ca să-şi mai schimbe gândurile, Malko îi telefonă lui Maiko Nabu, care nu putu vorbi cu el pentru că avea clienţi. Îl sună puţin mai târziu.

— O să vin la spital după ce închid magazinul, îl anunţă ea.

— Vreau să te duc la restaurant, îi propuse Malko, m-am săturat de mâncarea de spital.

— O să fii în stare?

— Da, cred că da. O să cer la hotel să-mi trimită o maşină şi trec să te iau. Aş vrea să merg într-un loc liniştit. La Meiji Kinnonkon.

— Atunci, trebuie să mă schimb, spuse femeia. Dar e o idee bună. O să mănânci din *adevărata* bucătărie japoneză. O să fiu acolo pe la opt.

*

Cheng Dan, şeful agenţiei Guoambu din Tokio, reuşi să citească ultimul raport despre convorbirile lui Maiko Nabu. Primea la sfârşitul fiecărei zile procesele-verbale redactate de dimineaţă. Îşi spuse că hazardul îi oferea o ocazie extraordinară: nu voia s-o răpească pe japoneză în cartierul ei. În plus, străzile înguste din Shibuya erau periculoase în cazul unei urmăriri.

Cunoştea restaurantul Meiji Kinnonkon, care se afla lângă Palatul Imperial, pe un mare bulevard. Era locul perfect pentru o fugă rapidă.

Existau puţine şanse ca Maiko să fie păzită. Nu va avea de-a face decât cu prietenul ei, handicapat însă din cauza rănii, aşa că lucrurile puteau decurge lin.

Casa conspirativă era deja pregătită: un apartament într-un turn ultramodern din cartierul Shinjuku, aproape nelocuit şi nereperat de poliţia japoneză. Exista o parcare subterană, unde agenţii Guoambu vor avea tot timpul să-şi desfăşoare interogatoriul.

Satisfăcut, ieşi din birou pentru a organiza răpirea. Graţie acestei interceptări providenţiale, avea acum la dispoziţie toate elementele unei operaţiuni reuşite.

*

Era ora şapte şi jumătate: Malko se chinuise să se îmbrace. Slavă Domnului că i se aduseseră haine de la hotel. Se privi în oglindă: era palid, dar prezentabil. O cicatrice mare, de un roşu aprins, îi traversa partea dreaptă a corpului şi nu se prea simţea în apele lui.

Se întoarse în cameră. Philip Burton nu era la curent cu escapada sa. Cu siguranţă că s-ar fi opus. Însă Malko simţea nevoia să-şi schimbe dispoziţia. Ca de fiecare dată când înfruntase moartea, avea o poftă nestăpânită să facă dragoste.

Cineva bătu uşor la uşă.

— *Come on in!*

Maiko Nabu îmbrăcase chimonoul de luptă, cu obi, care-i strângea mijlocul, şi-şi ridicase părul într-un coc. Privirea îi strălucea de o veselie copilărească. Se apropie de Malko şi îi atinse uşor buzele.

— Dacă mureai, aş fi fost foarte nefericită! zise ea cu seriozitate.

— Hai să mergem la masă, îi propuse Malko, înfometat. Maşina trebuie să fie jos.

Se simţea puţin cam ciudat, iar Glock-ul pe care-l strecurase pentru orice eventualitate în buzunarul interior al hainei îl apăsa. Din precauţie, introdusese un cartuş pe ţeavă. Cincisprezece focuri.

Limuzina trimisă de la Hyatt era acolo şi se îndreptară spre centrul oraşului.

Lumea cina de obicei mai târziu, aşa că erau puţine maşini în parcare. Şoferul coborî să le deschidă portierele. Malko ieşi prin dreapta, iar Maiko prin stânga.

— Du-te să mănânci, îi propuse Malko şoferului, şi

întoarce-te peste o oră şi jumătate.

Malko văzu trei siluete ivindu-se din umbra parcării şi alergând spre ei. Unul dintre bărbaţi se aruncă asupra lui Maiko Nabu, o prinse de mijloc şi o ridică, astfel încât picioarele să nu-i atingă solul!

Ceilalţi doi formară un paravan între femeie şi Malko. Nemişcaţi. Era limpede că-l considerau pe Malko o cantitate neglijabilă.

Acesta rămase blocat câteva clipe, apoi ţipetele lui Maiko îl loviră ca un pumn în falcă.

Vârî mâna în haină, simţi Gkock-ul, îl apucă cu ambele mâini şi îl ochi pe unul dintre atacatori, cel din dreapta.

Împuşcăturile se auziră una după alta. Ţinta lui Malko se împletici şi se prăbuşi în mijlocul parcării. Al doilea se năpusti spre Malko. Acesta trase din nou, dar tară să-l nimerească.

Maiko Nabu ţipa ca o sirenă. Deodată, bărbatul care o ţinea le spuse câteva cuvinte tovarăşilor săi, apoi îi dădu drumul, alergând spre camaradul întins pe asfalt.

Pierzându-şi saboţii de lemn, japoneza se precipită spre Malko. Mai mulţi oameni ieşiseră din restaurant.

În parcare, doi bărbaţi trăgeau de rănit sau de mort în direcţia unei maşini voluminoase, un Mercedes oprit într-o zonă întunecoasă.

Maiko se aruncă în braţele lui Malko, suspinând. Cei trei bărbaţi tocmai se urcau în maşină, trăgându-l înăuntru şi pe rănit, cu capul înainte.

Vehiculul demară cu portierele încă deschise şi dispăru pe bulevardul Ushibori, în direcţia Palatului Imperial.

Un maître d'hôtel se repezi spre Maiko Nabu şi Malko.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. S-au auzit focuri de armă. Am chemat poliţia.

Malko se uită prin parcare. În afară de suspinele şi tremurăturile lui Maiko, părea că nimic nu se întâmplase. Poliţia niponă o să pună cu siguranţă întrebări. Vârî pistolul la loc în buzunar şi formă numărul lui Philip Burton.

*

Philip Burton sosi la cinci minute după poliţia japoneză. Poliţiştii erau uimiţi: din presupusa agresiune nu mai rămăsese nimic. Pentru că nu examinaseră pavajul parcării, nu descoperiseră eventualele urme de sânge lăsate de omul împuşcat de Malko. Maiko Nabu, instruită de Malko, le recitase poliţiştilor japonezi lecţia învăţată. În momentul în care voiseră să intre în restaurant, doi bărbaţi încercaseră s-o ducă cu forţa într-o maşină. Din cauza ţipetelor şi a reacţiei însoţitorului său, aceştia fugiseră trăgând în aer pentru a evita o eventuală urmărire. Nu înţelegea nimic în plus faţă de poliţişti, în Japonia nu se auzise practic de răpiri.

Japoneza obţinu permisiunea de a se duce a doua zi să dea declaraţia la comisariatul din Shibuya.

Şeful staţiei CIA se ţinuse deoparte, lucrurile evoluând bine. Nu interveni decât atunci când poliţiştii insistară să-l ia cu ei pe Malko pentru declaraţie. Scoase legitimaţia de diplomat al Ambasadei SUA. Îi asigură că se punea chezaş pentru Malko. Poliţiştii se retraseră discret, iar Maiko

Nabu, Philip Burton şi Malko se treziră într-un mică sală de aşteptare a restaurantului.

— Nu m-ai anunţat că o să ieşi, îi reproşă el lui Malko. Nu aşa se procedează. Aş fi putut să vă asigur protecţia.

— Aveam una.

Americanul clătină din cap.

— Din fericire, indivizii ăştia au reuşit să-l bage în maşină pe rănit şi nimeni nu te-a luat la bani mărunţi. În Japonia, armele de foc reprezintă un subiect sensibil... în orice caz, nu-i văd în stare de această glumă proastă decât pe amicii noştri din Guoambu. Dar de ce s-o răpească pe domnişoara Nabu?

— N-am nicio explicaţie, mărturisi Malko. Poate că se gândeau că deţine informaţii despre Lou Zhao. Se întoarse spre Maiko Nabu şi o întrebă:

— Ne-ai ascuns ceva? Ştii unde se află Lou Zhao?

— V-am spus tot! protestă japoneza. Nu ştiu nimic despre ea. Nici măcar nu ştiam că are legături cu voi.

Părea tulburată şi sinceră.

— *Chiar şi* Guoambu se poate înşela, conchise Malko. Dau din colţ în colţ, ăsta e un semn bun...

Un înger trecu, rânjind.

Şeful staţiei CIA nu păru să aprecieze umorul lui Malko.

— O să vă las să mâncaţi în linişte. Însă mâine o să mă duc la omologul meu japonez şi o să-i spun că desfăşurăm o operaţiune în care eşti implicat şi tu ca agent „negru”. Îşi vor pune întrebări: două agresiuni în trei zile e prea mult.

După ce plecă, două chelneriţe îi instalară în

salonaş.

— Nu-mi mai e foame, mărturisi Maiko Nabu. Nu credeam că viaţa poate fi atât de dură.

Cu toate acestea, începu să ciugulească din aperitive, iar Malko îşi refăcu moralul cu ajutorul saké-ului. Era un sacrilegiu să ceri aici vodcă. De altfel, probabil că nici nu aveau.

Mâncară în linişte un peşte cu carnea fadă. Ieşind din restaurant, găsi maşina trimisă de Hyatt chiar la intrare. Fiind plecat, şoferul habar n-avea de agresiunea căreia îi căzuse pradă Maiko Nabu.

Aceasta se lipi de Malko.

— Nu vreau să mă întorc acasă singură, mi-e frică să nu înceapă iarăşi.

— Vino cu mine la Hyatt, îi sugeră Malko.

Simţi cum Maiko Nabu se retrage.

— Nu, nu, zise ea, nu sunt prostituată. Numai ele se duc la hotel cu străinii. În plus, port un chimono. Mi-aş insulta strămoşii.

— Şi atunci, ce facem? întrebă Malko.

— Am o idee, exclamă Maiko. Mergem la un „love hotel”! Este unul destul de bun nu departe de aici, în faţa gării Akasaka.

„Love hotels” erau o „specialitate” japoneză. Construite adesea în vecinătatea gărilor, le permiteau cuplurilor să se izoleze fie toată noaptea, fie doar câteva ore. Mai erau folosite deseori de japonezii care petrecuseră o seară stropită din belşug cu băutură şi pierduseră ultimul tren; era o variantă practică, mai ieftină decât marile hoteluri…

Maiko Nabu îi dădu şoferului adresa. Aveau de mers cam zece minute până acolo: o clădire modernă cu treizeci de etaje şi un hol minuscul. Nu

se venea cu bagaje.

— Cere o cameră, îi şopti Maiko, mie mi-e ruşine.

Rămase mai în urmă, în timp ce Malko se apropie de recepţie. Un funcţionar indiferent îi arătă categoriile camerelor: standard, lux, lux special. Alese ultima categorie, neştiind la ce se angaja. Era la etajul treizeci.

După ce deschise uşa, Maiko scoase o mică exclamaţie: era ca o galerie de gheaţă! Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi! în mijloc, un pat foarte jos, doi metri pe doi. Atmosfera era scăldată într-o muzică blândă. Draperia fusese trasă. Puteai fi oriunde.

Maiko Nabu se duse în baie, iar Maiko auzi o altă exclamaţie.

Era o baie luxoasă, dar, în afară de echipamentele obişnuite, cuprindea, răspândite peste tot, mânere şi curele care-ţi permiteau să legi pe cineva în diverse poziţii.

Nu mai lipsea decât o cravaşă Hermes, dar găseai una cu siguranţă în stocul de la recepţie.

Întors în cameră, Malko se apropie de Maiko şi o prinse în braţe.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în povestea asta.

Japoneza, înseninată de saké, pufni în râs.

— Nu, e amuzant. Descopăr o lume necunoscută. N-am îndrăznit niciodată să intru într-un *rabu hotern...*

Malko o cercetă cu privirea: chiar şi în chimono, era extrem de atrăgătoare. Totuşi, cocul ornamentat şi îmbogăţit cu meşe şi gheme de carton pentru a-l menţine umflat şi chimonoul care-i strivea pieptul, dându-i o alură cilindrică, nu prea constituiau o

ţinută sexy…

Maiko îi adresă un zâmbet aproape lubric.

— Ai chef să facem dragoste?

— Bineînţeles, mărturisi Maiko, dar n-o să fie uşor. Cum îţi scoţi hainele?

— Nu le scot deloc, răspunse simplu Maiko.

Se duse până la pat şi se întinse pe spate. La fel de bine înfăşurată în chimono.

— Vino, îl chemă ea. Desfă cele două pulpane ale chimonoului.

Malko o ascultă şi partea de jos a chimonoului se deschise, dezvelindu-i picioarele şi coapsele.

Până la pântec. Malko avu un mic şoc: Maiko nu purta chiloţi.

În faţa surprizei sale vizibile, Maiko zâmbi.

— Pe sub chimono nu se poartă nimic.

Malko începu s-o mângâie, iar femeia închise ochii. Mâna ei se aşezase pe pantalonul de alpaca şi îl masa uşor. Când simţi sub degete sexul erect, îi dădu drumul şi spuse:

— Vino.

Malko avu impresia că face dragoste cu o femeie dedublată. Cu picioarele desfăcute şi pântecul gol, Maiko îl primea ca o adevărată femeie, însă, privind-o, nu vedea decât un chimono sever şi această extraordinară coafură în formă de varză…

Ceea ce n-o împiedică pe japoneză să se bucure din plin şi să se exprime…

Malko se prăbuşi lângă ea, destins.

Câteva minute, nu se întâmplă nimic, apoi Maiko se ridică, strânse pulpanele chimonoului şi îngenunche pe pat.

Devenise, din nou, cuviincioasă… Cu un zâmbet

zburdalnic, se aplecă deasupra pântecului lui Malko.

— Imaginează-ţi că sunt o gheişă şi că ai plătit pentru mine 100.000 de yeni.

Apucă cu gura sexul lui Malko, într-o felaţie antologică. Acesta se uita la cele două siluete reflectate la infinit de oglinzi. Era de-a dreptul neobişnuit…

În timp ce femeia îşi acceleră mişcările gurii, cocul magnific se desfăcu pe jumătate. Chiar în momentul în care ea primea sămânţa lui Malko.

Acesta scoase un strigăt lung de plăcere, iar Maiko rămase în aceeaşi poziţie, fără a-l lăsa să se retragă. Ca şi cum n-ar fi vrut să întrerupă această paranteză.

Destins, Malko îşi repuse creierul în funcţiune, întrebându-se dacă o va vedea într-o zi pe fantomatica Lou Zhao. Cea din cauza căreia se afla în Tokio.

Capitolul XIII

Telefonul o făcu pe Lou Zhao să tresară. Crezu mai întâi că era o greşeală: nimeni nu ştia că se afla în Kowloon. Totuşi, se hotărî să răspundă. O voce de bărbat o anunţă:

— Sunt jos, puteţi coborî.

I se păru că recunoaşte vocea domnului Wu Ho, dar nu era sigură.

Ajungând în micul hol, îl zări în compania unui alt bărbat, mic de statură, destul de gras, cu părul tuns scurt şi faţa turtită.

Wu Ho înaintă spre ea şi îi strânse mâna.

— Să intrăm în cafenea, îi propuse el.

După ce se aşezară lângă un grup gălăgios de turişti belgieni şi li se aduse ceaiul, Wu Ho se aplecă spre Lou Zhao.

— Am pus la punct toate detaliile călătoriei dumneavoastră.

Lui Lou Zhao îi venea să-l îmbrăţişeze.

— Când plec?

— Mâine sau poimâine. Trebuie să fiţi pregătită. Încă nu ştim zborul.

— Dar cum o să trec de imigrări şi de vamă?

— O să avem noi grijă. N-o să fie nicio problemă. O să vă dăm un paşaport pe care-l veţi folosi apoi la intrarea în Japonia. După aceea, trebuie distrus. Noi doi n-o să ne mai vedem. Prietenul meu, Henan Li, vă va căuta la hotel. O să vă sune cu o oră înainte.

— Asta-i tot?

— Nu, o să duceţi şi o vază antică împreună cu toate documentele necesare: o să i-o daţi cuiva la sosirea la Manila.

Se uită la ceas şi se ridică. Henan Li, care până atunci nu deschisese gura, îi tăcu un semn din cap lui Lou Zhao. Femeia îi privi cum ies din hotel. Aveau o înfăţişare banală, dar ceva straniu se degaja din fiinţa lor. Se simţea că nu erau oameni obişnuiţi. Brusc, Lou Zhao se gândi la triade şi avu o revelaţie. Le cunoştea puterea.

Era atât de mulţumită, încât hotărî să se ducă la plimbare, să viziteze Hong Kong-ul, acolo unde nu pusese piciorul niciodată.

*

Malko reveni cu plăcere în camera sa de la Hyatt.

Se simţea încă slăbit, dar rana nu-l mai durea; simţise câteva împunsături dureroase în timp ce făcuse dragoste cu Maiko, dar era suportabil. Din nou, nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte probabila sosire a lui Lou Zhao.

Se întrebă care era secretul deţinut de această femeie, de vreme ce făcea obiectul unei operaţiuni atât de scumpe şi sofisticate pentru CIA.

Sună telefonul mobil: Philip Burton.

— Maiko Nabu se află sub protecţia noastră din această dimineaţă, îl anunţă acesta. I-am repartizat doi ofiţeri de caz douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vor face cu schimbul şi n-o vor scăpa din ochi nicio secundă. Nu mai e cazul să te ascunzi: Guoambu ştie de-acum cine eşti. Chiar în acest moment, Maiko este la magazin, iar oamenii noştri o supraveghează. La noapte, vor face de planton în maşină.

— N-ar fi mai simplu s-o duceţi într-o casă conspirativă? sugeră Malko.

— Nu vrea. Trebuie să se ocupe de magazin.

— Ai vreo veste de la Lou Zhao?

— Încă nu.

— De ce n-o recuperezi cu ajutorul oamenilor staţiei?

Americanul izbucni în râs.

— Din două motive. Mai întâi, ai pătimit destule pentru a avea onoarea s-o interoghezi tu însuţi. Şi pe urmă, ca să-ţi spun tot adevărul, nu am pe nimeni atât de sofisticat. Rămâi pe-aproape.

*

Cheng Dan, şeful Guoambu din Tokio, care avea, ca acoperire, funcţia de secretar II al ambasadei, convocase în biroul lui întreaga echipă care se ocupa de Lou Zhao.

— Beijing-ul e furios! anunţă el. Două operaţiuni ratate ne-au adus în atenţia poliţiei japoneze. În plus, imperialiştii sunt de-acum în gardă. I-au oferit protecţie prietenei lui Lou Zhao, Maiko Nabu.

— Sunteţi de părere că joacă un rol important? întrebă adjunctul său.

— Cred că da, confirmă Cheng Dan. Altfel, n-ar proteja-o. Cred că ea va primi veşti de la căţeaua asta de Lou Zhao.

— Nicio noutate despre ea?

— Nimic. Nu şi-a folosit nici mobilul, nici cârdurile de credit. Ori e ascunsă undeva în China, ori este pe punctul de a fi scoasă din ţară.

— I-am arestat părinţii, unchiul şi una dintre mătuşi. Sunt închişi în secret, dar nu ştiu nimic.

— Care sunt consemnele dacă punem mâna pe ea? întrebă adjunctul.

Cheng Dan îl fixă cu o privire glacială.

— O lichidaţi. Femeia asta deţine un secret important. Trebuie împiedicată cu orice preţ să aibă vreun contact cu imperialiştii.

— Cum se simte Jiu Zuan?

Omul rănit de Malko în timpul tentativei de răpire.

— O să supravieţuiască, răspunse adjunctul. L-am internat într-un spital care ţine de Coreea de Nord. Este în siguranţă. Dar a primit un glonţ în plămânul drept. Întăriţi supravegherea acestei japoneze. E singura noastră pistă.

*

Se scurseseră douăzeci şi patru de ore, iar Lou Zhao avea nervii întinşi la maximum. Tresărea la cel mai mic zgomot. Nicio veste de la salvatorii săi…

Între timp, învăţase Hong Kong-ul ca pe buzunarele sale, dar încă nu îndrăznise să se ducă în Peninsulă. Lua masa în micile restaurante anonime numite „Street lord”[25] şi nu vorbea cu nimeni. Hotelul era un fel de caravanserai vesel bântuit de „*back-packers*” zgomotoşi, grosolani şi interesaţi de târfe.

Unul dintre ei încercase s-o agaţe, dar Lou îl repezise şi se purtase extrem de rece. „Prietenii” ei aleseseră un hotel în care puteai rămâne anonim.

Soneria telefonului îi provocă o puternică descărcare de adrenalină în artere. Se grăbi să răspundă. O voce necunoscută o anunţă:

— Sunt jos.

Nu putea fi decât Henan Li. Chinezul se apropie de ea:

— Luaţi-vă valiza, plecăm.

Era atât de emoţionată, încât nu îndrăzni să pună nicio întrebare. Cinci minute mai târziu, se întoarse în holul hotelului cu mica ei valiză pe rotile.

Îl urmă pe Henan Li, care chemă un taxi şi-i ceru şoferului să-i ducă la gara Jordan. Acolo, cumpără două bilete pentru aeroportul Chep Lak Kok, aflat la douăzeci de kilometri de oraş. Trenul „airport express” tăcea cam douăzeci şi cinci de minute până la destinaţie.

După ce urcară în tren, Henan Li îi întinse lui Lou

25 Restaurante în aer liber.

Zhao un paşaport. Femeia îl deschise şi văzu că era pe numele lui Yuyan Lou, care locuia la Beijing şi avea patruzeci şi doi de ani. Paginile documentului aveau mai multe ştampile, semn că mai fusese folosit.

În fotografie nu era ea, dar asta nu-ţi sărea în ochi.

— N-o să fie nicio problemă, afirmă chinezul.

— Când plec?

— Cu zborul China Southern Airline, la ora 14 şi 15 minute, spre Manila. Durează trei ore.

Lou Zhao se uită la peisajul care defila prin faţa ochilor ei: China pe care n-o va mai vedea niciodată. Trenul trecea de la o insulă la alta graţie tunelurilor care-ţi tăiau respiraţia.

În fine, se opri într-o gară ultramodernă şi cei doi se amestecară în mulţimea de pasageri pentru a urca pe scara rulantă până în sala plecărilor. Zărind siluetele albastre ale poliţiştilor, Lou Zhao simţi cum îi bate inima. Cu siguranţă că în aeroport erau şi agenţi Guoambu. Îl urmă pe Henan Li până la o cafenea destul de elegantă. Un bărbat aştepta la o masă din fund, cu un pachet mare lângă el, învelit într-o folie de plastic transparentă. Lou Zhao distinse formele unui vas de jad. Se aşeză, iar Henan Li spuse:

— Rolul meu s-a terminat. Prietenul Sun se va ocupa de ultimele formalităţi.

Se ridică, fără să fi comandat ceva, şi se pierdu în mulţimea care umplea terminalul.

Sun deschise gura pentru prima oară.

— Aveţi la dumneavoastră paşaportul primit?

— Da.

Bărbatul scoase din buzunar un bilet de avion şi un cârd de îmbarcare şi i le întinse lui Lou Zhao.

— Iată biletul. Dus-întors Hong Kong-Manila-Hong Kong. Nu păstraţi biletul de întoarcere. Avionul decolează peste o oră şi cincisprezece minute.

— Ce trebuie să fac? întrebă Lou Zhao cu o voce sugrumată de emoţie.

— Ce vă spun eu. O să vă însoţesc până la sala de îmbarcare, unde o să treceţi de vamă. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Iată şi ceea ce trebuie să duceţi cu dumneavoastră.

Puse mâna pe pachet şi îl aşeză pe masă: era o vază asimetrică din jad, de treizeci de centimetri înălţime, atent împachetată. Sun îi întinse lui Lou Zhao un teanc de documente.

— Poftiţi şi factura acestui obiect, cumpărat de la magazinul Chinese Emporium de pe Chatam Road din Kowloon. Certificatul de garanţie este pentru o copie fără valoare, vândută cu 250 de dolari. Arătaţi certificatul la vamă.

Lou Zhao îl privea uimită, iar bărbatul adăugă:

— Nu este o copie, ci o piesă autentică, ce nu poate fi scoasă din China. Un colecţionar străin oferă însă un preţ interesant. Să n-o scăpaţi pe jos.

— Mă duc la toaletă, spuse femeia.

Se ridică. I se învârtea capul. Totul părea ireal: căutată de Guoambu, urma să plece din China ducând cu ea o operă de artă! Probabil că „protectorii” săi erau extrem de puternici…

Trecând din nou prin faţa tabelei pe care erau afişate plecările, ridică privirea: zborul China Southern Airlines decola la timp.

Domnul Sun nu se clintise. Mai băură puţin ceai,

apoi bărbatul se uită la ceas.

— Să mergem.

Îl urmă ascultătoare până la poarta de îmbarcare. Un culoar era destinat „obiectelor de declarat”. Sun intră pe el, urmat de Lou Zhao. Un vameş în uniformă inspecta pasagerii. Cu gura uscată, Lou Zhao îi întinse documentele care însoţeau vaza. Domnul Sun stătea în spatele ei. Vameşul examină hârtiile, apoi ridică privirea. Lou Zhao văzu că se uită pe deasupra umărului său, după care funcţionarul îi înapoie documentele fără un cuvânt.

Femeia îşi continuă drumul, iar Sun o urmă. Vameşul se comportase ca şi cum acesta ar fi fost invizibil.

Ajunseră la ghişeul de imigrări. Pe unul dintre culoare era mult mai puţină lume decât pe celelalte. Lou Zhao se îndreptă spre el, dar Sun o prinse de braţ.

— Nu, nu pe acolo.

Se duse spre unul dintre culoarele pe care coada se întindea pe vreo douăzeci de metri. Însă, în loc să se aşeze în rând, trecu mai departe pe sub privirile impasibile ale pasagerilor. În China, lumea era obişnuită cu legitimaţiile.

Ajuns în faţa ghişeului, bătu sec în geamul despărţitor. Funcţionarul de la Imigrări – un chinez tânăr, cu ochelari – se opri din ceea ce făcea şi întinse mâna pentru a apuca paşaportul lui Lou Zhao. Nu dădu decât o pagină, apoi puse rapid ştampila, după care i-l înapoie.

Sun o împinse mai departe. Lui Lou Zhao nu-i venea să-şi creadă ochilor: se aflau pe culoarul lat, mărginit de nenumărate magazine, care ducea în

sala plecărilor. În realitate, nu mai erau în China.

În afară de verificarea cârdului de îmbarcare, Lou Zhao nu trebuia să mai treacă prin niciun alt punct de control...

Domnul Sun o conduse până la sala de plecare a zborului spre Manila, unde aşteptau deja vreo treizeci de pasageri, şi schiţă un zâmbet.

— Vă doresc călătorie plăcută, zise el. La Manila, îi daţi obiectul unui chinez cu o pancartă pe care scrie „Doamna Wang”. După aceea, sunteţi liberă...

Era deja, şi trebui să se aşeze, simţind cum i se înmoaie picioarele în faţa marii realizări: ieşirea ei din ţară.

Domnul Sun se depărtă de-a lungul galeriei comerciale, o siluetă anonimă în mulţimea de pasageri.

Lou Zhao nu avea de unde să ştie că, în realitate, se numea Şi Hai Pang şi era „Capul de Şarpe” al triadei Sun Yee On din Hong Kong. Unul dintre cei mai puternici oameni de pe insulă.

*

Malko nu-şi mai găsea locul. După mesajul primit de ia Langley, în care se spunea că Lou Zhao urma să fie scoasă din ţară, nu mai primise nicio veste.

Tocmai se întorsese de la prânzul luat în compania lui Philip Burton, care stătea şi el ca pe jar. Nimic nou nici din partea agenţilor Guaombu, însă ofiţerii de caz însărcinaţi cu protecţia lui Maiko Nabu reperaseră în cartier mai mulţi chinezi.

Lucrurile căpătau o întorsătură aproape suprarealistă.

Maiko Nabu se dăduse la fund în urma şocului provocat de tentativa de răpire ratată. Vorbea la telefon cu Maiko, dar refuza să iasă din casă.

Îi era frică.

După agitaţia rezultată în urma descoperirii unui nou univers, latura prudentă a firii ei de japoneză preluase supremaţia. Uneori, chiar regreta că o cunoştea pe Lou Zhao...

Malko tocmai se pregătea să se culce atunci când sună telefonul mobil. Era Philip Burton.

— Sunt aproape de Hyatt, zise el, trec să te văd.

Malko îi dădu întâlnire la bar şi se îmbrăcă. Americanul sosi după zece minute. Era vizibil surescitat.

— Am primit un mesaj de la Langley, îl anunţă el. Din păcate, cu puţină întârziere: Lou Zhao a părăsit China cu ajutorul unei triade. A ajuns în seara asta la Manila.

— La Manila? De ce?

— Nu ştiu nimic. Dar o să vină în cele din urmă la Tokio. Nu trebuie s-o ratăm, pentru că nu suntem singurii care o aşteaptă.

Capitolul XIV

Lou Zhao prezentă falsul paşaport chinezesc unui ofiţer filipinez de la Imigrări, care-i aruncă o privire distratră şi-l ştampilă. Era ora 6 şi 15 minute, iar căldura grea din aeroport i se păru sufocantă.

Ţinând sub braţ preţiosul pachet şi trăgând cu mâna cealaltă valiza pe rotile, chinezoaica se grăbi spre ieşire. În primul rând al mulţimii, un bărbat flutura o pancartă pe care scria „D-na Wang”.

Zborul de Hong Kong. Chinezoaica se îndreptă spre el.

— Pe mine mă aşteptaţi? întrebă ea.

Bărbatul, un chinez, o examină rapid şi o întrebă în chineză, cu accent de Shanghai:

— Aveţi pachetul?

Femeia îi întinse vaza.

— Poftim.

Lăsând pancarta deoparte, chinezul înşfacă obiectul, îl cercetă repede şi, imediat după aceea, se întoarse pe călcâie şi dispăru în mulţime! Fără niciun cuvânt de rămas-bun pentru Lou Zhao! Aceasta se trezi singură în mijlocul mulţimii, neştiind ce să facă. În orice caz, nu dorea să rămână la Manila.

Trecu de vamă şi urcă pe scara mecanică până la etajul plecărilor.

Înainte de orice, trebuia să ajungă la Tokio.

Parcurse tabela cu plecările: nu exista niciun zbor pentru Tokio. Descurajată, se îndreptă spre ghişeul cel mai puţin aglomerat, cel al companiei „All Nippon Airways”.

Aveau o cursă la Tokio a doua zi, la ora 8, şi încă una la 11 şi 15 minute. Lou Zhao alese al doilea zbor: trebuia neapărat să se odihnească. Cu biletul pentru Tokio în buzunar, se duse la biroul de turism: exista un hotel Hilton foarte aproape de aeroport. Luă un taxi, nevenindu-i încă să creadă că era salvată.

Hotelul Hilton era extrem de impersonal. Şi camera la fel. Se întinse pe pat tară să se mai dezbrace. Pentru prima dată de la plecarea din Beijing, puse la loc bateria în telefonul mobil, dar era descărcată, aşa că trebui să folosească

încărcătorul.

Pentru că mâncase în avion, acum nu-i mai era foame. Se mulţumi să stea mult în cada de baie, destinzându-se în sfârşit după cele şase zile de stres.

Ieşi din baie, se lungi pe pat şi adormi înfăşurată într-un prosop.

*

Cheng Dan, responsabilul Guoambu din Tokio, găsi o notă scurtă trimisă de la Beijing: cineva utilizase cârdul Visa deţinut de Lou Zhao pentru a cumpăra un bilet de avion la cursa Manila-Tokio.

Cu două ore în urmă.

Chinezul se simţi brusc descurajat. Aşadar, toate eforturile de a o împiedica pe Lou Zhao să plece din China fuseseră în van! Americanii erau într-adevăr foarte buni, pentru că n-ar fi reuşit de una singură.

Era cufundat în gânduri atunci când i se aduse un al doilea mesaj. Postul Guoambu din Manila începuse s-o caute pe Lou Zhao, însă aceasta plecase spre Tokio: prin urmare, vigilenţa trebuia întărită, supraveghind toate zborurile care soseau la Tokio de la Manila. Era o prioritate absolută.

*

Lou Zhao nu reuşea să doarmă, perpelindu-se în pat. Se uită la ceas: unu dimineaţa. Datorită geamurilor duble, nu auzea niciun zgomot din exterior, de parcă s-ar fi aflat într-un cocon, îşi aruncă ochii pe telefonul mobil: era parţial încărcat.

Murea de nerăbdare să vorbească cu prietena ei, Maiko, dar îşi spuse că probabil dormea.

Îi trimise în schimb un SMS scurt:

„Am avut o mulţime de probleme, o să-ţi povestesc. Ajung mâine dimineaţă de la Manila la Narita. Zborul 342. O să vin imediat să te văd la magazin.”

Mulţumită, se culcă la loc. Se grăbea să ajungă la Tokio pentru a scăpa de secretul care-i făcuse atâtea probleme. Totul părea un coşmar lung din care voia să se trezească cât mai repede.

*

Maiko Nabu se trezi devreme. Dintr-o privire, verifică mobilul şi descoperi că avea un SMS.

Citindu-l, rămase stană de piatră. Lou Zhao era în viaţă şi urma să ajungă la Tokio peste câteva ore! Nu-i comunica însă ora de sosire a avionului. Primul reflex fu să-l anunţe pe Maiko. Formă numărul, dar se gândi brusc la serviciile de ascultare chineze. Dacă îi telefona, Guoambu, care poate nu-i asculta telefonul, ci toate zgomotele din cameră, va fi prevenit în acelaşi timp cu el.

Agitată, compuse un SMS. Chinezii nu puteau afla conţinutul acestuia. Era foarte scurt.

„Soseşte astăzi de la Manila cu zborul 342 All Nippon Airways. Trece pe la magazin.”

Apoi, liniştită, intră sub duş.

*

Malko auzi semnalul mobilului, care-l anunţa că

primise un SMS. Îi activă ecranul. Citind textul, îi veni să sară în sus de bucurie.

Operaţiunea reuşise. Nu ştia de ce Lou Zhao sosea de la Manila, dar important era că sosea! Sună imediat la recepţie.

— Vreau să ştiu la ce oră soseşte zborul de la Manila All Nippon Airways 342, ceru el.

Funcţionarul îl sună după câteva clipe.

— Avionul aterizează la 2 şi 17 minute, dacă nu are întârziere, îl anunţă el, pe aeroportul Narita.

Malko era deja sub duş. De-abia se făcuse opt dimineaţa, aveau destul timp la dispoziţie pentru organizare. Şi, mai ales, pentru a veghea ca informaţia să nu ajungă la urechile celor din Guoambu. După ce fu gata, îl sună pe Philip Burton.

— Ajung la ambasadă într-o jumătate de oră, îl anunţă el.

Nu spuse mai mult, neştiind dacă Guoambu asculta sau nu conversaţiile telefonice ale ambasadei americane.

*

Philip Burton se uită lung la SMS-ul trimis de Maiko Nabu, apoi îi înapoie telefonul lui Malko.

— Am reuşit! exclamă el uşurat.

— Încă nu, preciză Malko. Soseşte la Tokio, dar trebuie să fim singurii care ştiu asta.

— Uite ce-ţi propun: probabil că Guoambu supraveghează ambasada. Aşa că o să-i păcălim. Spre prânz, o să trimit o echipă înarmată la magazinul lui Maiko Nabu, ca să-i fac să creadă că ştim de sosirea lui Lou Zhao, dar nimic mai mult de

atât. Între timp, te duci la aeroportul Narita împreună cu o maşină a staţiei, pe care o vei găsi acolo. Iei un taxi, e mai sigur aşa.

— Şi pe urmă?

— O aduci aici, bineînţeles. Trimit imediat un mesaj la Langley. Ia-ţi o marjă de timp, deşi zborurile ajung rareori mai devreme de ora anunţată.

— Sper că Guoambu nu e la curent, remarcă Malko. Nu le cunoaştem mijloacele. Nu mai trec pe la magazinul lui Maiko, e posibil să mă repereze şi să mă urmărească. E inutil, avem deja ora sosirii. În schimb, transmite-i mesajul unuia dintre ofiţerii de caz, ca s-o liniştească. Să ştie că am primit SMS-ul ei.

— OK, aprobă Philip Burton, acum o să-l sun pe tipul cu care te întâlneşti la aeroport.

Malko aşteptă să-l convoace pe unul dintre agenţii staţiei. Un bărbat de vreo treizeci de ani, foarte american şi atletic.

— Ţi-l prezint pe, juniorul" Martin Snowdon, zise şeful staţiei.

Îi explică situaţia lui Martin Snowdon şi făcu o precizare pentru Malko:

— Martin va fi însoţit de un şofer al ambasadei. Maşina este un Ford negru cu numere de CD. Va fi acolo cu o jumătate de oră înainte de sosirea avionului. Parcată afară, în faţa intrării. Singură, pentru că maşinile obişnuite nu au dreptul să staţioneze. Deci, vă aştept între trei şi patru. Dă-mi un telefon după ce ai recuperat-o.

Îşi strânseră îndelung mâinile. Malko nu mai simţea nicio durere sub coastele din partea dreaptă.

*

Încă din zori, Deng Yuan, un agent Guoambu detaşat la Manila, făcea turul hotelurilor din jurul aeroportului, asistat de alţi trei chinezi. Graţie interceptării mobilului lui Lou Zhao, ştiau că urma să plece spre Tokio în acea zi. Şeful Guoambu din Filipine primise indicaţii stricte şi precise: s-o găsească pe Lou Zhao şi s-o omoare, indiferent de riscuri.

Lucrurile vor fi aranjate apoi cu filipinezii.

Ieşi decepţionat din Holiday Inn. Femeia nu se cazase acolo. Tocmai se îndrepta spre un hotel Hyatt atunci când îi sună mobilul: era adjunctul său, Lee Wong.

— Am găsit-o! îl anunţă agentul. A dormit la Hilton.

— Camera? Du-te şi ocupă-te de ea.

— A plecat, mărturisi ruşinat chinezul. Demult, după ce a plătit. S-a dus la aeroport.

Deng Yuan înjură şi scoase din buzunar orarul zborurilor spre Tokio. Primul avion era la ora 8 şi 40 de minute. Acum era 7 şi 45 de minute.

— Mergem la aeroport, strigă el cu voce ascuţită, poate mai e acolo.

*

Lou Zhao se trezise la şase şi jumătate din cauza stresului şi a nervozităţii. Avea suficient timp pentru zborul de la ora 11 şi 30 de minute. Brusc, simţi că nu mai voia să rămână niciun minut în Manila. Trebuia să scape de secretul care o înăbuşea,

trebuia să respire.

Sună la recepţie.

— Vă rog să întrebaţi la All Nippon Airways dacă mai au un loc liber la primul zbor spre Tokio. Am făcut rezervare la cel de-al doilea, dar aş vrea să plec acum.

Recepţia o sună atunci când se afla în baie.

— Au un loc la clasa business. La economic nu mai e niciunul.

— Rezervaţi-l, ceru Lou Zhao.

Mai avea aproape o mie de dolari. Cu siguranţă că CIA va fi generoasă cu ea. După zece minute, fără să fi făcut măcar un duş, plăti nota de la hotel şi luă un taxi.

La ghişeul agenţiei All Nippon Airways, schimbă biletul deja cumpărat cu locul de la clasa business şi achită diferenţa. Avea timp: până la îmbarcare mai erau zece minute.

*

Deng Yuan ajunse cu respiraţia întretăiată la ghişeul zborului spre Tokio şi se duse direct la funcţionarul de serviciu, o filipineză durdulie, înainte de a deschide gura, femeia îl anunţă cu un zâmbet dezolat:

— Prea târziu, sir, pasagerii tocmai au fost îmbarcaţi. Dar mai avem un zbor la 11 şi 30 de minute.

Deng Yuan plecase deja. Se trase într-un colţ şi sună la birou pentru a transmite informaţia la Tokio.

Secţiei Guoambu din Tokio îi mai rămâneau la dispoziţie trei ore pentru a o intercepta şi a o lichida

pe Lou Zhao sub nasul americanilor.

Capitolul XV

Philip Burton tocmai primise lista pasagerilor zborului 342 Manila-Tokio şi o parcurgea pentru a se asigura că Lou Zhao se afla la bord. Graţie legăturilor sale japoneze, îşi putea procura, prin intermediul omologilor săi, listele tuturor pasagerilor care soseau la Tokio.

Nu văzuse numele lui Lou Zhao şi reciti lista de două ori, tot mai neliniştit. Nu era posibil! Surescitat, îl sună pe omologul său: trebuia să câştige timp.

— Trebuie să ştiu dacă un anumit pasager, doamna Lou Zhao, se află în primul avion Manila-Tokio, îi ceru el şefului de la Naicho.

Japonezul îi dădu răspunsul zece minute mai târziu.

— Există o persoană cu numele ăsta la bord. Avionul aterizează pe Tokio Narita la 11 şi 10 minute. Conform companiei, nu are întârziere.

Cu capul în mâini, Philip Burton reflectă asupra problemei. Dacă el ştia, probabil că şi Guoambu era la curent. Poate că trimisese la aeroport o echipă, ca s-o lichideze pe Lou Zhao.

Era ora 10 şi 30 de minute. Chiar dacă Malko ar fi plecat imediat, tot ar fi ajuns prea târziu.

Trebuia neapărat să câştige timp. Se gândi să transmită un apel pentru Lou Zhao prin intermediul difuzoarelor din aeroport, însă agenţii Guoambu l-ar fi auzit şi ei. Şi poate că Lou Zhao nici nu i-ar fi acordat atenţie. Nu exista decât o singură soluţie. Apelă din nou la prietenul său japonez, Kamakura

Seben.

— E absolut necesar ca poliţia de frontieră să reţină o persoană care soseşte de la Manila, îi explică el. Sub un pretext oarecare. E vorba de viaţa ei: posibil ca nişte agenţi chinezi trimişi de Guoambu s-o aştepte ca s-o asasineze.

Îi povesti totul şefului serviciilor de informaţii japoneze. Acesta acceptă imediat.

— O să-i anunţ. N-o să treacă de vamă şi de poliţie, aşa că va fi la adăpost. Te sun din nou şi-ţi dau numele persoanei care se va ocupa de ea pe aeroportul Narita.

*

Ceasul din mijlocul holului mare al aeroportului Narita, aflat deasupra unui „meeting point”, arăta 11 şi 30 de minute. Avionul de la Manila aterizase cu douăzeci de minute în urmă.

Cei cincisprezece agenţi Guoambu – practic, efectivul complet al postului – erau repartizaţi în hol şi supravegheau toate ieşirile. Aveau patru maşini şi ordinul să ucidă. Fiecare primise o fotografie a lui Lou Zhao.

Nu exista decât o ieşire din zona vămii.

Pasagerii zborului de la Manila începură să apară, cercetaţi cu privirea de agenţii Guoambu. Mai întâi, câţiva, izolaţi, apoi din ce în ce mai mulţi... în fine, fluxul se rări.

Apoi, nimic.

Cheng Dan bătea nervos din picioare.

Pe unde trecuse Lou Zhao?

În cele din urmă, se hotărî să caute un funcţionar

de la compania All Nippon Airways.

— Au ieşit toţi pasagerii zborului de la Manila? întrebă el.

— Da, sir.

— Niciun întârziat?

— Nu, sir, astăzi nu şi-a pierdut nimeni bagajele...

Era de neînţeles: omologul său din Manila îi garantase că Lou Zhao se afla în *acest* avion. Se trase deoparte şi sună la birou.

— Rămâneţi pe loc, ordonă şeful postului. O să încercăm să înţelegem ce se petrece. Eşti sigur că nu ai *ratat-o*?

— Sigur.

— Probabil că soseşte cu avionul care pleacă de acolo la 11 şi 10 minute, conchise superiorul lui Cheng Dan.

*

Malko înainta pe autostrada Tokio-Narita într-un Ford al ambasadei americane, alături de trei ofiţeri de caz. Era în legătură permanentă cu Philip Burton. Până la aeroport, care era la 70 de kilometri de centrul oraşului Tokio, făceai cam o oră.

Avionul aterizase de douăzeci de minute, dar Philip Burton îl asigurase pe Malko Linge că nu va fi nicio problemă. Ordinele erau simple: scoaterea din aeroport, dacă era posibil pe un drum ocolit, cu destinaţia ambasada americană.

*

Poliţistul japonez care o interoga pe Lou Zhao

puse pe birou cele două paşapoarte ale chinezoaicei. Imediat după ce aceasta se prezentase la Imigrări, ofiţerul căruia îi înmânase paşaportul îl examinase cu atenţie, apoi o rugase să-l urmeze într-un birou mic, pentru un control de rutină.

Înăuntru, un căpitan al armatei japoneze fusese foarte amabil, dar îi ceruse să-şi golească geanta pe birou, observând imediat cele două paşapoarte.

— De ce aveţi două paşapoarte? întrebă el. Cel emis pe numele dumneavoastră nu are ştampila de ieşire din China, ci doar viza japoneză. Celălalt, care nu e pe numele dumneavoastră, a fost folosit la ieşirea din China, dar nu are viza japoneză.

Lou Zhao încercă să-şi păstreze sângele rece. De-acum, nu mai putea să i se întâmple nimic rău.

— Am ieşit din China în mod clandestin, mărturisi ea, cu un paşaport fals. Sunt o disidentă.

— De unde ştiu eu că spuneţi adevărul? obiectă japonezul.

De data aceasta, Lou Zhao nu se mai fâstâci.

— Sunaţi la ambasada americană. Cereţi să vorbiţi cu şeful staţiei CIA, spuse ea. Nu-i ştiu numele, dar e acolo. Spuneţi-i că aţi reţinut o persoană cu numele de Lou Zhao. Căpitan al APE Lou Zhao.

— Nu v-am reţinut deloc, obiectă ofiţerul japonez, doar vă interogăm. Nu sunt abilitat să sun la ambasada americană, dar o să raportez superiorilor mei. Luaţi loc în camera de alături. Doriţi un ceai?

Lou Zhao acceptă. Japonezul lăsă uşa deschisă. Îl auzi vorbind mult timp la telefon în japoneză, o limbă pe care ea nu o înţelegea. După zece minute, ofiţerul apăru zâmbind.

— O persoană de la ambasadă a venit să vă caute,

Miss Zhao, o anunţă el. Staţi aici.

Fără alte comentarii, îi înapoie cele două paşapoarte şi se întoarse în biroul său.

Lou Zhao număra minutele: peste puţin timp, va fi în sfârşit în siguranţă, chiar dacă viaţa ei fusese serios dată peste cap.

*

Malko pătrunse în holul sosirilor încadrat de cei doi ofiţeri de caz atletici, dintre care unul vorbea japoneza. Acesta se prezentă unui poliţist care făcea de gardă şi-i spuse că voiau să vorbească cu căpitanul Fuguchi, din poliţia de frontieră. Poliţistul îl rugă politicos să aştepte. Zece minute mai târziu, reapăru însoţit de un al doilea poliţist şi spuse:

— Sunteţi autorizaţi să vorbiţi cu căpitanul Fuguchi, însă numai o singură persoană.

— OK, zise Malko, mă duc eu.

Imediat după ce intră în zona vămii, cei doi ofiţeri de caz începură să cerceteze holul. Nu le luă mult timp ca să remarce numărul neobişnuit de mare de chinezi care umblau de colo-colo. Cu toţii păreau donaţi după acelaşi exemplar: costume sobre, cravate de prost gust, priviri cercetătoare aţintite asupra lumii din jur. Guoambu o aştepta pe Lou Zhao, probabil ca s-o lichideze…

John Mason, şeful grupului, îl sună imediat pe Philip Burton şi-i descrise situaţia. Nu ştiau câţi agenţi chinezi se aflau la faţa locului şi ce anume erau capabili să facă.

Şeful staţiei CIA înregistra mesajul şi începu să reflecteze… Ar fi fost o prostie s-o dea în bară

tocmai acum. Ar fi vrut s-o interogheze pe Lou Zhao el însuşi, dar asta presupunea asumarea unui risc: din momentul în care punea piciorul în afara zonei vamale, era în pericol de moarte.

Îl chemă pe unul dintre ofiţerii săi şi-i ceru să ducă de urgenţă la aeroport o vestă antiglonţ pentru chinezoaică. Apoi îl sună pe Malko.

*

În timp ce-i strângea mâna căpitanului Fuguchi, lui Malko îi sună telefonul mobil. Era şeful staţiei CIA.

— Malko, zise acesta, agenţii Guoambu sunt peste tot în aeroport. Lou Zhao e în mare pericol. Trimit o vestă antiglonţ pentru ea. Până atunci, să nu se mişte din locul în care se află.

— Foarte bine, aprobă Malko, o să-l avertizez pe căpitanul Fuguchi.

— Încă ceva, continuă americanul coborând vocea. Interogheaz-o *acum.* În acest caz, nu mai avem de ce ne teme.

Căpitanul japonez aştepta în tăcere. Malko se întoarse spre el.

— Puteţi scoate această persoană printr-o ieşire interzisă publicului? întrebă el.

Căpitanul râse forţat, semn de stinghereală.

— Mă tem că nu e posibil, mărturisi el. Am primit ordine de la superiorii mei: Japonia nu poate fi complice într-o operaţiune contra unei ţări prietene. Reţinând această persoană, am mers deja prea departe...

Malko se îndoia: japonezii erau foarte sensibili atunci când venea vorba de independenţa lor şi

mureau de frică în faţa Chinei şi a Coreei de Nord.

— Bine, reţinu Malko. Unde se află Miss Lou Zhao?

— În biroul alăturat. Vreţi să vă duc la ea?

— Bineînţeles.

Ofiţerul se dădu la o parte ca să-l lase să treacă. Lou Zhao stătea pe o banchetă şi era trasă la faţă. Tresări atunci când îl văzu pe Malko intrând şi puse o întrebare în chineză.

Malko îi răspunse în engleză:

— Căpitan Lou Zhao?

— Da. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Lucrez pentru CIA, îi explică Malko. Trebuia să vă preiau acum câteva zile de ia staţia de metrou Shibuya. Din ordinul şefului staţiei din Tokio. Din păcate, n-aţi venit. Philip Burton, şeful staţiei din Tokio, mi-a cerut să vă interoghez rapid, pentru că nu ştim mare lucru despre dispariţia dumneavoastră. Ce s-a întâmplat de când aţi renunţat să mai luaţi avionul spre Tokio? Ce rol joacă în povestea asta prietena dumneavoastră, Maiko Nabu?

Lou Zhao îl fixa cu neîncredere.

— Puteţi dovedi că faceţi parte din CIA?

Malko se aşteptase la întrebare.

— Nu cunosc întreaga istorie, dar ştiu că aţi luat legătura la Shanghai cu unul dintre agenţii noştri clandestini, care ţine un magazin de antichităţi şi care a organizat ieşirea dumneavoastră din China. Îl cunoaşteţi sub numele de „Max”. Nimeni nu ştie aceste lucruri, iar eu nici măcar nu-i cunosc adevăratul nume.

Lou Zhao îşi dădu seama dintr-odată că nici ea nu ştia numele salvatorului său, ci doar pseudonimul.

Liniştită, se destinse.

— Vă cred, spuse ea. Nici eu nu ştiu tot. Mi-am dat seama că Guoambu mă caută în momentul în care voiam să mă urc în avionul de Tokio, aşa că am fugit.

— Ştiţi de ce vă căutau?

Femeia făcu o grimasă.

— Mai întâi, am crezut că mi-au descoperit legăturile cu americanii. În ţara mea, spionajul este o crimă care se pedepseşte cu moartea... Atunci, am plecat spre Shanghai, unde credeam că o să găsesc ajutor. Asta s-a întâmplat, plus câteva alte complicaţii.

Fascinat, Malko se uita la această femeie plăpândă, gândindu-se la tot ce făcuse CIA pentru ea. Nu toţi agenţii racolaţi aveau parte de un asemenea tratament. Ascultă apoi povestea şederii ei la Shanghai. Lou Zhao nu-i vorbi despre moartea vărului ei.

După ce termină, Malko îi puse, în fine, întrebarea:

— De ce vă urmăreşte Guoambu cu atâta înverşunare? Au angajat forţe extraordinare împotriva dumneavoastră.

Omise însă să precizeze că dorise s-o interogheze pe loc pentru că se temea pentru viaţa ei...

Lou Zhao îl privi lung şi îşi aprinse o ţigară chinezească. Ultima din pachet.

— Cred că acum ştiu de ce, mărturisi ea.

Capitolul XVI

— Cam de un an, aveam un amant, începu Lou Zhao. Generalul Li Xiao Peng. Îl întâlnisem la un

colocviu despre evoluţia armatei chineze. Deşi era căsătorit şi avea câţiva copii, s-a îndrăgostit nebuneşte de mine. Pentru că nu exista nimeni în viaţa mea, i-am acceptat avansurile. Bineînţeles, el era cel care venea la mine, evitând hotelurile din cauza notorietăţii sale.

— V-a furnizat anumite informaţii?

— Nu, dar într-o seară, în ajunul plecării mele la Tokio, Li a venit să cineze la mine acasă şi a băut foarte mult. Atunci mi-a vorbit despre un proiect militar secret: operaţiunea *Dragonul Roşu.* Invadarea insulei Taiwan.

— Era ceva serios?

— Aşa am avut impresia. Mi-a spus că mulţi chinezi se simt umiliţi de faptul că ţara nu este reunificată.

Malko o asculta sceptic. Obiectă:

— Totuşi, preşedintele Hu Jintao nu pare preocupat de Taiwan. A pornit mai curând într-o cursă economică nebunească pentru a-i îmbogăţi pe chinezi. Iar aceştia par mai interesaţi să facă avere decât să înceapă un război...

— E adevărat, recunoscu Lou Zhao. Cu toate acestea, prietenul meu, Li Xiao Peng, este un „prinţ roşu”, adică fiul unuia dintre conducătorii Chinei. Cei care au construit-o. Oficial, oamenii aceştia nu mai deţin puterea, s-au împrăştiat prin toată ţara, dar au păstrat legătura. Mai mult, copiii lor, cum e şi prietenul mei Li, ocupă toate posturile importante din armată.

— Când ar trebui să aibă loc această invazie?

— Mi-a spus că la toamnă.

Malko era perplex. Sigur că dezvăluirile femeii

păreau nebuneşti, numai că exista ceva care-i confirma spusele: eforturile extraordinare făcute de Guoambu pentru a împiedica ieşirea ei din China. Dacă era vorba de o simplă închipuire de beţiv, de ce-şi făceau atâtea probleme?

Încă se mai gândea la toate acestea când un poliţist japonez bătu în uşa biroului, cu o vestă antiglonţ din kevlar în mână. Căpitanul Fuguchi venea în urma lui.

— Prietenii dumneavoastră mi-au adus asta pentru doamna Lou Zhao, spuse el.

Chinezoiaca privi vesta şi se îngrozi.

— De ce trebuie s-o port?

— Sunt agenţi Guoambu în aeroport, îi explică Malko. Vă aşteaptă cu gândul să vă ucidă sau să vă răpească. Ca să vă împiedice să vorbiţi. Acum, după ce ne-aţi povestit totul nouă, au mai puţine motive s-o facă: e prea târziu. Dar pot încerca să ne doboare pe amândoi. Din pură răzbunare.

Ca un automat, Lou Zhao îşi puse pe sub haină vesta antiglonţ, apoi ieşiră cu toţii din birou. Pe culoar, Malko îşi scoase pistolul Glock din toc şi introduse un cartuş pe ţeavă.

Parcurseră ultimii metri într-o tăcere de moarte, tulburată doar de anunţurile care se auzeau în difuzoarele aeroportului. În sfârşit, se deschiseră uşile culisante care dădeau în sala sosirilor.

Malko fotografie holul cu colţul ochiului, dar era prea multă lume pentru a-i putea identifica pe agenţii Guoambu. Nici nu străbătură doi metri, că fură înconjuraţi de mai mulţi bărbaţi. Toţi aveau siluete atletice şi căşti în urechi. Agenţi trimişi de ambasadă. Unul dintre ei se apropie de Malko.

— Sir, o să vă escortăm până la maşină. Sunt „bandiţi” peste tot.

Formară în jurul cuplului un adevărat zid uman şi parcurseră împreună cei câţiva metri care-i despărţeau de uşa dinspre trotuar. Agenţii CIA îi urcară într-o limuzină neagră.

Maşina demară în viteză şi, după câteva minute, ajunseră pe autostrada spre Tokio.

— Unde mergem? întrebă Lou Zhao.

Îi răspunse şoferul.

— La ambasada americană, Miss.

*

Cheng Dan, responsabilul Guoambu la Tokio, depărtă telefonul de ureche pentru a nu auzi insultele şefului său din Beijing.

— Eşti o raţă stricată! Un câine! O găoază de mierlă! urla bărbatul tocmai din Beijing. Acum, căţeaua asta imperialistă a vorbit cu prietenii ei. Nu mai e nimic de făcut.

— Îi urmărim, protestă Cheng Dan.

Bărbatul din Beijing se sufocă de indignare.

— Şi ce dacă! N-o să ataci pe teritoriu japonez o maşină diplomatică blindată a ambasadei americane! Sunt sigur că asta vor. Întoarceţi-vă la centru şi sună-mă mai târziu. De-acum, nu mai are rost să ne grăbim.

În ciuda celor întâmplate, Cheng Dan continuă să urmărească limuzina în care se aflau Lou Zhao şi Malko până în faţa hotelului Okura.

Înnebunit de furie, văzu cum maşina dispare în curtea ambasadei americane.

*

Lou Zhao părea complet pierdută, aşa cum stătea ghemuită pe canapeaua din biroul lui Philip Burton. Acesta era extrem de atent cu ea. Însă femeia nici măcar nu se atinsese de ceai.

— Aţi parcurs un drum formidabil! îi spuse şeful staţiei. Aţi manifestat un curaj extraordinar. Prietenul nostru, Malko, mi-a transmis informaţiile culese de dumneavoastră: sunt de primă importanţă. Meritaţi să mergeţi în Statele Unite.

Lou Zhao deschise gura pentru prima dată.

— Ce o să se aleagă de mine?

— Bineînţeles că o să beneficiaţi de azil politic, o asigură americanul. Doar dacă nu preferaţi să rămâneţi la Tokio. Totuşi, nu vă sfătuiesc: Guoambu este foarte puternic şi ar putea să se răzbune.

— Nu cunosc pe nimeni la Tokio, în afară de prietena mea Maiko, şi de amicul ei, Theo Stevens, omul care m-a recrutat. Cu cei de la Rolls Royce nu am decât relaţii de afaceri. De altfel, aş vrea s-o văd pe Maiko.

— Şi-a făcut multe griji pentru dumneavoastră, o asigură americanul, şi a cooperat din plin cu noi. Însă, înainte de orice, aş vrea să fiţi chestionată de doi dintre ofiţerii mei de caz. Apoi, vă puteţi odihni. V-am pregătit o cameră la ambasadă.

— Nu vreau să rămân în ambasadă, obiectă Lou Zhao. Aş prefera să mă duc la hotel sau la prietena mea.

Philip Burton rămase impasibil, dar se împotrivi.

— Va fi dificil să vă protejăm dacă locuiţi la

prietena dumneavoastră. În cel mai rău caz, aţi putea sta câteva zile la hotelul Hyatt, unde e cazat Malko Linge. Acolo, vă putem asigura protecţia şi nu sunteţi singură.

— De acord, dar mai întâi aş vrea să-i telefonez lui Maiko.

— Vă rog.

Lou Zhao formă un număr, dar nu răspunse nimeni. Încercă un al doilea număr.

— Curios, spuse ea, nu răspunde nici la magazin, nici la telefonul mobil. Tocmai se pregătea să închidă, dar auzi vocea unui bărbat care puse o întrebare în japoneză.

— Nu înţeleg ce spune, zise ea şi îi întinse telefonul lui Philip Burton.

Acesta răspunse la rândul lui în japoneză. Conversaţia fu scurtă, după care îi înapoie telefonul lui Lou Zhao, privindu-l consternat pe Malko.

— Era un ofiţer din poliţia japoneză, spuse el. Se află în magazinul lui Maiko Nabu. El a răspuns.

— De ce?

Americanul lăsă capul în jos.

— S-a întâmplat ceva groaznic. O clientă a intrat în magazin şi a înjunghiat-o pe Maiko Nabu. A reuşit să fugă şi nimeni nu ştie cum arăta.

Malko îşi spuse că Guoambu nu întârziase să se răzbune.

— A murit? întrebă Lou Zhao cu voce albă.

— Mai trăia atunci când a ajuns ambulanţa. O să mă interesez în timp ce ofiţerii mei vă chestionează.

Se întoarse spre Malko şi adăugă:

— Trebuie să reţii un apartament cu două camere şi salon pentru tine şi Miss Zhao. O să trimit nişte

oameni la Hyatt.

Malko înţelese că voia s-o interogheze pe Lou Zhao în linişte.

— Foarte bine, ţine-mă la curent în legătură cu starea lui Maiko, îi ceru el.

— Îţi dau o maşină ca să te întorci la Hyatt, zise şeful staţiei. Fii precaut. Chinezii s-au dezlănţuit.

*

Cheng Dan era cufundat în citirea lungului mesaj trimis de la Beijing şi de-abia decriptat. În primul rând, un potop de reproşuri şi de ameninţări deghizate: în China, dacă nu-ţi făceai bine treaba, erai pedepsit.

A doua parte a mesajului era mai concretă. Nici nu se punea problema ca această căţea imperialistă de Lou Zhao să umilească puternicul serviciu Guoambu. Acesta trebuia să organizeze o ripostă, dar încă nu găsise mijlocul potrivit: Lou Zhao plecase ilegal din China, dar în Japonia o astfel de acţiune nu era considerată un delict. Avea dreptul să ceară azil politic în ţara aleasă de ea.

Şeful Guoambu din Tokio se uita gânditor la mesaj, apoi îl reciti de două ori. În ciuda funcţiei sale de conducere, nu era la adăpost de o pedeapsă severă.

Trebuia să acţioneze.

*

Malko tocmai închisese telefonul după ce vorbise la Tokyo General Hospital, unde fusese transportată

Maiko Nabu, atunci când uşa se deschise şi în cadrul ei se iviră un ofiţer de caz american şi Lou Zhao. Femeia era foarte palidă şi ţâra după ea valiza pe rotile.

— Aveţi vreo noutate? întrebă ea.

Malko o aşeză într-unul dintre fotoliile adânci din salon şi îi oferi un suc de fructe pe care Lou Zhao îl bău cu lăcomie.

— Da, răspunse el, Maiko a suferit mai multe intervenţii chirurgicale. Pronosticul vital este promiţător, dar şansele de supravieţuire sunt de 50. Are un plămân perforat şi a pierdut mult sânge.

— Aş putea s-o văd?

— Nu acum. E la reanimare.

Chinezoaica lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Groaznic! Şi nu făcuse nimic.

— Ştiu, recunoscu Malko.

Nu-i putea explica lanţul evenimentelor care duseseră la tentativa de asasinare a japonezei de către Guoambu. Totul se întâmplase din cauza legăturii ei cu Theo Stevens, despre care Lou Zhao nu ştia nimic. Parţial, trebuia s-o mintă. Starea prietenei ei era critică, iar medicii spuneau că avea o şansă din zece de supravieţuire.

— Sunt obosită, suspină chinezoaica. Cred că mă duc să mă culc.

Dispăru în camera ei, iar Malko deschise uşa care dădea spre culoar. Doi ofiţeri de caz stăteau de pază chiar în faţa liftului. Unul dintre ei se apropie.

— Fiţi liniştit, sir. Alţi colegi de-ai noştri se află în lobby şi în faţa hotelului.

Asta nu-i salva viaţa lui Maiko Nabu.

Tocmai când se pregătea să-şi toarne o vodcă,

sună telefonul mobil: Philip Burton.

— Vin la tine, îl anunţă americanul.

*

— Statul-major din D.R.[26] e în derută, anunţă şeful staţiei CIA. Consideră că informaţia comunicată de Lou Zhao este de primă importanţă, meritând chiar apelativul de „cosmică”. Invadarea Taiwan-ului este un coşmar vechi al administraţiei. Între timp, din cauza politicii lui Hu Jintao, ideea s-a cam învechit, dar această informaţie a readus-o pe tapet.

— Nu e cam pripită o asemenea concluzie?

— Ei spun că nu. Li Xiao Peng este fiul prim-ministrului Li Peng, care a visat întotdeauna să reunifice China. Acum e foarte bătrân, însă nutreşte probabil acelaşi vis. În ce-l priveşte pe Li Xiao Peng, acesta e considerat de analiştii noştri un „şoim”, aşa că totul se leagă. Pot să-ţi spun că CIA e în fierbere. Preşedintele, care se află în acest moment în Brazilia pentru o vizită de patru zile, a fost anunţat şi ia lucrurile foarte în serios. Vrea ca Agenţia să soluţioneze cazul. D.R. Doreşte ca tu şi Lou Zhao să depuneţi mărturie, şi asta cât mai repede posibil.

— De ce eu?

— Ai fost implicat de la început şi ai fost primul care a primit informaţia. Vor să te „stoarcă” şi să verifice dacă totul se leagă. Este vorba de o afacere extrem de gravă: un potenţial război între China şi ţara noastră. Ştii doar că nu putem abandona Taiwan-ul. Unde e Lou Zhao?

— Doarme în camera de alături. Deocamdată,

26 Direcţia de Informaţii.

trebuie s-o lăsăm să-şi revină.

— OK, fa şi tu la fel. Nu te doare rana?

— Câteodată, dar e suportabil.

— OK. Ai grijă! Vă supraveghem.

*

Responsabilul Guaombu din Shanghai studia cu grijă o notă a poliţiei locale. Nişte vecini semnalaseră un miros pestilenţial care venea dintr-o locuinţă situată într-un Hutong. Poliţiştii spărseseră uşa şi descoperiseră cadavrul unui bărbat ucis cu un obiect contondent. Ridicaseră amprentele şi puseseră o mulţime de întrebări: bărbatul trăia singur şi era foarte sărac. Cine dorise oare să-l omoare?

Întrebaţi, vecinii îşi amintiseră de prezenţa unei femei care locuise la el câteva zile. Semnalmentele păreau s-o indice pe Lou Zhao. Aşa se explica faptul că stătuse la Shanghai mai multe zile şi nimeni n-o reperase.

Nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să trimită documentul la Beijing. Chiar dacă nu mai avea nicio importanţă: Lou Zhao părăsise China.

*

Malko dormise unsprezece ore, fiind trezit pe la patru de un „mic” cutremur de pământ: totul se mişca. Sunase la recepţie, iar japoneza de serviciu îi spusese calm că avusese loc o mişcare seismică de 5,2 grade pe scara Richter. Nimic grav. Japonezii erau obişnuiţi cu seismele, erau câteva mii pe an. În

1991, la Kobe, existaseră totuşi şi victime, mai precis 70.000...

După ce luă micul dejun şi telefonă la castelul din Liezen, unde Alexandra, bine dispusă, afirmă că totul era bine, fără să-l întrebe de întoarcerea sa, lucru care nu era un semn bun, se duse în salon. Nimeni.

Sună în camera vecină: niciun răspuns. Îngrijorat, se hotărî să deschidă uşa. În penumbră, o zări pe Lou Zhao, care încă dormea întinsă pe o parte, cu frumoasele ei fese dezgolite. Închise uşa la loc.

Deocamdată, nu avea nimic de făcut până la plecarea spre Washington împreună cu Lou Zhao. Sună la spital: starea lui Maiko Nabu nu se schimbase. Adică, era tot critică.

De-abia după două ore îşi făcu apariţia şi Lou Zhao. Era îmbrăcată destul de sexy şi îşi pusese ciorapi negri. Malko nu se putu abţine să nu-şi arunce privirea asupra feselor arcuite pe care le întrezărise mai devreme. La urma urmei, atunci când nu era epuizată, Lou Zhao avea mult farmec.

— Aveţi vreo veste de la Maiko? întrebă ea.

— Da, starea ei e aceeaşi.

— Vreau să mă duc s-o văd.

— Nu e conştientă.

— Nu-i nimic, vreau s-o văd, se încăpăţână ea. Din cauza mea a fost atacată.

— Asta presupune o anumită organizare, obiectă Malko. Amândoi constituim nişte ţinte pentru Guoambu. O să-l întreb pe Philip Burton.

Se grăbi s-o facă.

A spune că şeful staţiei era entuziasmat de idee ar fi fost o minciună.

— Încearcă s-o faci să se răzgândească, îl sfătui el pe Malko. V-am reţinut locuri la primul zbor Tokio-New York, cu legătură spre Washington. Aş vrea ca până mâine după-amiază să nu vă mişcaţi de acolo.

— Eu n-am niciun chef să mă mişc, obiectă Malko. O să încerc s-o conving şi pe Lou Zhao.

*

Cheng Dan stătea ca pe ghimpi. Ştia bine că, dacă nu se întâmpla ceva spectaculos, soarta lui era pecetluită. În cel mai bun caz, conducerea Guoambu îl va chema de la Tokio pentru a-l trimite într-un post obscur din fundul Mongoliei interioare. În cel mai rău caz, va sfârşi într-unul dintre nenumăratele lagăre Laogai.

Cineva bătu la uşă. Unul dintre adjuncţii săi, Li Siou.

— Am fost la hotelul Hyatt, îl anunţă acesta. Imperialiştii mişună prin hol. Potrivit informaţiilor mele, cei pe care-i căutăm se află la etajul 24, într-un apartament păzit cu stricteţe. Ar fi o nebunie să-i atacăm. Cred că nu mai rămân multă vreme în Tokio.

Cheng Dan bătu cu pumnul în masă.

— Dacă pleacă, ne facem de râs!

Îşi concedie adjunctul şi începu să se gândească la o soluţie.

Îi veni ideea după ce înghiţi un bol de peşte cu orez. Îl chemă imediat pe Li Siou.

— Vreau să ştiu la ce spital şi în ce salon se află căţeaua asta de Maiko Nabu, ordonă el. Cât mai repede posibil.

Adjunctul dispăru. Cheng Dan se simţea ceva mai uşurat: dacă avea noroc, scăpa de Laogai.

*

— Vreau s-o văd! repetă Lou Zhao pentru a douăzecea oară. Până atunci, nu plec din Tokio. Am o datorie sfântă.

Philip Burton îşi frecă fruntea gânditor. Chinezoaica era dură ca oţelul şi nu credea deloc că va fi în stare s-o urce, împotriva voinţei ei, într-un avion cu destinaţia Statele Unite.

— Bine, cedă el, o să mă gândesc.

Nu îndrăzni să mărturisească faptul că, în sinea sa, se ruga ca Maiko Nabu să nu supravieţuiască: asta ar fi rezolvat problema. De-abia plecase de cinci minute, atunci când sună telefonul din salon. Malko răspunse şi auzi o voce care vorbea în japoneză.

— Vorbiţi în engleză, ceru el. Cine sunteţi?

— Doctorul Fugi, de la Tokyo General Hospital. Eu mă ocup de Miss Maiko Nabu.

— Ce s-a întâmplat?

Medicul coborî vocea.

— Şansele de supravieţuire sunt minime. Nu reuşim să-i menţinem un puls normal. Mă tem că…

Lou Zhao se apropiase de el şovăind.

— Ce se-ntâmplă?

Malko nu îndrăzni s-o mintă.

— Maiko e rău.

— Vreau s-o văd! ţipă chinezoaica. Mă duc singură.

Trebui s-o reţină ca să nu plece imediat din

apartament.

— OK, zise Malko, îl sun pe Philip Burton.

De data această, americanul, aflat încă în maşină, nu mai ezită.

— Nu mai discutăm. Vă trimit două maşini şi oameni. Încercaţi să nu staţi mult acolo.

*

Instalat într-un salon de jocuri mecanice, chiar în faţa spitalului, Cheng Dan urmărea desfăşurarea în dispozitiv a oamenilor săi. Aceştia mişunau peste tot. De data aceasta, îşi dăduse toată silinţa! Unii se deghizaseră în medici, alţii în bolnavi. Unul se aşezase într-un scaun cu rotile. La operaţiune participau şi două femei. Asasine din Divizia 5.

În cinci minute, dispozitivul avea să fie pregătit. Mai trebuia să aştepte ca imperialiştii să cadă în capcana întinsă. Aşa va salva reputaţia serviciului Guoambu, dar şi propria piele.

Capitolul XVII

Prima maşină se opri în faţa spitalului. Din ea coborâră patru namile cu capetele rase. Puşcaşi marini rechiziţionaţi pentru această ocazie specială. Se înşirară în jurul intrării, pe trotuar, supraveghind împrejurimile. Toţi aveau sub pardesiu câte un pistol-mitralieră.

Sosi şi o limuzină. Coborî mai întâi un ofiţer de caz, urmat de Philip Burton şi, în fine, de Lou Zhao şi Malko.

Ofiţerul intră în hol şi-l cercetă înainte de ieşi din

nou afară.

Din a treia maşină ieşiră patru ofiţeri de caz înarmaţi până-n dinţi.

— *All clear!*[27] anunţă primul ofiţer de caz.

Încadrară micul grup format din Philip Burton, Lou Zhao şi Malko. Aceştia se îndreptară spre intrare şi se prezentară. După câteva minute, apăru un medic care vorbea engleza la perfecţie.

— Vă conduc în salonul lui Maiko-san, zise el. E la etajul şase. Din păcate, nu puteţi vorbi cu ea. I-am indus o stare de comă artificială.

— Starea ei s-a agravat? întrebă Malko.

Medicul japonez clătină din cap.

— Nu, nu chiar. E într-o stare foarte gravă, dar, deocamdată, staţionară.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

— Staţionară? Dar un doctor din spital m-a sunat şi mi-a spus că starea ei s-a agravat şi că poate muri chiar azi.

Medicul scutură din cap.

— E o glumă proastă. Sunt singurul doctor care o îngrijeşte şi nu eu v-am sunat.

Philip Burton şi Malko se uitară unul la altul.

— Ei sunt, făcu americanul.

Malko cercetă holul cu privirea. Mulţimea obişnuită din spital: bolnavi care-şi târau echipamentul medical cu un aer năuc, vizitatori…

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Philip Burton. Dacă Guaombu a vrut să ne atragă aici, înseamnă că ne-a întins o cursă.

Malko se apropie de Lou Zhao.

— Am căzut într-o capcană, o anunţă el. Cineva de

27 Liber!

la Guoambu mi-a telefonat. Starea prietenei dumneavoastră nu s-a agravat. Trebuie să plecăm, suntem în pericol.

Lou Zhao îi aruncă o privire glacială.

— Vreau s-o văd pe Maiko. Nu plec nicăieri.

Se adresă unui medic în japoneză, iar acesta arătă spre un lift. Plecară amândoi în direcţia respectivă. Malko îi opri.

— Unde vă duceţi?

— V-am spus unde.

Sosi un ascensor, aproape plin, de la primul nivel al subsolului. Lou Zhao se înghesui în el. Malko blocă uşa cu piciorul.

— Nu vă putem lăsa singuri, îi avertiză el. Spuneţi-le oamenilor să iasă din cabină şi să-i lase să intre pe cei din escorta noastră.

Stupefiat, medicul sfârşi prin a se supune. Docili, ocupanţii liftului coborâră, cedându-le locul celor patru agenţi.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă doctorul. Nu pot intra în salon decât două persoane deodată.

— Maiko-san e în pericol de moarte. Serviciile secrete chineze vor s-o asasineze, i-o tăie Philip Burton. Eu sunt şeful staţiei CIA din Tokio, însărcinat cu securitatea sa. Există poliţişti japonezi în spital?

Medicul îl privi uimit.

— Nu, sigur că nu.

— Sunaţi la cel mai apropiat comisariat şi cereţi-i să trimită câţiva pentru paza holului.

Liftul se zgâlţâi şi porni spre etajul şase. Malko îşi dori să fie mai bătrân cu o oră.

*

Îmbrăcat într-un halat alb, Cheng Dan asistase din hol la plecarea lui Lou Zhao spre etajul şase. Era surprins de amploarea desfăşurării forţelor americane. Oamenii săi, care se aflau în hol sub diverse deghizări, erau neutralizaţi de numărul mare ai acelor puşcaşi marini.

Îi mai rămânea un „al doilea” eşalon.

Ascuns în spatele unui stâlp, îşi sună adjunctul, pe Hi Sao.

— Sosesc, spuse el, e rândul tău.

Hi Sao dispunea de patru agenţi Guoambu. El se deghizase în infirmier, un altul într-un invalid aşezat într-un scaun cu rotile, o femeie era infirmieră, iar al patrulea se îmbrăcase în uniforma de brancardier.

Postat pe scara de incendiu, îşi alertă echipa. Salonul în care se afla Maiko se găsea la vreo treizeci de metri de lift. În faţa lui nu exista niciun fel de pază. De unde stătea, putea supraveghea culoarul. Văzu grupul care cobora din ascensor. Cei patru ofiţeri de caz îi încadrau pe Lou Zhao, Malko şi Philip Burton.

Scopul său era lichidarea trădătoarei şi a lui Malko Linge, agentul CIA. Trebuia deci să aştepte să intre în salon.

*

Micul grup înaintă într-o tăcere încordată. Uşa unui salon se deschise şi o femeie în halat alb ieşi afară. Imediat, mâinile celor patru americani se crispară pe arme. Uluită, femeia încremeni.

— O cunoaşteţi? îl întrebă Philip Burton pe medic.

— Da, este una dintre infirmierele noastre.

— Întrebaţi-o dacă a remarcat ceva suspect.

Doctorul puse întrebarea, ascultă răspunsul infirmierei şi se întoarse spre Malko.

— Nu, a văzut doar un paraplegic într-un scaun cu rotile, care se rătăcise. Căuta ortopedia. L-a condus până la lift.

Îşi reluară marşul, ajungând la uşa salonului în care se afla Maiko Nabu.

În momentul în care medicul deschise uşa, Malko, aruncând o privire în spate, zări un bărbat în halat alb care ieşea dintr-o altă cameră şi se îndrepta spre ei. Faţa turtită a acestuia amintea de înfăţişarea japonezilor din nord. Malko se întoarse spre medic.

— Întrebaţi-l ce caută aici.

Japonezul scoase o interjecţie scurtă. Bărbatul în halat alb se opri brusc, dar nu răspunse. Doctorul lătră şi mai strident, iar Malko îşi dădu seama: bărbatul nu înţelegea japoneza!

Acesta tocmai se pregătea să strecoare mâna sub halatul alb. Fără să ezite, Malko scoase Glock-ul din toc şi, ţinându-l cu ambele mâini, îl ţinti pe necunoscut.

Unul dintre ofiţerii de caz deschise geanta antiglonţ G.K. şi o aşeză în faţa lui Lou Zhao. Necunoscutul în halat alb scoase şi el un pistol-mitralieră scurt. Proiectilele trase de Malko îl aruncară în perete, iar bărbatul se prăbuşi, lăsând pe zid o lungă dâră roşie.

Automat, cei patru agenţi o împinseseră pe Lou Zhao în salonul lui Maiko Nabu. Stupefiat, medicul japonez se uita fix la cadavrul întins pe jos. Se deschiseră mai multe uşi şi câteva capete se iviră din interioarele saloanelor. Fără să lase arma din

mână, Malko îi strigă medicului:

— Spuneţi-le acestor oameni să intre în saloanele lor! Să nu se mişte de acolo. E pericol de moarte.

Doctorul începu să vocifereze şi, japonezii fiind disciplinaţi, cei câţiva gură-cască dispărură imediat. În afară de o infirmieră aplecată asupra bărbatului doborât de Malko.

— Vor chema poliţia! îi avertiză medicul.

— Acesta e primul lucru pe care trebuie să-l facă! îi întări Malko spusele.

Se auziră ţipete din salonul lui Maiko Nabu şi cei doi bărbaţi se precipitară înăuntru: infirmiera însărcinată cu supravegherea sistemului de supravieţuire a lui Maiko Nabu se lupta cu ofiţerii de caz care voiau s-o scoată afară. Nu vorbea decât japoneza şi nu înţelegea ce se petrece.

La ordinul lui Malko, medicul o linişti şi femeia ieşi din salon.

Lou Zhao o privea pe Maiko Nabu cu lacrimi în ochi. Japoneza era plină de tuburi şi respira regulat. Un sistem de aparate de măsură îi supraveghea pulsul, tensiunea arterială şi activitatea cerebrală. Un alt aparat o ajuta să respire. Lou Zhao îşi puse mâna pestea cea a japonezei şi scoase un ţipăt.

— E rece!

— Respiră normal, o asigură medicul, însă pulsul e foarte rar. Se află într-un fel de stare de hibernare. Deocamdată, trebuie s-o lăsăm în pace, n-o să-şi recapete curând cunoştinţa.

Lou Zhao se aplecă deasupra mâinii reci şi îşi apropie buzele de ea. Suspinele îi zgâlţâiau trupul.

Cu atenţia încordată la maximum, Philip Burton nu înceta să privească în direcţia uşii. Totuşi, doi ofiţeri

de caz păzeau culoarul.

— Să mergem, le ceru el nervos.

Trebuiră s-o tragă de braţ pe Lou Zhao, smulgând-o astfel din contemplarea prietenei sale.

În fine, grupul se îndreptă spre lift. În aşteptarea poliţiei japoneze, doi ofiţeri de caz rămaseră în salonul lui Malko Naibu pentru a o proteja. Mai aveau doar zece metri până la ascensor. Malko grăbi pasul şi chemă liftul.

În acest moment, din celălalt capăt al culoarului apăru un bărbat destul de în vârstă, aşezat într-un scaun cu rotile.

Se îndreptă spre grupul din faţa lui. Liftul se apropia. Brusc, Malko îşi aminti de spusele infirmierei japoneze: bărbatul din scaunul cu rotile „rătăcit” pe culoarele etajului şase.

Infirmul era doar la câţiva metri de ei. Malko se desprinse de grup şi, cu pistolul în mână, se duse în direcţia scaunului cu rotile.

Ocupantul acestuia reacţionă instantaneu. Dând la o parte pătura întinsă pe genunchi, scoase la iveală o puşcă scurtă de asalt, cu patul pliant. Sărind din scaun, trase o rafală şi se năpusti pe culoar, spre salonul lui Maiko Nabu!

Malko deschise imediat focul, însă bărbatul nu se opri. Totuşi, era sigur că-l nimerise… Unul dintre ofiţerii de caz începu să tragă şi el, urmat de Philip Burton. În cele din urmă, falsul infirm se prăbuşi cât era de lung, trăgând involuntar o rafală lungă pe culoar, gloanţele găurind varul de pe pereţi.

Malko se întoarse. Doi ofiţeri de caz zăceau pe jos. Unul dintre ei era evident mort, un glonţ îl nimerise în cap. Fără să mai aştepte, Philip Burton o împinse

pe Lou Zhao în lift, urmaţi rapid de Malko şi de unul dintre ofiţerii de caz care supravieţuiseră.

— My God! exclamă şeful staţiei. Într-adevăr, vor să ne omoare. Eu rămân aici, ca să vorbesc cu poliţia japoneză. Malko, du-te la hotel.

Lou Zhao tremura ca o frunză-n vânt. Malko se simţi obligat s-o liniştească.

*

Lui Cheng Dan îi venea greu să se întoarcă la birou. Doi morţi şi un eşec total... Fără să mai vorbim de reacţia guvernului japonez. Morţii, chiar dacă nu aveau niciun document asupra lor, vor fi identificaţi ca membri ai Guaombu.

Atacarea unui spital japonez aflat în plin centrul oraşului Tokio era un act extrem de grav şi atrăgea consecinţe negative. Ca un automat, ajunse la maşină şi-i spuse şoferului să se întoarcă la Agenţia China Nouă.

— Aţi văzut-o pe prietena dumneavoastră, iar asta era să vă coste viaţa, îi atrase el atenţia. Acum, trebuie să fiţi rezonabilă şi să plecaţi din Tokio cât mai repede posibil.

Fără să răspundă, femeia aprobă printr-un semn din cap: era şocată.

Când ajunseră la parter, cei câţiva puşcaşi marini din hol se poziţionaseră deja în faţa liftului. Un adevărat „arici” se îndrepta spre ieşire.

În momentul în care ieşeau, o haită de poliţişti japonezi, îmbrăcaţi în negru, cu cagule şi veste antiglonţ, se năpusti în hol.

Malko nu respiră decât atunci când se aflară în

Cadillacul blindat al ambasadorului.

— Trebuie să plecaţi mâine, îi spuse el lui Lou Zhao. Altfel, inima mea nu mai rezistă.

Pe la jumătatea drumului, scoase arma din toc, un Makarov automat de 9 mm, îşi fixă ţeava sub bărbie şi apăsă pe trăgaci.

Surprins, şoferul intră pe contrasens şi se ciocni de o maşină care venea din faţă. Se întoarse repede şi văzu sângele de pe plafon. Cu capul răsturnat pe spate, colonelul Cheng Dan nu mai respira.

*

După ce se întoarse de la spital, Lou Zhao se închise în camera ei. Malko şi Philip Burton pregăteau plecarea de a doua zi.

— Aştept biletele, spuse şeful staţiei CIA. Plecăm cu un zbor American Airlines, la 2 şi 25 de minute. Până atunci, nu vă mişcaţi de aici.

Malko n-avea niciun chef să se ducă nicăieri. Acest sejur la Tokio se terminase cu un coşmar, îşi turnă o vodcă şi încercă să-şi spele creierul uitându-se la televizor. Două ore mai târziu, cineva bătu la uşă. Ofiţerul care făcea de gardă îl anunţă:

— Sir, vă caută nişte poliţişti japonezi. Doi sunt în uniformă.

— Cere-le legitimaţiile.

De la Guoambu puteai să te aştepţi la orice. Până la urmă, deschise uşa şi se găsi în faţa a patru japonezi, doi în uniformă şi doi în civil. Unul dintre civili scoase o legitimaţie de poliţist şi spuse:

— Inspector de poliţie Kamishibai. O caut pe cetăţeana chineză Lou Zhao. E aici?

— Sigur că da, răspunse Malko. Doarme în camera vecină. De-abia a scăpat de o tentativă de asasinat din partea serviciilor secrete chineze. De ce?

Inspectorul japonez nu păru impresionat. Arătă spre unul dintre însoţitorii săi în civil.

— Domnul Yamamoto este un înalt funcţionar al Ministerului de Justiţie. Nu vorbeşte decât japoneza. Totodată, vreau să vă explic motivul prezenţei sale aici. Tocmai a primit din partea autorităţilor de la Beijing o cerere de extrădare pe numele lui Lou Zhao.

Malko fu cât pe-aci să izbucnească în râs.

— E clar, sunt în stare de orice ca să pună mâna pe ea! în Japonia, e o crimă să fugi din ţara ta?

Înaltul funcţionar japonez nu se clinti şi îi întinse lui Malko un document redactat în chineză.

— Nu e vorba de fugă din ţară, preciză inspectorul Kamishibai, ci de o crimă odioasă: Lou Zhao l-a omorât la Shanghai pe vărul ei, Chuen Ki. Cererea de extrădare este foarte precisă: s-au găsit amprentele digitale ale acestei persoane pe arma crimei, iar martorii au recunoscut-o. A locuit câteva zile la vărul ei.

— Mai concret, ce înseamnă asta? întrebă el.

— Avem un acord de extrădare cu China în cazul crimelor nonpolitice, îi explică inspectorul. Este şi cazul de faţă. Prin urmare, trebuie să dăm curs acestei cereri de extrădare. Bineînţeles că Lou Zhao poate ataca decizia prin intermediul unui avocat.

— Asta o să şi facă! îl asigură Malko. Trebuie să plece mâine cu avionul în Statele Unite, în calitate de refugiat politic.

Niciun muşchi de pe faţa turtită a japonezului nu

tresări.

— Sir, este absolut *imposibil* să părăsească teritoriul japonez, replică aspru inspectorul. De altfel, am venit aici ca s-o reţin şi s-o arestez.

Malko avu senzaţia unui duş cu apă rece. Se uită la documentul scris în chineză, de neînţeles pentru el.

Capitolul XVIII

Eu nu cred aşa ceva. E o cacealma! exclamă sigur de el Roger Farewell, şeful diviziei „Asia a statului-major al serviciului de informaţii din cadrul CIA. Hu Jintao nu se gândeşte decât la un singur lucru: să facă bani, iar China să ajungă prima putere economică din lume. Puţin îi pasă lui de Taiwan.

După ce-şi termină tirada, Roger Farewell tăcu. Leon Panetta, directorul general al Agenţiei, se întoarse spre şeful analiştilor privind Orientul Îndepărtat, un cadru universitar foarte respectat, ale cărui sfaturi erau adesea pline de bun-simţ.

— Mike, tu ce crezi?

Mike Collins, care, din cauza clipitului des din ochi, semăna cu o cârtiţă, nu răspunse imediat.

Această întâlnire neaşteptată şi secretă avea loc în sala de conferinţe de la etajul şapte din O.H.B.[28], chiar lângă biroul directorului general. Geamurile înalte dădeau spre complexul CIA situat pe malul Potomac-ului, la sud de Washington. Cele o sută de hectare erau împrejmuite cu garduri vechi şi ruginite.

Intimidat, analistul se uită de jur-împrejurul mesei.

28 Old Headquarters Building.

Era singurul „civil” din acea adunare compusă din directorul general Leon Panetta, Roger Farewell, generalul Richard Ashton, trimisul Pentagonului, şi Ted Boteler, şeful diviziei de operaţiuni.

Prudent, răspunse:

— Nu ştim mare lucru despre sistemul de decizie al Partidului Comunist Chinez. Există deopotrivă o opacitate totală, dar şi o anumită rigiditate, conducătorii chinezi fiind aleşi dinainte. De exemplu, se ştie cine va guverna oficial ţara până în 2022. Mai sunt şi o mulţime de curente subterane care pot schimba situaţia. Bineînţeles că partidul guvernează totul, iar armata îi este subordonată, dar există şi excepţii. Armata este favorita regimului, însă nu i se supune *întotdeauna.* Astăzi...

Leon Panetta îl întrerupse.

— Mike, zise el sec, am primit o cerere expresă din partea preşedintelui. Doreşte o evaluare a acestei informaţii, care să justifice o decizie *politică* ulterioară. Eu răspund de asta. Prin urmare, crezi că există probabilitatea ca armata chineză să încerce în viitorul apropiat invadarea Taiwan-ului – adică la toamnă – sau consideri că este o posibilitate total nerealistă? Am nevoie de un răspuns clar.

Mike Collins începu să transpire. Nu era obişnuit cu dezbaterile orale. Îşi plimbă de şapte ori limba prin gură, apoi zise răspicat:

— *It’s a distinct possibility.*[29]

— De ce? lătră Leon Panetta.

Analistul îşi luă inima-n dinţi şi se lansă în explicaţii.

— În China există oameni care nu vor să moară

29 Nu e imposibil.

înainte ca Taiwan-ul să revină în sânul Chinei comuniste. Printre aceştia se numără unii dintre foştii conducători: Li Peng sau un fost secretar al lui Mao, care e foarte bătrân. Sigur că sunt răspândiţi în cele patru colţuri ale Chinei şi că nu au nicio greutate politică, dar încă pot exercita multă influenţă chiar şi asupra celor treisprezece membri ai Biroului Politic al PCC.

— Credeam că armata ascultă orbeşte.

— Armata nu e omogenă, replică analistul. În fruntea ei se află numeroşi „prinţi roşii", adică descendenţii conducătorilor istorici. Ei au monopolizat funcţiile importante din armată şi pot influenţa cursul evenimentelor.

— În afara partidului? Nu e imposibil.

— Nu, asta ar însemna revoluţie. Însă pot face presiuni pentru ca partidul să-şi schimbe părerea. Or, acesta nu doreşte un conflict primejdios cu armata, care este a doua structură a regimului ca importanţă.

— Hu Jintao nu este destul de puternic pentru a contracara o asemenea cerere?

Analistul scutură din cap.

— Nu cred. Hu Jintao este un aparatcik care a ajuns preşedinte cu preţul ploconelilor şi al servilismului. Mă îndoiesc că se va lansa într-o luptă directă cu militarii. În trecut, aşa ceva s-a terminat adesea cu o baie de sânge. Nu uitaţi de virajele brutale ale Chinei. Cine ar fi crezut, în perioada Revoluţiei Culturale, care voia să distrugă „valorile burgheze", că într-o zi sloganul guvernamental va fi „îmbogăţiţi-vă... Chinezii nu gândesc ca noi, iar noi nu cunoaştem adevăratele raporturi de forţă dintre

diferitele componente ale puterii. Aşa că o invadare programată a Taiwan-ului nu poate fi exclusă total, chiar dacă este puţin probabilă.

Tăcu, scăldat în sudoare, ştiind că vorbele sale vor fi raportate preşedintelui SUA. Detesta ideea de a se afla în prima linie.

Leon Panetta se întoarse spre bărbatul aşezat în dreapta lui.

— Al, tu, care te afli la faţa locului de doi ani, eşti de acord cu această analiză?

Al Snyder, şeful staţiei CIA din Beijing, convocat de urgenţă, se aşteptase la această întrebare.

— Subscriu la propunerea lui Mike, spuse el. Sistemul de decizie chinez este complet opac. Nu există transfugi, ca în cazul Rusiei, care să ne permită să aruncăm o privire asupra realităţii din interior. În afară de problemele legate de terorism, un domeniu care prezintă pentru ei un interes deosebit, nu avem contacte veritabile cu omologii noştri din Guoambu. De asemenea, n-am reuşit niciodată să infiltrăm un agent în Primul Cerc. Sistemul este în întregime închis. Prin urmare, este posibil să existe o luptă secretă între partizanii lui Hu Jintao şi „şoimii” care posedă în mod real o putere politică oficială. Şi pe urmă, nu trebuie să neglijăm eventuala corupţie: armata, foarte bogată, este recompensată de regim şi implicată în numeroase activităţi lucrative. Asta îi poate schimba părerea unui aparatcik. Nu uitaţi că sistemul interzice oricui să aibă o părere personală. Partidul este cel care dă tonul, în toate domeniile, însă nu ştim care sunt criteriile. Se supraveghează unii pe alţii, temându-se să nu fie „catalogaţi” negativ.

Problema Taiwan-ului, foarte sensibilă, nu este rezolvată, ci e resimţită de China ca un ghimpe. Sentimentul naţionalist al chinezilor este foarte puternic, iar un aparatcik care nu ţine seamă de el îşi asumă riscuri mari.

Leon Panetta dădu din cap.

— Mulţumesc, Al.

Apoi scrise pe blocnotesul din faţa lui: „Mike 3/10. Al 3/10.”

Îi zâmbi generalului Richard Ashton, aşezat în celălalt capăt al mesei, un fin cunoscător al armatei chineze.

— Domnule general, pe plan militar, ce părere aveţi despre această afacere?

Ofiţerul aruncă o privire asupra notiţelor din faţa lui şi se lansă în explicaţii.

— Cunoaştem foarte bine forţele implicate, admise el. Taiwan-ul dispune de avioane capabile să atace China şi de o apărare antiaeriană puternică. Le-am livrat de curând aparate F.16, care le surclasează pe cele chinezeşti.

— Dar J.20 de fabricaţie chineză? întrebă Leon Panetta.

Generalul zâmbi uşor ironic.

— Deocamdată, J.20 nu există decât în faza de prototip. Experţii noştri cred că aparatul va deveni operaţional de-abia peste câţiva ani, având în vedere problemele de care ne-am lovit noi cu F.22.

— Am mai primit şi o notă care anunţa punerea în funcţiune a unui portavion chinez, continuă directorul general.

Un nou surâs al generalului Richard Ashton.

— Chinezii pretind că va fi operaţional în 2014, dar

noi ne îndoim. Mai întâi, un portavion nu se deplasează singur: îi trebuie distrugătoare, avioane de aprovizionare şi, mai ales, un sistem de transmisie foarte sofisticat, pe care chinezii încă nu-l au. Dar să revenim la Taiwan, care va dispune şi de ajutorul singurului portavion pe care-l avem în zonă, „George Washington”, de 80.000 de tone, cu baza la Yokosuma, în Japonia.

— Este un aspect important, sublinie Leon Panetta.

— Cu siguranţă, însă Taiwan-ul are şi slăbiciuni. În primul rând, nu dispune de submarine demne de acest nume, în afară de câteva modele americane vechi. Au cinci fregate franceze, care le-au fost vândute cu „coca goală”, adică au fost nevoiţi să monteze sisteme de armament, proiectile americane, tunuri daneze...

— Şi armata terestră?

— Asta e o mare necunoscută. Nimeni nu ştie câte parale face în realitate, chiar dacă e bine echipată.

Leon Panetta îşi lua febril notiţe. Ridică privirea.

— Bine. Şi în ce-i priveşte pe chinezi?

Generalul Richard Ashton zâmbi forţat.

— Ceea ce ştiu eu despre acest subiect ar putea susţine ipoteza unei invadări a Taiwan-ului. În ultimii cinci ani, chinezii au depus mari eforturi. Mai întâi, posedă rachete cu o forţă de lovire considerabilă: între 500 şi 900 de proiectile „Dong-Feng” – sunt de fapt nişte „Scuds” îmbunătăţite, cu o rază de acţiune de 500 de kilometri. Lăţimea Taiwan-ului nu este decât de 180 de kilometri. Aceste rachete sol-sol sunt destul de precise. De asemenea, şi-au creat mijloace de luptă amfibii redutabile, construind 100

de vapoare de debarcare, fiecare având 17.500 de tone şi având capacitatea de a transporta 2.000 de oameni. Mai trebuie adăugate aparatele „Zubr” ruseşti. Un astfel de vehicul cu pernă de aer transportă 3 tancuri, 500 de oameni şi 12 blindate uşoare. Totodată, chinezii îşi „amarinează” trupele prin manevre realizate împreună cu ruşii. Estimăm că au instalat în faţa Taiwan-ului 10 divizii de infanterie de câte 10.000 sau 15.000 de oameni, care ar putea constitui vârful de lance al unei debarcări. Mai au şi 50 de nave de debarcare LSD. Toate astea formează o redutabilă forţă de luptă în cazul unei debarcări.

— Şi aviaţia?

— Au un număr nedeterminat de noi avioane de vânătoare J.10, care sunt echivalente cu aparatele Mirage franceze. În plus, mai deţin şi numeroase Suhoi 27 şi 30 MK2.

Leon Panetta îşi nota totul cu o grabă nebunească. Imediat după ce termină de scris, generalul Ashton, cu o plăcere sadică, slobozi şi ultima săgeată.

— Însă chinezii sunt puternici în special pe mare. Au în dotare cinci submarine SNLE cu câte 10 rachete JL2, a căror rază de acţiune este de trei până la patru mii de kilometri. Dar nu sunt foarte utile în cazul unui atac asupra Taiwan-ului, ci mai mult ca mijloc de intimidare a Japoniei. Totuşi, chinezii sunt bine dotaţi cu submarine de atac. În primul rând, douăsprezece submarine clasice ruseşti, foarte silenţioase, plus opt sau nouă submarine Tang de fabricaţie chineză. Cu o strategie de folosire foarte inteligentă. Astfel, au dispus submarinele în *exteriorul* Taiwan-ului, cu

scopul de a împiedica sau a încetini intervenţia eventualelor ajutoare. De fapt, fiind imobilizate pe fundul mării, la 200 m adâncime, aceste submarine nu pot fi detectate de sonare şi au o mare capacitate de distrugere. Transportă torpile care ating 200 de noduri... De asemenea, vehicule ruseşti Moskvit, rachete cu schimbare de mediu[30] care pot lovi avioanele... Toate acestea îi dau serios de gândit unui comandant de portavion. Au mai cumpărat din Rusia şi 20 de distrugătoare foarte rapide, care pot să atace cu uşurinţă fregatele Taiwan-ului.

Descrierea puterii chinezilor îi lăsase pe toţi cu gura căscată.

— Asta-i tot? întrebă Leon Panetta.

— Da. Mai vreau să adaug doar că japonezii nu sunt încă dotaţi cu submarine. Le vor avea peste doi sau trei ani. Asta ar putea justifica o acţiune a Chinei *înainte* de scurgerea acestei perioade.

O tăcere grea se lăsă după expunerea generalului. Leon Panetta insistă:

— Deci, după părerea dumneavoastră, acţiunea militară împotriva Taiwan-ului este credibilă?

— Pe plan militar, cu siguranţă, fu de acord generalul Ashton.

*

Leon Panetta scrise în blocnotes: general Ashton 6/10. Apoi puse o ultimă întrebare:

— Aţi putea prevedea o asemenea debarcare prin

30 Torpile lansate sub apă, care îşi continuă traiectoria în aer, asemenea rachetelor Tomahawk.

intermediul ascultărilor tehnice şi al sateliţilor?

Generalul clătină din cap.

— Trupele chineze fiind *deja* comasate în faţa Taiwan-ului, mişcările pregătitoare nu pot fi detectate decât prin comunicaţii radio. În plus, faptul că teritoriul acestei ţări este foarte îngust permite iniţierea debarcării la începutul nopţii pentru a putea ajunge pe insulă în zori.

— Mulţumesc pentru precizări, zise Leon Panetta.

Generalul Ashton ridică privirea.

— Mai există un ultim element, nu neapărat militar: chinezii au anunţat că vor face manevre în zonă în toamna aceasta.

După acest duş rece, tăcu de-a binelea.

Leon Panetta îşi trase sufletul şi îl întrebă pe Ted Boteler, şeful diviziei de operaţiuni:

— Aţi scos din China sursa numită „Raising Sun”. Ce ne puteţi spune despre această operaţiune?

— A fost foarte dificilă. Guoambu şi-a folosit toate forţele pentru a o împiedica să părăsească teritoriul Chinei. Până la urmă, misiunea a fost dusă la bun sfârşit cu ajutorul unui NOC foarte bine poziţionat.

— Adică nu este o înscenare?

— Foarte puţin probabil. Am interceptat mesaje radio care nu lasă nicio urmă de îndoială în această privinţă. Iar agentul nostru a trebuit să-şi asume riscuri enorme pentru a duce la bun sfârşit operaţiunea.

Leon Panetta se întoarse spre directorul serviciului de informaţii.

— Ce părere aveţi despre această sursă, Lou Zhao? E de încredere?

— A fost recrutată acum doi ani de un NOC din

Japonia, Theo Stevens. Până acum, nu a strâns informaţii extraordinare, dar a fost întotdeauna serioasă şi exactă. Noi i-am acordat calificativul „AA+”.

— E posibil să fi obţinut o informaţie atât de preţioasă fără să facă parte din Primul Cerc chinezesc?

— Da, e posibil, prin intermediul amantului ei, generalul Li Xiao Peng.

Leon Panetta se uită pe notiţe şi oftă.

— Totuşi, n-avem nicio certitudine. Cred că o să trimit raportul de sinteză la Casa Albă după interogarea căpitanului Lou Zhao. Sper să avem o imagine clară, în timp real, asupra faptelor. Când ajunge la Washington?

— Din cauza decalajului de fus orar, poimâine, răspunse directorul serviciului de informaţii.

— Atunci, ne revedem după interogatoriu, conchise directorul general al Agenţiei.

Responsabilitatea sa faţă de Casa Albă era enormă. Invadarea Taiwan-ului era unul dintre coşmarurile recurente ale diferitelor administraţii americane.

Capitolul XIX

Întrevederea tensionată dintre Philip Burton, şeful staţiei CIA din Tokio, şi Kamakura Sadame, şeful Naicho, principalul serviciu de informaţii japonez, se prelungea.

Se întâmpla pentru prima dată să discute în contradictoriu despre un subiect grav. Privind în gol, înaltul funcţionar japonez semăna cu o statuie.

Americanul atacă din nou:

— Kamakura-san, trebuie neapărat să găsim un mijloc de a evita extrădarea lui Lou Zhao în China. Este o afacere de stat. Sunt asediat de mesajele trimise de Washington, care nu înţelege…

Kamakura Sadame aprobă din cap, înţelegător.

— Bineînţeles! Vă asigur că am făcut tot ce a fost posibil. Am obţinut o întâlnire cu şeful de cabinet din Ministerul de Justiţie pentru a-i expune cazul şi a încerca găsirea unei soluţii. Din păcate, este blocat de Ministerul Afacerilor Externe, care nu doreşte un *casus belli* cu China.

— Chiar aşa?

— Da, dosarul prezentat de chinezi este impecabil: există toate dovezile vinovăţiei lui Lou Zhao. Ne-au trimis şi un jurist foarte bine pregătit care să detalieze cazul. În plus, Lou Zhao şi-a mărturisit crima…

Americanul tresări.

— Cum?

— Da, fiind interogată de inspectorul Kanuka, a recunoscut că şi-a ucis vărul într-un moment de panică, atunci când acesta a vrut s-o violeze. Există declaraţii scrise şi semnate.

Copleşit, Philip Burton clătină din cap. Simţea că omologul lui nu-i spunea poveşti.

— Şi ce o să se întâmple? întrebă el.

— Procesul o să-şi urmeze cursul. Dacă Lou Zhao nu face apel, merge repede. În caz contrar, mai rămâne câteva luni în închisoare, dar afacerea e limpede: chinezii au dreptate. De altfel, juristul trimis de ei a precizat că are dreptul la un proces echitabil şi că, ţinând cont de circumstanţe, nu riscă

decât o pedeapsă uşoară.

Philip Burton simţi că se sufocă.

— Dar nu v-au spus şi că au făcut tot posibilul s-o împiedice să iasă din China pentru că o consideră spioană.

Japonezul schiţă un zâmbet.

— Ştiţi bine că acest tip de afacere nu iese niciodată la suprafaţă…

Americanul se ridică.

— Bine, o să transmit toate astea la Washington. S-ar putea ca ambasadorul nostru să încerce o intervenţie…

— Mă tem că n-o să se schimbe nimic, i-o tăie japonezul. Dar aveţi timp să vă întoarceţi. Procedura este destul de lungă. Cine ştie…

— I-am putea organiza evadarea, zise ironic americanul.

Nu era tipul de umor preferat de înaltul funcţionar japonez, care nu se clinti, ci doar adăugă:

— Am aflat că un prim-secretar de la ambasada Chinei a cerut să se întâlnească cu Lou Zhao.

Philip Burton tresări.

— Şi i se dă curs cererii sale?

— I-am transmis-o lui Lou Zhao-san. Ea hotărăşte. Poate că au vreo soluţie pentru un schimb.

Americanului i se păru că situaţia devine apocaliptică… Se ridică oftând şi îşi luă rămas bun.

Mai mare necaz de atât nici că se putea. Imprevizibil. Având în vedere rigiditatea japonezilor, nu întrezărea nicio soluţie. Nu-i mai rămânea decât să anuleze biletele de avion pentru Lou Zhao şi Malko.

*

— Asta ne slăbeşte considerabil poziţia! recunoscu Leon Panetta, directorul general al CIA. Faptul că această informatoare se întoarce în China ne împiedică s-o interogăm serios şi s-o trecem şi prin detectorul de minciuni. Casa Albă se va arăta foarte prudentă: ruşii şi chinezii ne-au obişnuit cu astfel de stratageme. Falşi transfugi, veşti imposibil de verificat...

— Vă gândiţi că a existat de la început o manipulare? întrebă Ted Boteler.

— De ce nu? Chinezii ştiu că suntem foarte sensibili atunci când vine vorba de Taiwan.

Ted Boteler clătină din cap.

— Potrivit rapoartelor primite de mine, nu există nicio manipulare. Cel puţin aşa reiese, conform celor declarate de femeie lui Malko Linge. Sper că aşa stau lucrurile, altfel „peştele nostru de apă adâncă", Jeffrey Fox, e în aer! Doar dacă chinezii nu sunt suficient de vicleni ca să-l lase în pace.

Leon Panetta se uită la ceas:

— Mă duc la Casa Albă. O să încerc să câştig timp, ca să nu facem vreo prostie. Numai asta ne mai lipsea.

Ted Boteler era copleşit.

— Cunosc întreaga poveste a lui Lou Zhao. Şi o cred.

Leon Panetta îi aruncă o privire descurajată.

— Preşedintele este cel care doreşte certitudini. Altfel, n-o să mişte niciun deget. Şi, dacă se întâmplă ceva, o să se spună că CIA nu-şi face treaba.

*

Stând în picioare în celula lui Lou Zhao din închisoarea Ryuchiso, rezervată arestaţilor preventiv, directorul stabilimentului aştepta răspunsul femeii.

Aceasta ridică privirea spre el.

— E aici?

— Da, la vorbitor. Vă aşteaptă, dar nu sunteţi obligată să vă duceţi.

Lou Zhao răsucea între degete cartea de vizită a diplomatului chinez care voia s-o vadă. Ezita. Oricum, nu risca nimic.

— Bine! conchise ea, mă duc. Am nevoie de câteva minute ca să mă pregătesc.

Directorul închisorii aşteptă pe culoar ca Lou Zhao să se machieze, să se pieptene şi să iasă din celulă. Slăbise mult, aproape că nu mai mânca nimic. Îl urmă ca un automat pe funcţionarul japonez.

Un bărbat destul de prost îmbrăcat, cu ochelari cu rame de baga şi trăsături severe aştepta la masa fixată de podea în mijlocul încăperii. Se ridică vioi, se înclină şi rosti câteva cuvinte de bun venit în chineză. Lou Zhao îi răspunse din vârful buzelor şi întrebă:

— Ce doriţi?

Bărbatul zâmbi uşor.

— Să risipesc o neînţelegere. Le-aţi declarat prietenilor noştri japonezi că aţi fost urmărită de Guoambu după ce v-aţi hotărât să luaţi avionul de Tokio şi să începeţi o lungă aventură pentru a ieşi clandestin din China.

— Da, de ce?

Bărbatul se aplecă spre ea.

— Pentru că nu e adevărat. Guoambu nu s-a interesat *niciodată* de dumneavoastră. Nu ştiu ce anume v-a făcut să credeţi asta.

Lou Zhao rămase mută, iar chinezul continuă.

— Dimpotrivă, declaraţiile pe care le-aţi dat poliţiei japoneze v-au plasat pe o listă de suspecţi, împreună cu familia dumneavoastră.

— Familia mea? tresări Lou Zhao.

Chinezul aprobă onctuos din cap.

— Da, părinţii dumneavoastră au fost arestaţi preventiv, în cazul în care ar fi fost vorba *într-adevăr* de o afacere de spionaj. Este evident că, dacă acceptaţi să veniţi să ne daţi explicaţii, cazul lor se va soluţiona. Nu au niciun amestec în crima din Shanghai.

Vorbea cu o voce calmă, cu ochii plecaţi, fără vreo emoţie aparentă. Lou Zhao îşi traducea în minte ce spunea el: Guoambu încerca un şantaj clasic. Era imposibil de ştiut ce anume va face în realitate... Pentru că femeia nu răspundea, secretarul ambasadei chineze oftă adânc şi se aplecă să-şi ridice de jos servieta.

— Bine, zise el, o să transmit răspunsul dumneavoastră negativ.

— Aşteptaţi! se repezi Lou Zhao. Puteţi să-mi garantaţi că, dacă accept să fiu extrădată rapid, părinţii mei vor fi eliberaţi?

— Bineînţeles! replică entuziast diplomatul chinez. Vă dau cuvântul meu de onoare. În felul acesta, vom putea clarifica întreaga poveste. Evident că sunteţi vinovată, dar ştiţi că în China violul este considerat

un delict... Pedepsit aspru. E posibil să fiţi achitată...

Lou Zhao îi aruncă o privire lungă: ştia că minte, dar nu voia s-o creadă. Adevărul era că părinţii ei se aflau în închisoare din cauza sa.

Diplomatul chinez îşi strecurase mâna în servietă. Scoase documentele redactate în chineză şi japoneză şi i le întinse lui Lou Zhao.

— Iată formularul de renunţare la apelul privind extrădarea. Se poate rezolva foarte rapid.

Ridicând stiloul în aer, Lou Zhao puse o ultimă întrebare:

— La întoarcere, vreau să-mi văd părinţii.

— Fără discuţie! fu de acord diplomatul chinez. O să dau instrucţiuni în acest sens.

Lou Zhao semnă fiecare pagină. Apoi chinezul îi strânse îndelung mâna şi îşi luă rămas-bun.

— Pregătiţi-vă să vă revedeţi ţara, spuse el, vă conduc eu însumi la avion.

*

— Lou Zhao pleacă mâine dimineaţă la Beijing cu un avion China Airlines, zise cu o voce lugubră Philip Burton.

Malko dădu din cap.

— Chinezii sunt într-adevăr foarte puternici! Ne-au tras-o, ca şi japonezii de altfel.

Americanul zâmbi cu amărăciune, scoţând din buzunar o carte de vizită.

— Uite cine a venit să negocieze cu ea! Wu Chiang, unul dintre cei mai importanţi oameni în serviciul Guoambu din Japonia!

— Japonezii ştiu?

— Sigur că da, dar închid ochii. Afacerea asta îi stânjeneşte.

Un înger trecu prin cameră, cu lacrimi mari pe obraji. Pentru a schimba subiectul, Malko preciză:

— I-am făcut o vizită lui Maiko Nabu. O să-şi revină. Chiar am putut schimba câteva cuvinte cu ea.

Şeful staţiei făcu un gest evaziv care însemna că soarta japonezei îi era total indiferentă, apoi continuă:

— Am trimis un mesaj la Langley. Cred că vor dori să te vadă.

— Nu ştiu mare lucru…

— Nu, dar te-ai întâlnit cu Lou Zhao, iar eu nu mă pot mişca din Tokio. Ted Boteler a cerut să vii: are mare încredere în tine.

— Afacerea asta o să fie uitată, oftă Malko.

Americanul scutură din cap.

— Nu fi aşa de sigur. E vorba de o afacere extrem de gravă, pe care administraţia o va întoarce pe toate părţile înainte de a lua o hotărâre, îi poţi ajuta.

— Să te audă Dumnezeu! Ce ai de gând să faci?

— O să-i cer staţiei din Beijing să găsească un avocat pentru Lou Zhao. Trebuie să ştim ce o să i se întâmple. Asta ne-ar putea lămuri.

*

Zborul 643 China Airlines ateriză la ora anunţată pe aeroportul din Beijing.

Un bărbat aştepta la ieşire: un chinez corpolent, avocatul Meng Chao Li, specializat în apărarea disidenţilor. Se apropie de un grup de poliţişti care

supravegheau ieşirea. Unul dintre ei îl cunoştea şi îi făcu un semn cu mâna.

Avocatul se apropie.

— Am venit să-mi întâmpin o clientă, căpitanul Lou Zhao. Ştii dacă se află în avionul ăsta?

Poliţistul negă din cap, devenind brusc reticent:

— Nu ştiu. Aşteptăm pe cineva, dar habar n-am despre cine e vorba.

După douăzeci de minute, Meng Chao Li văzu cum din mulţimea de pasageri se desprinse o femeie cu o valiză pe rotile, încadrată de patru bărbaţi, evident agenţi Guoambu.

Înaintă şi scoase legitimaţia de avocat.

— Femeia asta este clienta mea, îi anunţă el; vreau să vorbesc cu ea.

Poliţistul din frunte se opri, surprins. Nu avea instrucţiuni precise pentru un astfel de caz. Le făcu semn să se oprească colegilor săi, apoi se trase deoparte ca să telefoneze. Era imposibil să te apropii de Lou Zhao.

Se întoarse la avocat după câteva clipe.

— Această persoană nu are dreptul să comunice cu nimeni, îl anunţă el. Adresaţi-vă Ministerului de Justiţie pentru a obţine un permis de vizitare.

Grupul se pusese deja în mişcare. Avocatul alerga în spatele interlocutorului său.

— În ce clădire o duceţi?

— La închisoarea Qincheng, răspunse indiferent poliţistul.

Meng Chao încremeni pe loc. Această închisoare era rezervată condamnaţilor politici. *Singura* care nu depindea de Ministerul de Justiţie, ci de Guoambu.

Măştile căzuseră.

Capitolul XX

— Asta schimbă tot! declară Leon Panetta. Staţia din Beijing ne confirmă că Lou Zhao a fost încarcerată de Guoambu după sosirea la Beijing. La Qincheng, închisoarea administrată de Guoambu, în care nu are nimeni acces. Avocatul angajat de noi pentru ea a încercat s-o caute, dar la Ministerul de Justiţie i s-a spus că n-a fost închisă nicio persoană cu acest nume. Lou Zhao a fost dată uitării.

Uşurat, Ted Boteler conchise:

— Asta pare să demonstreze că nu a fost vorba de o manipulare sau de o minciună. Lou Zhao deţinea o informaţie de primă importanţă: posibila invadare a Taiwan-ului de către forţele armate chineze. Prin urmare, nu ne putem preface că această afacere nu a existat.

— O să cer o întrevedere cu consilierul preşedintelui, consilierul principal pe probleme de securitate, conchise Leon Panetta. Între timp, convocaţi-l pe Malko Linge. E singurul fir care ne-a mai rămas.

— O să ne străduim în continuare s-o găsim pe Lou Zhao, afirmă Ted Boteler.

Fără prea mari speranţe.

*

Maiko Nabu zâmbea forţat. Era întinsă pe patul de spital şi i se scoseseră toate tuburile, cu excepţia unei perfuzii. Mai avea de stat acolo o bună bucată de vreme. Pentru a-l primi pe Malko, se machiase,

iar privirea îi strălucea.

— Mi-e teamă că n-o s-o mai văd niciodată pe Lou! suspină ea. Nu ştiam că se ocupă de lucruri atât de periculoase. Dar mie trebuie să-mi fie frică de ceva?

— Sincer vorbind, îi răspunse Malko, nu cred. Chinezii au recuperat-o pe Lou Zhao, asta-i tot ce voiau. Tu eşti o cetăţeană japoneză şi ei ştiu bine că nu ai jucat niciun rol în povestea asta. Peste puţin timp, o să ieşi de aici şi o să-ţi poţi relua munca.

— Tu mai rămâi la Tokio?

— Nu, mărturisi Malko, plec în SUA, la Washington. Încă nu s-a terminat.

O umbră de tristeţe întunecă privirea lui Maiko Nabu.

— Păcat…

— Poate mă întorc, spuse Malko. O să te sun. Plec mâine dimineaţă.

Se aplecă şi o sărută.

*

Lou Zhao auzi ordinul lătrat al tânărului gardian şi se grăbi să se aşeze pe spate, cu faţa spre uşă. În închisoarea Qincheng din Beijing trebuia să dormi *întotdeauna* în acest fel. În ciuda tinereţii lor, gardienii păreau total dezumanizaţi. Erau nişte automate care aduceau mâncarea de trei ori pe zi, orez, cartofi fierţi cu bucăţele minuscule de carne, ceai şi apă… De-abia sosită, Lou Zhao fusese obligată să-şi schimbe hainele cu uniforma portocalie care avea un număr cusut pe piept.

Celula sa de trei metri lungime pe un metru lăţime nu conţinea decât un lighean, o oală de noapte şi un

pat acoperit cu o pătură. Pereţii erau atât de groşi, încât nu răzbătea înăuntru niciun zgomot din exterior.

Deşi se afla acolo de două zile, i se părea că se scursese o eternitate. La sosire, ceruse veşti despre părinţii ei, dar nu i se răspunsese nimic. Era ora opt şi se pregătea să se scoale atunci când uşa celulei se deschise şi apăra tânărul gardian. Acesta lătră:

— Deţinută 322, drepţi!

Lou Zhoa se supuse, iar gardianul adăugă:

— Ieşi şi urmează-mă.

Merseră de-a lungul unui culoar umed şi întunecat, apoi intrară într-un birou cu pereţii goi, luminat puternic. Doi bărbaţi stăteau înjurai unei mese aşezate în centra. Nu existau ferestre.

Gardianul dispăru, iar cel mai în vârstă dintre ei îi ordonă cu o voce stăpânită:

— Ia loc, căpitan Lou Zhao.

Femeia se aşează pe un taburet, în faţa lor. Păreau calmi, metodici, indiferenţi. Chiar prietenoşi. Lou Zhao încercă să profite de ocazie.

— La Tokio, omul care m-a convins să mă întorc în China de bunăvoie mi-a promis că o să mă pot întâlni cu părinţii mei, spuse ea. Unde sunt?

— Sub protecţia poporului, declară puţin cam solemn bărbatul mai în vârstă. O să-i vezi la momentul potrivit, însă înainte de asta trebuie să ne dai satisfacţie.

— În legătură cu ce?

— Trebuie să aflăm totul despre tine. Aşa că o să te interogăm de mai multe ori, ca să fim siguri că nu ne ascunzi adevărul. Pe urmă, o să primeşti permisiunea de a-ţi vedea părinţii.

— Dar nu au făcut nimic! protestă Lou Zhao.

— Trebuie să dăm curs procedurii, zise pe un ton sentenţios anchetatorul. Eu mă numesc Yang King. Eşti de acord să vorbeşti, să ne răspunzi la întrebări?

— Dacă asta vreţi, răspunse femeia, înţelegând că nu avea rost să se împotrivească.

Yang King deschise dosarul gros din faţa lui şi ridică privirea.

— Cariera militară pare perfectă. Ai fost de două ori campioană la tir, iar superiorii s-au declarat mulţumiţi de tine. Numai că ai demisionat ca să faci spionaj.

Lou Zhao tresări.

Capcana fusese întinsă pe un ton blând, dar ea ştia că, în China, acuzaţia de spionaj însemna pedeapsa cu moartea.

— Nu am tăcut niciodată spionaj, protestă ea. Datorită cunoştinţelor mele tehnice, Rolls Royce mi-a oferit un post de consultant foarte bine plătit.

Anchetatorul nu comentă.

— Cum te-au contactat?

— Au publicat un anunţ în *China Daily* şi în *Renmin Jibao.* Am răspuns şi am fost angajată.

— Bine. Acum, vorbeşte-mi despre amantul tău, generalul Li Xiao Peng.

Femeia se tulbură şi protestă.

— Asta e viaţa mea privată, n-am nimic de spus.

Brusc, anchetatorul bătu cu pumnul în masă şi ţipă:

— Eşti o mincinoasă! Ai avut o aventură cu el ca să-i storci informaţii secrete! Ştim asta.

— Nu-i adevărat! protestă Lou Zhao. S-a

îndrăgostit de mine. Eu n-am vrut, pentru că mi s-a părut prea bătrân. Numai că a fost foarte drăguţ.

Anchetatorul se retrase şi spuse răspicat:

— Vreau să-mi povesteşti *totul* despre această legătură, începând din ziua în care v-aţi cunoscut. Tot, absolut tot. După ce îţi verificăm declaraţiile, o să primeşti permisiunea să-ţi vezi părinţii. Nu înainte.

Lou Zhao înţelese că nu avea rost să argumenteze. Anchetatorul continuă:

— Ştii că asupra ta planează acuzaţii foarte grave. Ai spionat în favoarea imperialiştilor. Este un delict extrem de grav.

— N-am spionat niciodată! se apără femeia.

Anchetatorul închise sec dosarul şi spuse cu o voce suavă:

— Va trebui să mai explici şi cum ai reuşit să pleci din China. Dacă răspunsurile tale sunt satisfăcătoare, se va ţine cont de asta la stabilirea pedepsei.

Lou Zhao încercă să rămână impasibilă: i se cerea să-l denunţe pe cel care o scosese din ţară. Se rugă în tăcere ca americanii să-l fi scos şi pe el.

*

Şedinţa avea loc în biroul lui John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate al preşedintelui Obama, cel care-i urmase în funcţie lui Frank Capistrano după ce acesta slujise cinci preşedinţi. Un irlandez roşcat, masiv şi placid, a cărui judecată corectă era recunoscută de toată lumea. Problema era simplă: preşedintele urma să se întoarcă peste două zile dintr-o vizită întreprinsă

în America de Sud. Trebuia neapărat să i se prezinte un plan de acţiune în cazul afacerii Lou Zhao şi, mai ales, o analiză a soluţiilor posibile.

— Ce părere ai, Leon? întrebă John Mulligan.

Ceilalţi participanţi la reuniune tăcură: un reprezentant al Pentagonului, doi analişti şi şeful uneia dintre cele mai strălucite organizaţii „think tank" din Washington.

— *Well,* începu directorul general al agenţiei CIA, avem de ales între mai multe soluţii, toate proaste.

Nici că se putea mai bine...

— Adică? întrebă omul care ocupa funcţia de consilier principal pe probleme de securitate.

Leon Panetta se uită peste notiţe.

— Evident că soluţia cea mai simplă este să le punem întrebarea chinezilor...

Toată lumea zâmbi, iar John Mulligan dădu energic din mână.

— Exclus! Inutil să ne frământăm şi să fim în acelaşi timp şi ridicoli. Chinezii ar fi peste măsură de încântaţi.

— A doua soluţie, continuă curajos Leon Panetta, este să nu facem nimic. E mai curând un pariu. Dacă este vorba de o cacealma, economisim o grămadă de eforturi. Dacă nu...

Un înger îndoliat trecu.

John Mulligan întrebă suav:

— Te simţi capabil să-i propui aşa ceva preşedintelui?

— Nu, mărturisi umil Leon Panetta.

— Mai departe?

— Putem considera că e vorba de o ameninţare serioasă. Îi avertizăm pe amicii noştri taiwanezi şi ne

luăm şi noi anumite măsuri de precauţie. Evident că există riscul de a face valuri din punct de vedere politic, iar chinezii, dacă şi-au pus ceva în cap, vor abandona planul respectiv, pentru că nu mai pot conta pe elementul surpriză. În acelaşi timp, mai există şi soluţia prudenţei. N-ar fi prima alertă falsă. Am avut parte de câteva şi pe vremea Războiului Rece.

— E rezonabil! recunoscu irlandezul. Rezonabil, dar costisitor şi riscant din punct de vedere politic. Altceva?

— Agenţia dispune de un om foarte bine situat în China, cel care a organizat scoaterea din ţară a lui Lou Zhao. Îi putem cere să facă o anchetă. Doar că riscăm să-l demascăm, şi reprezintă o investiţie importantă.

— De altfel, contracară John Mulligan, din momentul în care Lou Zhao a încăput pe mâna agenţilor Guoambu, e sigur că va vorbi. Asta înseamnă că-l va demasca. Cred că cel mai bine ar fi să-l scoatem o vreme din China.

Ted Boteler deschise şi el gura:

— Am dat deja dispoziţie: acest om, al cărui nume nu vi-l voi spune, e în drum spre Thailanda. A părăsit China fără nicio problemă.

— Bine, aprobă John Mulligan. Nu prea avem NOCs de calitate. Însă toate aceasta nu ne oferă adevărata soluţie.

— Nu există decât una singură, reluă Leon Panetta: descoperirea adevărului în China.

— Te gândeşti la staţia din Beijing?

Leon Panetta zâmbi oarecum cu tristeţe.

— Nu, oamenii de acolo nu sunt în stare şi nici nu

au mijloacele necesare pentru a organiza o anchetă serioasă: noi avem în vedere miezul puterii, un univers complet închis. Am o altă idee. Este o încercare cu şanse minime de reuşită. Cel puţin însă, vom putea spune că am încercat totul.

— Explică-ne.

— Mă gândesc la Malko Linge.

Irlandezul ridică din sprâncene.

— Vorbeşte chineza?

— Nu, dar cunoaşte China, a lucrat acolo de câteva ori. Evident că serviciul Guoambu îl ştie *şi* pe el, dar sunt de părere că în condiţiile actuale trebuie să dăm dovadă de îndrăzneală. Chinezii au aflat că suntem la curent cu acest proiect, real sau imaginar. Ei ştiu că n-o să stăm cu mâinile-n sân şi că o să ne informăm.

— Cum?

Directorul general al Agenţiei făcu un gest evaziv.

— Deocamdată, n-am nici cea mai vagă idee.

John Mulligan nu părea încântat.

— Îl cunosc pe Malko Linge şi îi apreciez calităţile. Dar nu vi se pare că-l trimitem la o moarte sigură?

— E un mod de a vedea lucrurile, recunoscu Ted Boteler. Totuşi, ar avea un avantaj important.

În timp ce-şi explică punctul de vedere, îşi dădu seama că avea dreptate. Soluţia pe care o avansa era concretă.

— Unde se află acum? întrebă John Mulligan.

— În avion. Undeva între Tokio şi New York. L-am convocat pentru o discuţie.

— Bine, conchise consilierul principal pe probleme de securitate, cel mai bine e să vorbim cu el şi să vedem dacă planul este fezabil. Nu-mi plac planurile

ratate dinainte. În plus, ar fi păcat să pierdem un colaborator de valoare cum este prinţul Malko Linge.

Îi pronunţă titlul fără nicio ironie. Malko era respectat la Casa Albă.

John Mulligan trase concluzia întâlnirii:

— Îl aşteptăm să sosească.

Capitolul XXI

Instalat la barul hotelului său preferat din Washington, Willard Internaţional, Malko căsca de zor. Localul era o adevărată colivie plină de neveste de politicieni care cârâiau ca nişte coţofene, dând pe gât paharele cu martini. El era la a doua vodcă şi se întreba dacă să se ducă la culcare sau să încerce să se distreze puţin.

Se simţea epuizat după călătorie. Nu mai ştia cât era ceasul pentru că schimbase deja de patru ori fusul orar. Evident că în avion mâncase şi dormise, dar i se părea că se află într-o altă dimensiune. La sosire, o sunase pe Alexandra la castelul din Liezen, iar Elko Krisantem îi spusese că aceasta plecase la Viena, la nişte prieteni. Bineînţeles că telefonul ei mobil nu funcţiona...

Asta nu-i spori deloc buna dispoziţie. În plus, n-avea deloc chef să stea la Washington: nu ştia mai nimic despre povestea lui Lou Zhao şi nu înţelegea ce ar fi putut face el pentru prietenii săi americani. Era nerăbdător să se întoarcă în Europa şi să-şi reia viaţa plăcută din Austria; plătise deja preţul. Rana nu mai era decât o fâşie lungă de piele roşiatică, dar nu reprezenta în niciun caz o amintire plăcută...

La Viena şi la castelele din Austria Superioară,

primăvara era anotimpul ideal.

Acolo trăia el cu adevărat.

În momentul în care comandă şi o a treia vodcă, două femei se aşezară pe taburetele de lângă el. Una era monstruos de grasă, depăşind o sută de kilograme; cu părul făcut permanent, ca o coafeză, machiată strident şi îmbrăcată ca o fetiţă perversă.

Prietena ei era mai acătării şi părea mult mai proaspătă, o blondă afectată, cu un profil frumos, bine îmbrăcată, cu o rochie destul de scurtă şi având alături o geantă Hermes din piele de crocodil neagră. Nu era deloc o sărăntoacă. Cele două comandară bineînţeles vodca-martini şi începură să discute, ţipând cât le ţinea gura. Malko află rapid că erau măritate cu nişte senatori, că grasa locuia în Minnesota, iar blonda în Houston, Texas. Şi că se plictiseau... Nu erau pasionate de cultură, dar, oricum, în capitala federală cultura era practic absentă; prea bătrâne ca să se ducă la dans, nu le rămâneau decât două distracţii: mâncarea şi băutura.

În mai puţin de o jumătate de oră, dădură pe gât trei pahare de vodcă-martini, şi nu erau primele din ziua aceea. Cea durdulie părea gata să explodeze. Coborî greu de pe taburet şi strigă cu o voce vulgară:

— *I gonna take a leak*.[31]

Rămasă singură, blonda scoase o ţigară din pachet, scotoci prin geantă şi întoarse apoi capul spre Malko. Avea nişte ochi de un albastru extraordinar, înconjuraţi de riduri fine.

— *Young man,* zise ea zâmbind, ai un foc? Pe

31 Mă duc să fac pipi.

deasupra, mai avea şi umor, Malko fiind orice altceva numai un tânăr nu.

Întinse mâna spre o cutie de chibrituri de pe tejghea şi aprinse ţigara vecinei sale.

— Vrei una?

— Nu fumez.

Cealaltă nu mai venea. Malko îşi permise un mic zâmbet.

— Se pare că prietena te-a abandonat. Femeia se umflă în pene.

— Nu, însă are nevoie demult timp ca să se golească.

— Sunteţi foarte diferite, remarcă Malko.

— Din ce punct de vedere?

Malko se cufundă în ochii albaştri ai vecinei sale.

— Eşti totuşi o femeie foarte frumoasă, spre deosebire de prietena ta.

Blonda oftă.

— Ştii, ea locuieşte în Minnesota. Acolo se hrănesc cu cartofi. Eu stau în Houston şi am grijă de silueta mea.

Brusc, îi întinse mâna.

— Mă numesc Elisabeth Kogan. Soţul meu e subsecretar de stat la Apărare.

Blonda continuă:

— A câştigat o grămadă de bani cu petrolul, iar acum se distrează cu politica. Pe mine mă enervează, mie îmi plac serile frumoase.

Mişcă taburetul şi îşi descrucişă picioarele. Malko îi zări coapsele lungi. Privirea sa fu probabil destul de elocventă, pentru că femeia îl întrebă:

— La ce te uiţi? Te deranjează ceva?

Mereu neliniştită.

— La picioarele tale, zise Malko. Sunt foarte frumoase.

— *Well, young man,* cum te cheamă? Nu eşti american?

— Sunt austriac.

— Şi ce faci la Washington?

— Afaceri. Şi eu lucrez în domeniul apărării, ca şi soţul tău.

— V-aţi înţelege bine, spuse Elisabeth Kogan. E foarte implicat în problema Afganistanului. E de părere că trebuie să ne retragem…

— Are dreptate, spuse Malko.

Văzând că femeia terminase paharul de martini, chemă barmanul şi comandă încă un martini şi o vodcă pentru el. A patra. Avea senzaţia că pluteşte pe un norişor…

Elisabeth Kogan se întoarse spre sală.

— Ce-o fi făcând? Probabil că s-a întâlnit cu vreun tip.

Malko se strâmbă.

— Şansele sunt minime…

Americanca se aplecă spre el.

— În Minnesota nu are ce face, aşa că atunci când vine aici parcă e nebună! Numai că toţi bărbaţii mă preferă pe mine.

Paharele de martini începuseră să-şi facă efectul… Cu limba împleticindu-se uşor, se mai aplecă o dată spre Malko.

— De ce să nu luăm cina împreună?

— Tu şi cu mine?

— Nu pot s-o las…

— Cred că o să rămân la bar, conchise Malko, viaţa e prea scurtă.

— Ce ai fi avut de gând să faci cu mine? întrebă Elisabeth Kogan pe un ton sfidător.

Malko îi fixă cu privirea bluza transparentă sub care se ghicea un sutien negru.

— *I will fuck you*[32]*,* răspunse el simplu.

Uneori, e bine să spui ce gândeşti... Văzu cum albastrul ochilor ei se întunecă uşor şi colţurile gurii i se lasă în jos, apoi femeia izbucni în râs.

— *You're pulling my leg*[33]*...*

— Deloc, îi confirmă Malko. Şi pot să ţi-o dovedesc.

— Cum?

Malko se lăsă să lunece jos de pe taburet şi o prinse de mână.

— Lasă-ţi geanta aici, ca să-i arăţi prietenei tale că nu ai plecat de tot, şi vino cu mine.

Nu trebui decât să tragă puţin de ea pentru ca femeia să-şi abandoneze taburetul. Până la culoarul care ducea spre camere nu erau decât vreo treizeci de metri. Se treziră în faţa unui lift. Urcară în el, iar Malko apăsă pe butonul etajului şase.

Elisabeth Kogan îl fixa cu o expresie neîncrezătoare, încărcată de curiozitate.

Depăşise o jumătate de secol, dar încă era atrăgătoare. Asta căuta şi Malko, încercând să-şi revină după lunga călătorie întreprinsă.

După ce Malko deschise uşa cu ajutorul cârdului magnetic, Elisabeth Kogan tresări surprinsă.

— Unde suntem?

— În camera mea, răspunse Malko. Doar nu vrei s-o facem pe culoar...

32 O să te regulez.
33 Mă iei peste picior.

O trase înăuntru şi, imediat, o lipi de perete.

Elisabeth Kogan gâfâi a uşor, cu gura întredeschisă. Îi simţea în respiraţie damful de martini. Până acum, n-o atinsese deloc.

— Ce vrei, murmură ea?

În loc să răspundă, Malko îşi puse mâinile pe pieptul ei şi începu să-i frământe sânii cu brutalitate. Carnea lor încă tare îi provocă o descărcare de adrenalină în artere.

Elisabeth Kogan scoase un fel de chicotit înăbuşit, apoi spuse cu voce joasă, încercând să se elibereze:

— *Please, dont't do that!*[34]

Coborând privirea, Malko văzu cum sfârcurile sânilor stăteau gata să străpungă ţesătura bluzei. Americanca nu era deloc indiferentă. Cu ochii închişi, se lăsă în voia lui, respirând tot mai accelerat.

Malko înţelese că era cazul că bată fierul cât e cald.

Îşi strecură o mână sub fusta taiorului şi ajunse direct la sexul femeii, atingându-i pielea coapselor dezgolite de ciorapii „stay-up". Apoi îşi vârî degetele pe sub nailon, atingându-i sexul deja deschis, şi i le înfipse bine. Cu o mişcare reflexă, Elisabeth Kogan depărtă coapsele la maximum, atât cât îi permitea fusta.

Acest gest simplu îi provocă lui Malko o erecţie puternică. Până atunci, se amuzase de această burgheză care, la Houston, nu prea avea ocazia să fie tratată în felul acesta.

Brusc, o dori din toate puterile.

Cu un gest precis, îşi desfăcu fermoarul

34 Te rog, nu face asta.

pantalonilor, dădu la o parte slipul şi scoase la iveală sexul triumfător, în ciuda vodcilor băute şi a călătoriei obositoare.

Un miracol al imaginaţiei.

Prinse mâna dreaptă a femeii şi i-o puse pe membrul întărit. Imediat, degetele ei îl cuprinseră şi începură o masturbare feroce. Elisabeth Kogan redevenise o femelă cu un comportament animalic.

Malko n-avea chef să ejaculeze aşa. Brusc, o întoarse cu faţa la perete şi-i ridică fusta deasupra şoldurilor. Pe dedesubt, purta un fel de *box short* brodat, foarte potrivit. Nu-i veni deloc greu să-l dea la o parte. Menţinând arcuirea feselor cu cealaltă mână, tatonă puţin terenul şi simţi căldura sexului în care se înfipse dintr-o singură opintire.

Elisabeth Kogan scoase un geamăt surd, iar bazinul i se încordă şi mai mult. Vocea i se schimbă.

— *Oh yeah! Go ahead!*[35]

Vocea îi tremura în timp ce Malko o penetra sălbatic, ţinând-o bine de şoldurile cam grase. Nu-i trebui mult să ejaculeze, explodând cu un strigăt care se auzi probabil pe tot etajul.

Retrăgându-se, crezu că Elisabeth Kogan se va scurge de-a lungul peretelui. Dar femeia îşi reveni şi se întoarse spre el. Acum, ochii ei aveau culoarea cobaltului. Îşi aranjă puţin hainele şi spuse cu o voce absentă:

— *Good Lord! You really did it!*[36]

— Te mai îndoieşti? întrebă Malko. Ai văzut că nu mi-am ascuns intenţiile... Acum, vino. Prietena ta o să se întrebe unde suntem.

35 Ah, da! Dă-i drumu'!
36 Dumnezeule! Chiar ai făcut-o!

Femeia se lăsă condusă până la lift. Zâmbind, Malko o cercetă cu privirea.

— Machiajul tău e impecabil. Prietena ta n-o să-şi facă idei...

Era adevărat, nici măcar n-o sărutase. Elisabeth Kogan părea zăpăcită, repetând cu jumătate de glas:

— *My Lord! My Lord!*

Intrând în barul cu orătănii, văzură că prietena se întorsese. Le aruncă o privire nedumerită.

— *Holy shit!*[37] Unde aţi fost?

— Am dus-o pe prietena ta să vadă galeria cu magazine, îi răspunse cu răceală Malko.

Elisabeth Kogan îşi şi înşfăcase geanta şi se îndrepta acum spre toaletă. Malko aşteptă să dispară şi puse pe tejghea o bancnotă de o sută de dolari, adresându-i „elefantului” un surâs.

— Cred că mă duc să mă culc. Prietena ta mi-a propus să luăm cina împreună, toţi trei, dar am zburat multe ore cu avionul. Mi-e somn.

Fără să mai aştepte un răspuns, se îndreptă spre lift, pentru a evita parlamentările. În plus, era sigur că partenera sa nu reţinuse numărul camerei.

După ce intră, se aruncă sub duş. Încântat. A doua zi urma să fie stresantă. Îşi făcuse însă provizii de bună dispoziţie cu o acţiune pe cinste.

*

În biroul lui Zhou Yong Kang, de pe strada Donchang’an, la numărul 14, avea loc o reuniune neaşteptată a Comitetului Restrâns al Securităţii

37 Ce naiba!

Naţionale. Participau consilierul naţional al Securităţii, Daing Bigguo, şi doi adjuncţi, Dai şi Hu. Cei patru bărbaţi aveau un contact permanent cu preşedintele Hu Jintao şi luau hotărâri în cazul problemelor strategice care interesau Securitatea.

— Am cercetat cu atenţie dosarele interogatoriilor luate lui Lou Zhao, spuse Zhou Yong Kang. În ciuda profesionalismului de care au dat dovadă anchetatorii, nu a spus nimic nou.

— Din punctul meu de vedere, mărturisi Daing Bigguo, n-am găsit nimic referitor la generalul Li Xiao Peng.

O tăcere lungă urmă acestei declaraţii. Nimeni nu îndrăznea să ia cuvântul. Zhou Yong Kang spuse răspicat:

— Există un aspect pe care nu-l putem neglija. Imperialiştii se află de-acum în posesia aceloraşi informaţii ca şi noi. Cum vor reacţiona? Până acum, au tăcut, şi e de înţeles. Probabil că-şi pun aceleaşi întrebări pe care ni le punem şi noi.

— Ce atitudine ar trebui să adoptăm? întrebă Dai.

Zhou Yong Kang schiţă un zâmbet.

— Să-i lăsăm să tragă ei primii. Trebuie să am o întrevedere cu preşedintele, în care să discutăm acest subiect. O să încercăm să definim cea mai bună linie de acţiune. Încă nu mi-am clarificat ideile, dar cred că avem un anumit avantaj în cazul acestei afaceri, asta dacă ştim să profităm de el.

— Şi în legătură cu Li Xiao Peng?

— Continuaţi supravegherea. Să nu bănuiască nimic. Extindeţi ascultările asupra tuturor celor suspecţi de implicare în acest proiect. Ne revedem peste o săptămână.

*

Strângerea de mână a lui John Mulligan fu exagerat de călduroasă. Malko tocmai sosise la Casa Albă în compania lui Ted Boteler şi a lui Leon Panetta, care-l luaseră de la hotel.

Ceremonialul era întotdeauna acelaşi: măsuri de securitate demente, în special în cazul lui, care nu era cetăţean american. Din fericire, erau departe de Biroul Oval...

— Sunt bucuros să vă revăd, spuse consilierul principal pe probleme de securitate. Ultima dată, ne-aţi scos dintr-o mare încurcătură[38].

— Mulţumesc, zise Malko.

Irlandezul îşi mişcă silueta masivă, înconjură biroul şi se aşeză la masa joasă, servindu-se în trecere cu o cafea. Avea acelaşi aer placid ca întotdeauna, dar faptul că ocupa acest post se datora neuronilor săi, care se învârteau ceva mai repede ca ai altora.

— Avem o problemă cu Beijing-ul! declară el.

Malko îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Mă îndoiesc.

John Mulligan îi căută privirea.

— Ce părere aveţi? Aţi vorbit cu această Lou Zhao şi chiar aţi interogat-o.

— Un interogatoriu foarte scurt, îl corectă Malko. Nu am pus piciorul în China şi nu ştiu altceva decât ce mi-a spus ea.

— O credeţi?

---

38 Vezi SAS, *Bătălia pentru rachetele S-300,* Editura Meteor Press, 2010.

— Până la proba contrarie, da. A fost sinceră. Aparent, Guoambu o crede şi el. Altfel, nu ar fi pus la bătaie atâtea forţe pentru a o împiedica să plece din China, iar apoi s-o recupereze. Apropo, ştiţi unde se află acum?

Consilierul principal pe probleme de securitate clătină din cap şi mărturisi:

— Nu. Avocatul pe care l-am angajat nu a reuşit să obţină informaţii. În orice caz, nu s-a întors acasă.

— Pe scurt, putem s-o credem! conchise americanul. Dar oare nu a fost manipulată? Povestea asta cu Taiwan-ul vi se pare credibilă?

Malko ridică ochii spre cer.

— Cred că aveţi mai multe elemente decât mine pentru a răspunde la această întrebare, remarcă el. Dispuneţi de analişti, de sateliţi şi de multe alte mijloace. Pe taiwanezi i-aţi întrebat?

Irlandezul tresări.

— Sigur că nu! Or să înceapă să se dea de ceasul morţii şi ne vor cere nişte livrări de arme care ne vor pune într-o situaţie delicată faţă de China.

— V-ar fi spus ceva dacă ar fi prins de veste?

— Cu siguranţă, dar jocul constă *tocmai* în faptul că nu trebuie să ştie nimic. Ca în cazul soţilor încornoraţi. Evident că avem o mare responsabilitate faţă de ei. Dacă am fi siguri, ar trebui să-i informăm.

Leon Panetta şi Ted Boteler ascultau muţi ca peştii.

Malko îşi dădu seama că John Mulligan se învârtea în jurul cozii. Trecu la ofensivă.

— Dar *dumneavoastră,* dumneavoastră ce credeţi?

Irlandezul rămase tăcut câteva secunde, apoi declară:

— E vorba de povestea paharului plin sau gol pe jumătate. Pe scurt, nu am niciun analist care să-mi poată da un răspuns limpede. Totul e posibil.

— E neplăcut, recunoscu Malko. Ce aveţi de gând să faceţi?

Înţelese prea târziu că picase în capcană.

— De asta sunteţi aici, conchise consilierul principal pe probleme de securitate. Trebuie să luăm urgent o decizie, iar pentru asta e necesar să ştim pe ce ne bazăm. Adevărul se află la Beijing. Prin urmare, trebuie mers la Beijing.

Malko nici nu clipi.

— Cred că aveţi mulţi oameni acolo. Ambasada dumneavoastră este cea mai mare din oraş şi puteţi trimite oricâţi oameni vreţi…

Americanul scutură din cap.

— Nu ne putem baza pe angajaţii staţiei. Nu sunt la înălţimea acestei afaceri.

— Dar nu-i aveţi decât pe ei, remarcă Malko.

— Ba nu, recunoscu John Mulligan, fixându-l cu privirea.

Malko simţi cum îi sare muştarul.

— Doar nu vă gândiţi să mă trimiteţi la Beijing?

Masivul irlandez clătină din cap şi declară:

— *It’s a distinct possibility…*[39]

Lui Malko îi veni să se ridice şi să plece, însă CIA era patronul său, sursa lui de venituri. Făcu eforturi mari să-şi păstreze calmul.

— Vreau să vă spun că nici nu începe vorbă! afirmă el calm. N-am chef să-mi sfârşesc zilele în

39 Nu e imposibil.

Laogai. Am omorât un agent Guoambu la Tokio şi am rănit un altul, fără să mai vorbim de trecut. Răspunsul meu e clar: nu mă duc la Beijing.

Capitolul XXII

Puteai să tai tăcerea cu cuţitul. Toată lumea se uita în altă parte. Ca să nu se piardă cu firea, Malko îşi turnă puţin din cafeaua greţoasă.

Un înger fâlfâi prin încăpere, neştiind încotro s-o apuce.

Consilierul principal pe probleme de securitate remarcă pe un ton blând:

— Vă înţeleg reticenţa şi, credeţi-mă, dacă vă cer serviciul acesta o fac pentru că sunteţi singurul care are o şansă minimă de a afla ceva.

Malko simţi că se sufocă.

— Glumiţi? Nu ştiu boabă de chineză, nu am nicio legătură la Beijing, iar Guoambu mă cunoaşte ca pe un cal breaz!

— Aţi mai lucrat la cazuri legate de China... Cu succes.

— Exact, recunoscu Malko, dar niciodată *împotriva* Chinei.

— Le-aţi făcut un mare serviciu, sublinie John Mulligan.

Malko zâmbi ironic.

— Nu ştiu dacă îmi mai sunt recunoscători. Nu mai sunt aceeaşi oameni. Şi, în afară de vizitarea Marelui Zid Chinezesc, ce aş putea face acolo? Nu am niciun fel de legături la Beijing. De ce nu-l folosiţi pe cel care a ajutat la scoaterea din ţară a lui Lou Zhao?

Îi răspunse Ted Boteler.

— Pentru că l-am scos şi pe el din ţară. Aflându-se în mâinile chinezilor, e posibil ca Lou Zhao să vorbească despre el. Totuşi, te înşeli, ai o legătură la Beijing. Chiar una foarte bună.

— Serios? Care?

— Ling Sima.

Malko rămase mut. Ling Sima era o chinezoaică sculpturală de 1,80 metri înălţime, care-l ajutase în mai multe misiuni şi cu care avusese o aventură episodică. Făcând parte din Guoambu, fusese însărcinată să „trateze" cu triadele din Bangkok, în special cu Sun Yee On.

Având gradul de colonel, chinezoaică până în vârful unghiilor, se îndrăgostise de Malko.

— Ling Sima se află la Bangkok, spuse el.

Ted Boteler surâse.

— Nu mai e la Bangkok, s-a întors la Beijing acum şase luni şi ocupă o funcţie foarte importantă în Guoambu. Această femeie ţi-a făcut numeroase servicii.

Fiind pe punctul să explodeze, Malko preciză cu răceală:

— Este adevărat, Ling Sima m-a ajutat adesea, manipulând triadele, dar *întotdeauna* cu acordul agenţiei Guoambu şi niciodată împotriva acesteia. Aiurezi…

— Avem coordonatele lui Ling Sima, îi explică Ted Boteler. Chiar şi numărul unuia dintre telefoanele ei mobile. Locuieşte într-un apartament frumos şi conduce o maşină Hyundai. În schimb, nu ştim unde lucrează. Pare să trăiască singură, la fel ca la Bangkok.

Malko se aştepta la orice, numai la asta nu.

Ridică din umeri.

— Sunteţi naivi! Să ne închipuim că obţin, într-un fel sau altul, o viză pentru China, lucru destul de improbabil. În momentul în care ajung la Beijing, Guoambu mă arestează. Şi atunci, adio...

— Nu suntem naivi, i-o tăie Leon Panetta. Dacă am crede că nu ai nicio şansă, n-am încerca să te trimitem acolo. Eu însă am o abordare diferită. Chinezii ştiu că deţinem informaţiile culese de Lou Zhao şi se aşteaptă la o reacţie, oricare ar fi aceasta. Se îndoiesc că o să rămânem impasibili... Pentru noi, e vorba de o miză *strategică.* Şi pentru ei la fel. Deocamdată, bâjbâim în întuneric, nu avem la îndemână decât o mulţime de ipoteze. Unele sunt negative pentru China. Sigur că îi datorăm o grămadă de bani, dar avem şi metode de a replica. Deci, ideea mea este următoarea: chinezii, şi în particular Guoambu, ştiu că ai discutat cu Lou Zhao la Tokio. Prin urmare, dacă te văd apărând în peisaj, vor înţelege că le trimitem un mesaj, că ne aflăm în căutarea unei propuneri, a unei explicaţii.

Malko îşi reţinu un rânjet.

— Şi cum o să organizaţi operaţiunea?

— Foarte simplu, răspunse Leon Panetta. Pentru început, o să mă întâlnesc cu şeful secţiei din Washington a agenţiei Guoambu. Ne cunoaştem puţin, i-am furnizat anumite informaţii legate de terorism. O să-l întreb dacă guvernul chinez este pregătit să-ţi acorde viza pentru o misiune de cercetare la staţia din Beijing.

— Şi o să fiu arestat la sosire, iar viza o să-mi fie anulată, continuă Malko. N-ai altă soluţie?

— Aşteaptă! insistă Leon Panetta. O să-i explic că

misiunea ta constă în evaluarea staţiei din Beijing, aşa cum s-a mai întâmplat şi cu alte staţii. Că e vorba de o misiune *oficială,* cerută de guvernul american, şi că am hotărât să-ţi acordăm o autorizaţie *diplomatică,* iar asta te va pune la adăpost de orice fel de urmărire. Dacă apare vreo problemă, nu rişti decât să fii expulzat. Chinezii sunt adepţii legitimităţii şi nu-şi vor permite să încalce un astfel de aranjament. În timpul Războiului Rece, mai mulţi ofiţeri de caz arestaţi de KGB au fost interogaţi, şi-au arătat paşapoartele diplomatice şi au fost urcaţi în primul avion. Ce părere ai?

— Că e un basm frumos.

Directorul general al Agenţiei zâmbi discret.

— Bineînţeles, însă chinezii pot să creadă că este adevărat, dacă asta le convine.

— Şi de ce le-ar conveni?

— Nu e decât o simplă ipoteză, dar e posibil să se teamă de o reacţie violentă din partea noastră după această informaţie. Poate doresc o negociere sau o clarificare. Guoambu poate foarte bine să refuze şi, în acest caz, te poţi întoarce la preţiosul tău castel din Liezen. Eşti de acord să încercăm figura asta?

Malko ridică uşor din umeri.

— De ce nu, însă nu cred nicio secundă că va funcţiona.

Cu toate acestea, Leon Panetta părea uşurat şi, radiind de mulţumire, propuse:

— Te duc la masă la Hays Adams. Ştiu că-ţi place localul. Ţi-am pregătit o surpriză.

— Din păcate, adăugă John Mulligan, nu pot să vin cu voi.

Malko acceptă, mai sceptic ca niciodată în ce

priveşte planul elaborat de CIA.

*

Sala de mese a hotelului Hays Adams, cufundată în penumbră şi confortabilă, era împărţită în separeuri în care şuşoteau oamenii politici din Washington, însoţiţi uneori de femei epatante.

Fură conduşi într-un separeu şi mai întunecat decât celelalte, în care un bărbat stătea deja la masă, cu un whisky în faţă.

— *Malko! I am happy to see you again.*[40]

Vocea bolovănoasă a lui Frank Capistrano, fostul consilier principal pe probleme de securitate al Casei Albe timp de şaptesprezece ani, era călduroasă. Malko se simţi sincer emoţionat. Frank Capistrano fusese prietenul lui într-o lume în care nu prea aveai parte de aşa ceva... îi strânse îndelung mâna şi nici nu se se aşeză bine, că un chelner aduse o sticlă de vodcă de la gheaţă.

Frank Capistrano ridică paharul.

— Pentru trecut şi pentru viitorul nostru succes!

Cum Malko nu păru să înţeleagă, preciză:

— Eu l-am sfătuit pe succesorul meu să te trimită în misiune. Îţi pot spune că au existat reticenţe, acordarea unui paşaport diplomatic unei persoane care nu e cetăţean american nu se prea practică. Le-am garantat că poţi fi numit american de onoare, având în vedere toate serviciile pe care ni le-ai făcut de-a lungul timpului.

Malko sorbi din paharul de vodcă cuprins de sentimente confuze. Dejunul acesta era o capcană. Interlocutorii lui ştiau foarte bine că nu-l putea

40 Malko! Mă bucur să te revăd.

refuza pe Frank Capistrano. Prietenia lor fusese pecetluită de sângele curs. Consilierul principal pe probleme de securitate ceruse întotdeauna lucruri imposibile, iar Malko le dusese la bun sfârşit.

Luă taurul de coame.

— Frank, chiar crezi în succesul acestei afaceri? Şi în absenţa riscurilor?

— În ce priveşte a doua întrebare, pot să-ţi răspund „da”, replică Frank Capistrano în timp ce se atinse pentru prima dată de salata Caesar. Am dat lovitura în Pakistan cu un NOC trimis să ucidă doi terorişti. În mod normal, ar fi fost condamnat la moarte în Lahore. În cele din urmă, a fost expulzat... în comparaţie cu chinezii, pakistanezii au mult mai puţin respect faţă de lege... Legat însă de prima întrebare, nu ştiu decât că e singura modalitate acceptabilă de a aborda această afacere. Ştii bine că nu te-aş lăsa să te înhami la o cauză fără sorţi de izbândă.

Malko ştia asta.

Începu şi el să mănânce, iar Frank Capistrano adăugă:

— În orice caz, o să vedem reacţia chinezilor. Dacă spun „nu”, o să avem deja un indiciu şi vom putea avea în vedere alte măsuri.

— Bine, conchise Malko, am încredere în raţionamentul tău. Să nu stricăm acest dejun de regăsire. Spune-mi ce-ai mai făcut.

— Am slăbit paisprezece kilograme, îl anunţă Frank Capistrano. Am ţinut un regim sever. Altfel, ajungeam într-o ladă de lemn. Restul are mai puţină importanţă.

*

Leon Panetta fusese primit cu toate onorurile datorate rangului său la ambasada Chinei din Washington, unde făcea vizite regulate. Îi trebuiseră totuşi trei zile ca să obţină această întâlnire cu un anume Wang Wang, responsabil oficial din Guoambu... Tava cu ceai se afla pe masă, iar chinezul era de o politeţe distinsă, acceptând cu o plăcere evidentă dosarul adus de directorul general al Agenţiei. Subiectul acestuia îl constituiau legăturile dintre extremiştii musulmani kirghizi şi anumiţi lideri ai minorităţii chineze musulmane, uigurii...

Aceasta era una dintre îngrijorările majore ale guvernului chinez, care se temea cel mai mult de atentate...

— Sunteţi un prieten fidel, recunoscu chinezul, şi ştiţi că puteţi conta întotdeauna pe mine...

Leon Panetta profită de ocazie.

— Într-adevăr, am o problemă pe care mă puteţi ajuta s-o rezolv.

Îi expuse imediat proiectul legat de Malko Linge. Chinezul îl ascultă fără să-l întrerupă, îşi luă câteva notiţe, apoi conchise pe un ton neutru:

— Ştiţi că nu am căderea să rezolv problema. O s-o prezint însă guvernului meu. Între timp, mi-aţi putea trimite CV-ul acestui Malko Linge?

Pe care, evident, nu-l cunoştea... Leon Panetta îşi permise un zâmbet uşor.

— Mulţi oameni din serviciul dumneavoastră îl cunosc pe prinţul Malko Linge. Unora le-a făcut o impresie favorabilă, altora, mai puţin favorabilă...

Responsabilul Guoambu nu se ridică imediat şi îşi termină ceaşca de ceai, punând apoi capăt întâlnirii.

— Trimiteţi-mi documentele, spuse el. Le transmit imediat la Beijing. Cu un aviz favorabil din partea mea, adăugă el. Aţi fost întotdeauna corect cu noi.

Leon Panetta îi mulţumi călduros, ştiind totuşi că avizul chinezului nu cântărea mai mult decât un fulg.

Plecând spre Langley, îşi încrucişă mental degetele: urmau să afle câte parale făceau chinezii.

Capitolul XXIII

Lou Zhao se trezi tresărind. De când se afla în închisoarea Qincheng, pierduse noţiunea timpului. Bineînţeles că îi luaseră ceasul, iar acum nu mai putea număra zilele care se scurgeau.

Interogatoriile se succedau zilnic, dar niciodată la aceeaşi oră; se puteau întâmpla chiar şi noaptea, între douăsprezece şi patru. Mereu aceleaşi întrebări. Anchetatorii reveneau neobosiţi asupra detaliilor minore. Câteodată, Lou Zhao izbucnea în hohote de plâns, iar ei aşteptau să se liniştească.

Rămase cu ochii deschişi în întuneric: i se păruse că aude un zgomot, ceea ce însemna un nou interogatoriu, dar nu fusese decât vizorul prin care gardianul verifica dacă dormea cu faţa spre uşă.

Încercă să mai adoarmă, dar în zadar. Nimeni nu-i putea spune când se va schimba situaţia sa. Bineînţeles că nu primise autorizaţia să-şi revadă părinţii, deşi o asigurau că erau sănătoşi.

Două ore mai târziu, cheia se răsuci în broască.

Era gardianul cel tânăr, cu faţa sa turtită, şi cei doi

bărbaţi care o chinuiseră de la sosirea în închisoare. Se ridică automat.

— Vino, zise unul dintre bărbaţi.

— La-ţi hainele, adăugă celălalt.

Fără să caute să înţeleagă, Lou Zhao îşi adună lucrurile şi îi urmă. Măcar de ar transfera-o într-un loc unde să poată vorbi cu cineva. Ca un robot, îi urmă pe cei doi bărbaţi pe culoarul prost luminat şi, ajungând în sala de interogatorii, se aşeză pe taburetul tare, de la care o dureau fesele, pentru că slăbise foarte mult.

Urmă o tăcere lungă, apoi unul dintre anchetatori spuse calm:

— Ţi-am studiat cu atenţie declaraţiile şi am ajuns la concluzia că sunt exacte, că nu ne-ai ascuns adevărul. Sigur că asta nu te absolvă de acuzaţia de spionaj. Noi *ştim* că ai lucrat pentru CIA. Însă suntem gata să-ţi propunem un târg.

— Care anume? întrebă Lou Zhao înnebunită de speranţă.

— De-acum înainte, o să lucrezi pentru Ministerul Securităţii Statului, ca un bun cetăţean.

Lou Zhao nu-şi putea reveni din surpriză.

— Dar ce trebuie să fac?

— Ce-ţi spunem noi. Mai întâi, n-o să vorbeşti *niciodată* despre perioada în care ai stat aici. Te-ai întors din Japonia, aşa cum era prevăzut, iar sejurul tău s-a prelungit puţin pentru că ai vrut să faci un pic de turism. Asta o să-i spui amantului tău, generalul Li Xiao Peng. Nu are niciun motiv să nu te creadă.

Părea uşor, prea uşor. Nesperat de uşor. Oare de ce lua Guoambu o astfel de măsură de clemenţă

neașteptată? Cu siguranță, nu pentru că aveau un suflet mare și generos.

— Ești de acord?

— Da, bineînțeles că da, se bâlbâi ea. Asta-i tot?

— Deocamdată. Evident că n-o să-ți reiei slujba, pentru că angajatorul tău știe despre ce este vorba. Totuși, o să pleci în fiecare dimineață de acasă, ca și cum te-ai duce la serviciu, dar o să ajungi la unul dintre birourile noastre, unde o să scrii pe hârtie ce ai făcut în ziua precedentă.

— Bine, fu de acord femeia.

— Vino, te conducem acasă. Întâi trecem pe la grefă să-ți recuperezi toate lucrurile.

Îi urmă, nemaiștiind ce face. Semnă mașinal într-un registru, apoi își luă mica valiză cu rotile și haina de piele. Ieșiră în curte și constată că era încă noapte. O limuzină neagră – marca Audi – aștepta în curte, iar Lou Zhao se urcă în spate, lângă unul dintre anchetatori.

Nu schimbară niciun cuvânt în timpul călătoriei de aproape o oră pe autostrăzile pustii. Ajunseră în cele din urmă în fața imobilului unde locuia.

— Ai la tine telecomanda? întrebă bărbatul de lângă ea.

O găsi în geantă și acționă ușa garajului subteran. Limuzina Audi parcă lângă propria ei mașină, apoi luară liftul. Introducând cheia în broască, lui Lou Zhao începu să-i bată inima mai tare.

Aprinse lumina: apartamentul era la fel ca atunci când plecase, doar câteva pachete fuseseră puse pe măsuța joasă.

— Cadourile aduse din Japonia pentru amantul tău, preciză unul dintre cei cei doi agenți Guoambu.

Le-am ales după ceea ce ne-ai povestit despre gusturile lui. O să-i telefonezi mâine dimineaţă şi o să-i spui că ai ajuns târziu în seara asta.

— Pot să-l văd?

— *Trebuie* să-l vezi. Când vrea el, aşa cum făceai de obicei. La fel procedezi şi cu prietenii, în schimb, ne comunici cine sunt persoanele cu care te întâlneşti. O să-ţi spunem ce trebuie să faci.

I se învârtea capul: se agăţă de principala sa grijă.

— Dar părinţii mei, ei s-au întors acasă?

— Nu, suntem obligaţi să-i mai ţinem sub pază un timp. Dar o să-i poţi vedea. Te conducem noi la ei, cu condiţia să nu le spui nimic despre înţelegerea noastră.

Lou Zhao aprobă din cap. Brusc, se simţi copleşită de o oboseală enormă. Nu mai avea în cap decât un singur gând: să se culce.

Cei doi bărbaţi se uitară lung la ea, iar unul dintre ei puse pe masă o foaie de hârtie.

— Iată adresa la care trebuie să te duci mâine pentru a da raportul. E suficient să le spui numele ăsta.

Lou Zhao citi: Hubin Lou Jie 24. Adresa nu-i spunea nimic, însă Guoambu avea o mulţime de clădiri în Beijing…

— Nu uita de consemne! îi atrase atenţia bărbatul mai în vârstă. Dacă te comporţi cum trebuie, o să se termine bine pentru tine. O să primeşti o pedeapsă de principiu pentru activitate antinaţională, dar noi te vom ajuta să-ţi găseşti un alt serviciu.

Cu alte cuvinte, urma să ajungă agent permanent pentru Guoambu. Era o stratagemă diabolică…

După ce închise uşa, se întoarse în cameră. Fără

să se mai dezbrace, se întinse pe pat şi adormi pe loc. Prima dată după multă vreme.

*

Vocea lui Ted Boteler era calmă, însă plină de căldură. Fără să-l mai întrebe pe Malko ce făcuse în perioada de repaus, îi propuse direct:

— Ce zici de un prânz la Hays Adams? Peste o oră?

Închise imediat.

Malko se hotărî să se ducă pe jos. Era vreme frumoasă la Washington şi avea chef de puţin exerciţiu fizic. În momentul în care ajunse la Strada 16, văzu cum o limuzină neagră opreşte în faţa vechiului hotel. Din ea coborî un bărbat: Ted Boteler.

După ce scăpă de haina de vigonie, se aventură în sala de mese învăluită în penumbră. Din cauza climei, americanilor le plăcea să mănânce într-un decor întunecat şi glacial.

Asta îi mai călea.

Merse de-a lungul barului din lemn de acaju, care data din secolul trecut, fiind salutat de un barman cam de aceeaşi vârstă, şi zări o mână care se agita într-un separeu.

Ted Boteler era într-o dispoziţie excelentă. Aşteptă ca Malko să ceară o vodcă, apoi scoase din buzunar un document cu coperte albastre.

— Iată paşaportul tău diplomatic american! îl anunţă el. E valabil şase luni; a fost emis de ministrul afacerilor externe. Datorită lui, beneficiezi de protecţia diplomatică a ţării mele. Ai fost

înregistrat la consulatul nostru din Beijing.

Malko deschise documentul şi văzu pe prima pagină o viză chineză. Era specificată şi durata: două luni, cu posibilitatea de reînnoire. Fotografia sa era cam veche, provenind din arhivele CIA. Închise documentul şi i-l întinse americanului, care tăcu un gest de refuz.

— De acum înainte, trebuie să-l ai în permanenţă la tine. E permisul tău de liberă trecere. O să vezi că am avut dreptate...

Malko clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred! Ce anume i-a determinat pe chinezi să-ţi ofere cadoul ăsta?

— Interesul, replică rece şeful diviziei de operaţiuni. Am avut dreptate: vor să ştie ce gândim.

— Ce trebuie să fac la Beijing?

— În primul rând, să te duci la staţie. COS[41] a fost prevenit, bineînţeles. Ţi-am făcut o rezervare la hotelul Kempinski. E chiar alături. Cunoşti Beijing-ul?

— Da.

— Atunci n-o să te rătăceşti.

— În afară de oamenii staţiei, cu cine trebuie să mă mai întâlnesc?

— Mai întâi, cu prietena ta, Ling Sima. Pe urmă, nu mai ştiu.

— Sper că o să mă primească bine, oftă Malko. Cu siguranţă că nu se aşteaptă să mă vadă. Şi Guoambu?

— Nu contez pe ajutorul lor, dar COS are contacte cu omologii săi. O să vezi.

— Asta-i tot?

— Deocamdată. O să dai la peşte din greu. Uneori,

41 COS – Chief of Station (şeful staţiei).

asta ia mult timp, dar şi dacă muşcă...

Malko îşi termină gânditor vodca.

— De fapt, ce vreţi să aflaţi?

— Adevărul. Doresc *într-adevăr* chinezii să invadeze Taiwan-ul în octombrie? Preşedintele e la curent cu misiunea ta şi îţi aşteaptă cu nerăbdare concluziile. El este cel care ia deciziile. Apropo, marina militară i-a ordonat portavionului Entreprise să se îndrepte spre Marea Japoniei. Acum se află la Honolulu. Evident, chinezii vor să ştie totul. La pocher, asta se numeşte „chip". Vor dori să te ia în serios. Haide, acum mănâncă-ţi „Porter steak"-ul, mă tem că la Beijing n-o să găseşti aşa ceva.

— Mie îmi place mult bucătăria chinezească, îl asigură Malko, fără să zâmbească.

I se părea ciudat să se ducă la Beijing după tot ce se petrecuse la Tokio. În China avea de ce să se teamă de moarte.

*

Sufrageria castelului din Liezen era luminată de candelabrele enorme din argint, cu cinci braţe, care împrăştiau o lumină blândă asupra tenului femeilor. Malko schimbă o privire cu Alexandra, care se aşezase în faţa lui. Logodnica sa se făcuse frumoasă pentru a-l întâmpina la sosire. Îmbrăcase o rochie neagră, decoltată, care se mula pe sânii ei magnifici, iar dedesubt Malko ştia că poartă ceea ce-i plăcea lui.

În ciuda numeroaselor sale aventuri, era întotdeauna uimit câtă plăcere simţea când o revedea. Era un fel de miracol. În seara aceea,

acolo, avea chef să facă dragoste cu ea. Era o cină la care participau opt persoane, iar invitaţii urmau să plece devreme.

Alexandra ridică cupa de şampanie Taittinger Comtes de Champagne Rose 2004 şi exclamă:

— Să bem în cinstea lui Malko şi a noului său voiaj în China!

Toată lumea ciocni. Apoi, după ce fu servită şi prăjitura cu rom, se mutară în bibliotecă. Malko nu-şi putea lua ochii de pe coapsele logodnicei sale, dezvelite de crăpătura rochiei. De câte ori zărea fugitiv marginea ciorapului, îl invada un val de căldură...

Era îndrăgostit.

Nu reţinu pe niciunul dintre invitaţii care dispărură aproape în bloc.

Rămas singur cu Alexandra, se apropie de ea şi îi puse mâna pe coapsă.

— Te doresc.

Femeia îi zâmbi şi îi strânse mâna.

— Şi eu te doresc, îi mărturisi ea.

Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi se sărutară prelung. Atunci când Malko îi atinse slipul de satin, femeia se ridică.

— Vino sus.

În hol, se întâlniră cu Elko Krisantem, care termina de strâns masa.

— Vă conduc mâine dimineaţă la aeroport, *Ihre Hoheit*[42] *?* întrebă el respectuos.

Alexandra se întoarse spre el.

— *Danke vielmals*[43], Elko, îl conduc eu, trebuie să

42 Alteţa voastră.
43 Mulţumesc mult.

mă duc la Viena.

Urcară scările în tăcere. Fesele Alexandrei se legănau uşor în faţa lui Malko. Ea intră prima în camera în care patul avea baldachin, iar lumânările erau deja aprinse. O sticlă de Taittinger aştepta într-o frapieră de cristal. Elko Krisantem se gândise la toate.

Ca şi cum ar fi avut o viziune, Alexandra se apropie de Malko şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Într-o zi, n-o să te mai întorci, zise ea blând.

Malko se crispă. Era ecoul propriilor sale temeri.

— De ce spui asta?

Femeia se lipi puţin de el.

— Pentru că ştiu. Nu-ţi poţi forţa norocul la nesfârşit. Dar tu ai făcut-o deja. Acum mă întreb dacă nu cumva există o altă femeie în viaţa ta, din moment ce lipseşti atât de mult.

Malko zâmbi cu o umbră de melancolie.

— Ştii bine că nu-i aşa. Am un castel de întreţinut şi o femeie de răsfăţat. Fără CIA, nu aş reuşi toate astea.

— Te admir, spuse Alexandra. Eşti un bărbat. De asta am atâta nevoie de tine.

Se aruncară pe pat şi, foarte repede, Malko ajunse la sexul femeii.

— Nu-mi scot rochia, zise Alexandra. Aşa o să am impresia că mă violezi.

Capitolul XXIV

Roţile Boeing-ului 777 al companiei Lufthansa atinseră solul chinez exact la ora 8 şi 52 de minute. Cu inima strânsă, Malko privea prin hublou peisajul

plat şi brumat. Deşi beneficia de protecţie, ştia foarte bine că oricând se putea întâmpla ceva neaşteptat. În avion văzuse diverşi afacerişti germani şi câţiva chinezi.

Acoperişul ciudat, în formă de carapace de broască ţestoasă, al terminalului 3 al aeroportului internaţional din Beijing apăru în depărtare, strălucind în bătaia primelor raze de soare.

Se trezi apoi în sala sosirilor, unde trebuia să treacă prin vamă. Oamenii se aşezaseră la coadă, chinezi şi străini, în faţa celor patruzeci de ghişee deasupra cărora se afla o imensă frescă reprezentând Marele Zid Chinezesc. Zări o inscripţie în engleză şi chineză: „diplomatic passports”. Se îndreptă într-acolo. Când îi veni rândul, îi întinse unui poliţist chinez impasibil, în uniformă albastră, documentul pe care i-l dăduse Ted Boteler. Chinezul îl deschise în faţa sa, scrise ceva pe tastatura computerului, ştampilă documentul şi i-l înapoie fără un cuvânt lui Malko.

Trecu repede de vamă şi ajunse în holul sosirilor. Reperă rapid mai mulţi oameni în negru, amestecaţi în mulţime, cu câte un walkie-talkie agăţat de umăr şi privirea pătrunzătoare. Alţi poliţişti în uniformă albastră împânzeau sala. Totul era în ordine, oamenii stăteau liniştiţi la coadă, iar holul părea scos dintr-o învelitoare de plastic, atât era de curat.

Asta era China nouă.

Modernă şi controlată la sânge de forţele de ordine. Chiar şi mărimea câinilor era reglementată: nu aveai voie cu animale mari…

Malko se îndreptă spre ieşire şi zări un bărbat care flutura o pancartă pe care scria numele lui. Se duse

la el, iar tânărul îi luă imediat în primire valiza Samsonite.

— Mă numesc Mac Millan, spuse el. COS Al Snyder mi-a ordonat să vă conduc la hotelul Kempinski. Vă aşteaptă la prânz să luaţi masa împreună.

Malko îl urmă pe scara rulantă şi ajunseră la un culoar lung, unde aşteptau taxiurile vopsite pe jumătate în galben. Un Ford negru era parcat ceva mai departe, fiind păzit de un poliţist în albastru.

Demarară imediat şi intrară pe o autostradă deja aglomerată. Maşini japoneze, coreene sau germane.

Americanul remarcă:

— Aici, circulaţia e groaznică; de multă vreme chinezii nu mai circulă cu bicicleta...

— Şi nu mai există niciuna?

— Ba da, pentru săraci. Însă astăzi, atunci când face rost de bani, un chinez îşi cumpără maşină. Trebuie să aveţi răbdare, o să ne ia cam o oră până ajungem.

Beijing-ul părea enorm, autostrăzile imense se întretăiau, clădirile cenuşii şi pătrate erau aliniate ca nişte coteţe, cu numere uriaşe scrise pe ziduri pentru a putea fi identificate.

Un oraş imens, plat, cu intersecţii care semănau una cu cealaltă. Un fel de oraş din Vestul Mijlociu american, dar la puterea o sută...

— Intrăm pe a treia şosea de centură, îl anunţă ofiţerul de caz. Există cinci! Dacă vrei să trăieşti bine, trebuie să te afli în interiorul celei de-a treia.

Un Audi lung şi negru, cu girofar pe capotă, trecu pe lângă ei claxonând strident şi strecurându-se prin trafic.

— Un aparatcik important... zise tânărul. Toţi au

câte un Audi 8 cu şasiu lung.

La fiecare intersecţie, un poliţist în albastru, cu şapcă şi walkie-talkie pe umăr, dirija circulaţia urcat pe o mică platformă şi folosind din când în când o portavoce. Totul emana o disciplină aproape sufocantă.

— Cum se deplasează lumea la Beijing? întrebă Malko.

— Cu taxiul. Sunt multe şi ieftine. O cursă lungă costă cam o sută de yuani. Din păcate, şoferii nu vorbesc decât chineza. Trebuie să ai adresa în chineză, altfel...

Intrară într-o piaţă dominată pe dreapta de o clădire impunătoare.

— Iată German Center, continuă americanul, biroul agenţiei Lufthansa, cel al automobilelor Maybach, braseria münchenează Paulaner, toate se găsesc la parterul hotelului Kempinski. Sper să vă placă...

O boltă lungă înainta mult în faţa intrării hotelului.

Podeaua holului era din marmură. Malko zări în dreapta un bar lung, înconjurat de oglinzi. Totul degaja senzaţia unui lux rece, foarte german. Un echipaj al liniei aeriene Lufthansa se adunase la recepţie.

Un chinez îmbrăcat în haine tradiţionale lustruia cu grijă marea uşă de sticlă.

În timp ce Malko stătea la coada de la recepţie, tânărul agent îi şopti la ureche.

— Fiţi atent la cameră, există *fără îndoială* microfoane, şi poate nu numai atât. Chinezii sunt incorigibili şi bine organizaţi. OK, vă las acum. Vreţi să vin să vă iau sau mergeţi cu taxiul?

— O să iau un taxi.

— Atunci, iată adresa ambasadei în limba chineză.

Îi întinse un cartonaş cu adresa scrisă într-o parte în engleză, iar în cealaltă în chineză.

Funcţionarii de la recepţie vorbeau perfect engleza şi, cât ai clipi, Malko primi o cameră spaţioasă. În schimb, nu era nimeni care să se ocupe de valize.

După ce făcu un duş, se întinse pe pat. Cele unsprezece ore de zbor fuseseră obositoare, iar acum se întreba ce urma să facă. Avea numărul de telefon al lui Ling Sima, dar oare cum o să-l întâmpine? Şi, mai ales, ce s-o întrebe?

Negăsind încă răspunsul la aceste întrebări, coborî şi schimbă nişte bani. Urcă în primul taxi parcat în faţa hotelului şi îi arătă şoferului cartea de vizită cu numele ambasadei.

Chinezul demară imediat. Taxiul era plin de reclame, în special pentru diverse clinici de întinerire. Chinezii păreau obsedaţi de acest subiect.

Călătoria fu scurtă.

*

Malko nu văzu la început decât un zid de beton de culoare bej, de peste patru metri înălţime, apoi un indicator pe care scria „South Gate”. Intrarea ambasadei americane se afla în An Jia Lou.

Câţiva poliţişti stăteau de pază afară. Poliţia militară chineză. Malko se prezentă la intrarea păzită de chinezii vigilenţi.

La postul de gardă se verifică dacă era trecut pe listă şi i se cerură paşaportul şi telefonul mobil. Niciun aparat electronic nu era autorizat să

pătrundă în interiorul ambasadei. În fine, reuşi să intre în ambasada propriu-zisă. Un holişor de sticlă blindată, de vreo zece centimetri grosime, era păzit de un puşcaş marin. Malko îi întinse hârtia primită la postul de gardă, care certifica faptul că era aşteptat şi că persoana pe care venea s-o vadă se afla acolo. După verificare, un alt puşcaş marin îl luă în primire şi îl conduse până la clădirea principală.

În mod curios, acest loc ultrasecret semăna cu un muzeu de artă modernă!

O enormă statuie abstractă, aparţinând lui Jeff Koons, trona în mijlocul unui lac artificial. Totul era extrem de contemporan.

Un tânăr îl aştepta în hol.

— Vă conduc în biroul domnului Snyder, îl anunţă el.

Apăsă butonul etajului patru. Liftul era extrem de silenţios. Aveai impresia că stă pe loc.

Al Snyder era mic, aproape chel, slab ca un ţâr, dar zâmbitor.

— A apărut ceva neprevăzut, zise el brusc. Ambasadorul doreşte să ia masa cu tine. O să ne vedem după aia. Te conduc la reşedinţa lui.

Tânărul care-l întâmpinase pe Malko aştepta pe culoar. Luară din nou liftul, de data aceasta până la subsol, unde se urcară într-un Chevrolet cenuşiu care ieşi în parcul ambasadei.

Lângă clădirile modeme, Malko remarcă mai multe construcţii clasice care semănau cu Hutong-urile chinezeşti. Aruncă o privire asupra împrejurimilor.

— Totul e nou, remarcă el.

Tânărul agent aprobă.

— *Right.* Această nouă ambasadă a fost

inaugurată cu ocazia Jocurilor Olimpice, acum doi ani. A fost construită în întregime de muncitorii americani. Din considerente de securitate, n-am angajat niciun chinez la ambasadă.

— Dar cei de la intrare?

— Nu sunt chinezi, ci cetăţeni americani de origine chineză... De altfel, aici totul provine din Statele Unite, chiar şi stilourile.

Încrederea era la mare preţ.

— Mergem în cartierul San Li Tun, îi explică agentul CIA. Acolo se află majoritatea ambasadelor şi tot acolo am avut şi noi sediul.

Încetini şi opri în faţa unei furgonete cu număr chinezesc. Imediat, se apropie de ei un poliţist înarmat, cu epoleţi roşii. Americanul îşi scoase legitimaţia şi trecură mai departe.

— Ăştia sunt militarii care ne „protejează”, îi explică tânărul lui Malko.

Reşedinţa era mai curând austeră, construită din piatră cenuşie, cu două etaje şi un peron modest. Urcându-l, americanul îi şopti timid lui Malko:

— Nu înjuraţi în prezenţa ambasadorului, e mormon şi *foarte* conservator.

Traversară holişorul care dădea în salonul mobilat în stil californian, cu tablouri naive pe pereţi. Bărbatul care stătuse până atunci pe o canapea se ridică în picioare. Avea aproape doi metri înălţime, era slab, cu chipul ascetic, privirea severă şi buze subţiri. Nu prea-ţi venea să pleci în vacanţă cu el...

Îi întinse lui Malko o mână uscată.

— John Huntsman. Sunt bucuros să vă cunosc... Sper că o să vă placă în China.

— O cunosc deja, răspunse Malko.

Îmbrăcat într-un sacou albastru, ţinuta lui părea mai curând estivală pe lângă costumul auster, în dungi gri şi negre, pe care-l purta ambasadorul. Acesta întrebă imediat:

— Vorbiţi chineza?

— Din păcate, nu, dar dumneavoastră?

— Eu, da. Pentru mine, e al doilea sejur aici şi am studiat limba şi în Nevada. E pasionantă. Numai cu engleza, nu prea vă descurcaţi aici. Singurii chinezi care o vorbesc sunt oamenii de afaceri şi cei care au contacte cu noi...

Cel puţin, era explicit.

Diplomatul îl cercetă pe Malko cu un dispreţ politicos. Începea bine...

Un puşcaş marin aştepta. Ambasadorul comandă un suc de roşii, iar Malko îi urmă exemplul. Trebuia să fie sobru.

Tăcerea apăsătoare fu ruptă de John Huntsman.

— Nu sunt la curent cu motivul venirii dumneavoastră la Beijing, dar mi s-a spus să vă tratez cu multă consideraţie, adăugă el cu un rânjet ironic.

— Din păcate, nu sunt autorizat să vă dezvălui scopul vizitei mele, replică Malko. Ştiţi că am venit la cererea celor de la Langley.

— Asta nu are importanţă, însă nu ştiu dacă sunt în măsură să vă ajut, răspunse diplomatul.

— Probabil că de-a lungul a două sejururi petrecute aici, remarcă Malko, aţi învăţat multe despre modul de funcţionare a sistemului chinez. Părerea dumneavoastră este preţioasă.

Ambasadorul schiţă un zâmbet mormon, adică rece şi reţinut.

— În ţara asta, explică el, Partidul comandă totul. Din nefericire, nimeni nu cunoaşte exact sistemul de decizie. Cei treizeci de oameni care formează Biroul Politic sunt văzuţi doar o dată pe an. În majoritatea timpului, rămân nişte necunoscuţi. Doar că sunt simple marionete.

— Hu Jintao este şi el o marionetă?

— O marionetă de bună calitate. Dar el ştie deja că-şi va părăsi postul în 2012. Aici nu există, oficial, loc pentru carierele personale. Totul e opac, ascuns.

— Dar Partidul are o mulţime de reprezentanţi, nu?

— Partidul, asemenea lui Dumnezeu, e peste tot şi nicăieri. Nu-l vede nimeni niciodată, dar este atotputernic şi omniprezent. Nu poţi organiza o afacere dacă nu ai un membru al Partidului în consiliul de administraţie. Mereu discret şi eficient. Dar care ştie să ceară ceea ce vrea. Întreaga Chină este prinsă în această reţea invizibilă.

— Înţeleg, aprobă Malko, dar Partidul are nişte şefi, nişte responsabili. Cum iau ei deciziile?

Pentru prima dată, John Huntsman zâmbi cu adevărat.

— Dacă aş şti, aş fi secretar de stat la Ministerul Afacerile Externe al ţării mele. Totul este complet opac şi corupt. Numai la lumina scandalurilor mai descoperim câte o fărâmă de adevăr. Nu uitaţi că aici marxism-leninismul este împins la extrem. Nu există nici alegeri, nici transparenţă. Nu se ştie cine anume trage sforile. Lipsa unui sistem judiciar nu uşurează deloc lucrurile. Partidul se bazează pe Ministerul Securităţii Statului şi pe armată. Acolo există atât de multe interpenetrări, că nici pisica nu-

şi găseşte puii. Armata este peste tot şi se aplică principiul lui Deng Xiaoping: îmbogăţiţi-vă. Cu orice preţ.

Există două Chine: coasta şi Beijing-ul, cu miliardarii-rechini care adună rapid averi, şi China ţăranilor şi a muncitorilor, care trudeşte şi trăieşte în condiţii precare. La noi, în Statele Unite, patronii de la Wall-Mart sunt acuzaţi că se poartă urât cu angajaţii. Chinezii şi-ar ucide părinţii ca să lucreze la Wall-Mart! Ah, da, am uitat: pentru săraci, nu mai există dreptul de proprietate. Autorităţile distrug străzi întregi din Hutong-uri pentru a construi zgârie-nori, fără să-i despăgubească în niciun fel pe cei care au trăit acolo toată viaţa lor. Dacă protestează, poliţia îi arestează şi îi bate…

— Şi nu se revoltă? se miră Malko.

Ambasadorul îşi termină sucul de roşii şi declară:

— Le e frică. Poliţia, Guoambu, Laogai, sistemul concentraţionar chinez. Conducătorii sunt geniali: nu au păstrat din comunism decât aparatul Securităţii, perfecţionându-l. Lenin i-ar aplauda din toată inima. Acum nu mai există decât comunişti bogaţi. În realitate, comunismul a murit o dată cu Deng Xiaoping. Nu mai există niciun fel de ideologie, în ciuda „marilor adunări” din piaţa Tien An Men, ci doar manageri inteligenţi care au domesticit un popor muncitor şi curajos. Marota îmbogăţirii îl face să accepte această situaţie.

Se ridică şi se îndreptă spre masă, aruncând o privire asupra ceasului.

— Trebuie să-i primesc foarte curând pe indieni, spuse el. Încercăm să facem linişte în Afganistan.

Se aşezară la masă, faţă în faţă. Cu ochii plecaţi,

John Huntsman îşi împreună mâinile şi murmură o scurtă rugăciune, apoi spuse:

— Dumnezeu conduce totul. Nu trebuie să uităm asta.

Un tânăr puşcaş marin aduse o supieră: din grădina de legume. Malko gustă şi întrebă pe un ton banal:

— Dumneavoastră, care sunteţi aici de atâta timp, ce părere aveţi despre Taiwan?

Pentru prima dată, privirea ambasadorului se lumină:

— E o întrebare foarte interesantă, recunoscu el. Foarte interesantă. De altfel, vorbesc deseori despre asta cu bătrânii din parcul Ritan, în timp ce înălţăm zmeie. Sunt foarte simpatici. Vă interesează chestiunea asta?

— Puţin, răspunse Malko.

— *Well,* zise ambasadorul, am ideile mele legate de acest subiect.

Capitolul XXV

Ambasadorul Statelor Unite îşi însoţi porţia de *rack of lamb*[44] cu un pahar de apă. Politicos, Malko procedă la fel, fără a băga în seamă paharul de Bordeaux oferit de soldatul care făcea de serviciu.

După ce-şi termină mielul, John Huntsman îl fixă pe Malko cu privirea.

— Mă joc cu zmeiele în fiecare duminică, împreună cu nişte chinezi bătrâni, îi explică el. Au trăit Revoluţia Culturală şi toate avatarurile ei. Nu s-au îmbogăţit în domeniul imobiliar şi continuă să

44 Coaste de miel.

trăiască în Hutong-urile lipsite de confort.

— Vă vorbesc despre Taiwan?

— Nu mereu, dar, pentru comuniştii acestei generaţii, Taiwan-ul rămâne o rană veche. Sunt nişte idealişti care detestă Kuomintang-ul refugiat în Taiwan şi cred că ţara lor ar trebui să fie una şi indivizibilă. Sunt singurul străin cu care stau de vorbă, pentru că putem discuta în chineză. Mai există mulţi oameni ca ei în China.

— Nu au însă nicio greutate politică, obiectă Malko, nu formează un partid adevărat.

— Aşa e, recunoscu ambasadorul, dar milioane de oameni gândesc la fel. Am călătorit mult în China şi am auzit acelaşi discurs din partea unor oameni aflaţi la un nivel superior. Nu trebuie să uităm că, în general, chinezii sunt de un naţionalism excesiv. În ochii lor, Taiwan-ul îi reprezintă pe imperialiştii Kuomintang-ului.

— Nu asta e şi părerea lui Hu Jintao.

John Huntsman zâmbi.

— Hu Jintao nu are păreri. El se supune. Partidul a decis că trebuie să se îmbogăţească, iar el acţionează în această direcţie. Peste un an însă, el nu va mai fi.

— Dar Partidul, întrebă Malko, ce părere are el despre Taiwan?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Nimeni nu ştie nimic. Aşa cum v-am spus, Partidul e Dumnezeu, o entitate vagă, atotputernică şi omniprezentă. Nici măcar nu se ştie cine ia *în realitate* deciziile. Apoi, mai există şi armata. Din anumite surse, ştiu că militarii cu funcţii importante ar vrea să rezolve problema Taiwan-ului astfel încât

China să se poată îndrepta spre un viitor strălucit, fără să poarte în spinare această povară. Însă alţi chinezi nu dau doi bani pe Taiwan.

— O acţiune împotriva insulei ar stopa progresul economic al Chinei, remarcă Malko.

Ambasadorul se strâmbă.

— Dacă e vorba de un „blitzkrieg”, nu e deloc sigur. În afară de americani, din motive istorice, şi de japonezi, cui îi pasă de Taiwan? Restului lumii nu-i pasă nici cât o ceapă degerată. Calculul celor care doresc o intervenţie este că Statele Unite sunt mult prea îndatorate faţă de China ca să poată întreprinde ceva. Ştiţi bine că politica faptului împlinit domneşte peste tot.

Mai bău puţină apă, apoi întrebă:

— O cafea?

Meniul era spartan.

— Cu plăcere, acceptă Malko. Le-aţi împărtăşit părerile dumneavoastră şi celor de la Departamentul de Stat?

Americanul ridică din umeri.

— La ce bun? Nu citesc niciodată rapoartele. Tot ce pot să vă spun este că, astăzi, legăturile Statelor Unite cu China sunt mult mai puternice decât cele cu Taiwan-ul. Este o piatră de moară pe care America o poartă în spinare de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Cafelele sosiră cu o viteză demnă de laudă. Era limpede că ambasadorului nu-i plăcea să piardă timpul. După cinci minute, Malko se afla pe peron, iar „şoferul” său se grăbi imediat să-l întâmpine.

— Trebuie să vă duc din nou la ambasadă. Domnul Al Snyder vă aşteaptă.

*

Biroul lui Al Snyder dădea spre statuia lui Jeff Koons. Malko trebui să accepte încă o cafea, la fel de proastă ca aceea băută la reşedinţa ambasadorului. Americanul îl cerceta curios cu privirea.

— Cunosc motivul venirii tale aici, spuse el. Sarcina ta o să fie foarte dificilă.

— Ce părere ai despre Taiwan?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Niciuna. Nu se vorbeşte despre asta. De la Langley mi s-a cerut să anchetez, dar cu cine? Avem foarte puţine surse fiabile, niciodată poziţionate la un nivel înalt. Aici, totul e posibil. Noi descoperim faptele după ce s-au întâmplat, iar chinezii nu fac decât ce le trece lor prin cap. Singurul subiect care li se pare interesant şi le stârneşte interesul este să devină bogaţi.

— De ce?

— Au fost multă vreme săraci, supuşi şi colonizaţi, aşa că au suferit mult. Astăzi, bogăţia le conferă curaj şi un sentiment de impunitate. Ne-am dat de ceasul morţii cerându-le o reevaluare a yuanului, dar lor puţin le-a păsat. Vor să redevină o mare putere. O aventură militară le va creşte reputaţia. În fine, îţi doresc noroc.

— Tu ai comunicat la Langley coordonatele lui Ling Sima? întrebă Malko.

— Da, cu sprijinul prietenilor chinezi, dar nu ştiu ce a făcut de când s-a întors la Beijing. Te duci la ea?

— Cam asta-i tot ce am de făcut, mărturisi Malko, şi habar n-am cum o să mă primească. Nu e o persoană comodă...

— *Keep me posted*[45], îl rugă şeful staţiei, şi fii prudent. Eu îţi cunosc statutul privilegiat, însă trebuie să fii precaut cu chinezii.

*

Telefonul lui Ling Sima intră imediat pe mesagerie; Malko încercase s-o sune de mai multe ori în cursul zilei, aşa că îi lăsă în cele din urmă un mesaj în care îi spunea unde se află, rugând-o să stabilească o întâlnire.

Din cauza decalajului de fus orar, nu-i era foame. După ce bău o vodcă la barul hotelului, se duse la culcare. Televizorul prindea CNN, BBC, canalele japoneze şi, bineînţeles, pe cele chinezeşti.

Nici nu-şi dădu seama când adormi.

Îl trezi telefonul hotelului. Era recepţia.

— Aveţi un plic, îl anunţă recepţionera. Vi-l trimit sau coborâţi dumneavoastră?

— Cobor, spuse Malko, căruia i se făcuse poftă de un mic dejun. Ţine-mă la curent.

La recepţie, primi mesajul în chineză şi ceru să i se traducă.

— Cineva vă aşteaptă la hotelul Wangfu. Astăzi, la prânz.

— E departe?

— Da, destul de departe, dar dacă îi daţi biletul unui taximetrist, vă duce acolo. Este unul dintre cele mai vechi hoteluri tradiţionale din Beijing. N-au mai

45 Ţine-mă la curent.

rămas decât trei sau patru.

Plicul nu putea fi decât de la Ling Sima.

*

Malko avea impresia că făcea turul oraşului, neştiind deloc unde se află. În sfârşit, şoferul taxiului opri în faţa unei clădiri modeme destul de modeste, de mărimea unui hotel particular mare, situat într-un cartier mai puţin afectat de demolări. Îi lăsă şoferului 70 de yuani, ceea ce însenina că se găsea departe de centru.

O mare uşă batantă permitea accesul în imobilul care nu avea deloc aspectul unui hotel. Malko o împinse şi se trezi într-o curte pătrată, cu un copac în mijloc. De jur-împrejur, galeriile din care se intra în camere. Totul părea prost întreţinut şi pustiu.

Nici urmă de Ling Sima.

Făcu turul curţii şi întredeschise una dintre uşi care dădea într-o cameră de modă veche, destul de bine decorată, exclusiv în stil chinezesc.

Înăuntru era foarte frig. Nici vorbă de confort. Ieşi afară şi văzu prin fereastra unui birou o chinezoaică. Aceasta îl zări şi ea, dar nu schiţă niciun gest.

Malko se îndreptă spre ea, iar femeia ridică spre el nişte ochi întrebători.

— Am o întâlnire aici, îi spuse Malko în engleză.

Chinezoaica nu se clinti şi îi făcu semn că nu înţelege, apoi se cufundă din nou în registrul din faţa ei. Ca şi cum Malko nici n-ar fi existat.

Stranie atmosferă. Parcă te-ai fi întors în timp, cu două secole în urmă…

Neştiind ce să facă, Malko se aşează pe o bancă de

sub copacul cu trunchi răsucit.

Se scurse o jumătate de oră.

Nu văzu pe nimeni... Imobilul i se părea abandonat. Începu să se întrebe ce să facă, dar auzi în exterior zgomotul unor cizme care loveau cu tocurile trotuarul de lemn.

După câteva secunde, uşa batantă, care semăna cu cele dintr-un *saloon* al Far West-ului, se deschise brusc, lăsând să treacă o siluetă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare.

Aproape că n-o recunoscu pe Ling Sima, uitând cum arăta.

Chinezoaica purta pe sub pardesiu o bluză lungă şi pantaloni foarte strâmţi, totul din piele neagră, iar cizmele aveau tocuri înalte.

Ca o furie, se apropie de Malko, se opri la un metru de el şi-l întrebă:

— Ce cauţi la Beijing?

Trăsăturile femeii erau crispate de mânie, iar din ochii ei ţâşneau pur şi simplu fulgere.

Era magnifică.

Malko nu avu timp să-i răspundă la întrebare. Cu o voce tăioasă ca un brici, Ling Sima continuă:

— Mâine, te urci în avion. Eu te conduc la aeroport.

Nu părea *deloc* să glumească. Malko se ridică. Datorită tocurilor, era la fel de înaltă ca el. Îşi spuse că CIA, care conta pe ajutorul lui Ling Sima în realizarea acestei anchete, se înşelase amarnic.

Văzând această furie care de-abia se stăpânea să nu-i sară la beregată, nu-i venea să creadă că, pe vremuri, îi fusese amantă.

Ancheta sa la Beijing risca să se termine înainte

de a începe. Probabil că nu va cunoaşte niciodată adevărul despre operaţiunea *Dragonul Roşu.*

Sfârşitul volumului I

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2012
ISBN: 977-973-728-564-5

Pe urmele căpitanului Zhao, de la Beijing la Shanghai, Manila şi Tokio!

„Imediat ce se lumină încăperea, un bărbat îndesat, tuns scurt şi îmbrăcat într-o bluză se ivi din baie.

Malko nu avu timp să ajungă la telefon. Bărbatul se aruncă asupra lui cu un pumnal lung, cu lama foarte ascuţită. Încercă să evite lovitura, însă lama i se înfipse în partea dreaptă, sub coaste.

Atacatorul se retrase, îşi luă avânt şi se năpusti încă o dată spre el. Ca să-l termine.”